

Politiekennisparels 2020-2024: Een overzicht van op evidentie gebaseerd politiewerk

{Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, Jaap de Waard (j.de.waard@minjenv.nl), 23 september 2024}

Inleiding

De afgelopen 25 jaar is een grote hoeveelheid studies verschenen waaruit blijkt welke maatregelen en interventies effectief zijn en welke niet bij het voorkomen van en reduceren van criminaliteit, recidive en angst voor criminaliteit. In het bijzonder betreft dit zogenaamde syntheses studies of meta-evaluaties die een omvangrijke hoeveelheid onderzoeken naast elkaar zetten. Op basis van een groot aantal recent verrichte meta-evaluaties op criminologisch gebied blijkt dat er steeds vaker uitspraken kunnen worden gedaan over de (in)effectiviteit van interventies en maatregelen gericht op het tegen gaan of voorkomen van criminaliteit.

Per maart 2020 is een start gemaakt met het bijna dagelijks rondsturen van zogenaamde 'kennisparels' op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. Het betreft voornamelijk de hier bovengenoemde syntheses studies, maar ook andere studies zoals bijvoorbeeld overheidspublicaties of kritische commentaren op beleid en praktijk. Een 'kennisparel' bevat in de regel een samenvattend overzicht van kennis over werkzame preventieve en repressieve interventies en maatregelen. Het doel is om een systematisch overzicht te bieden van verschenen meta evaluaties en syntheses studies van bewezen (in)effectieve maatregelen en interventies. Hiermee kan een beleid gevoerd worden dat is gebaseerd op betrouwbare feiten, gedegen analyses en aansprekende concepten en inzichten uit de wetenschap en praktijk. Vaak wordt ook een samenvattende beschrijving gegeven van een aantal factoren en kenmerken die de werkzaamheid en effectiviteit van die interventies en maatregelen bepalen.

Dagelijkse kennisparels

Die dagelijkse 'kennispareltjes' worden inmiddels door bijna 2000 geïnteresseerde lezers per email ontvangen. Deze ontvangers zijn werkzaam op het brede terrein van Justitie, in het bijzonder binnen de zogenaamde strafrechtketen. Die keten bestaat uit achtereenvolgens de onderdelen Preventie, Opsporing, Vervolg, Berechting, Strafvuiging, en Nazorg aan slachtoffers en reclassenten. De reacties bij de ontvangers zijn overwegend positief. Het blijkt dat ontvangers ook met (kritische) vragen komen. Kortom: het 'laten landen van kennis' bij de juiste partijen en vaak op het juiste moment blijkt te werken.

Er worden ook regelmatig eerder verzonden 'kennisparels' opgevraagd. Om aan die vraag te voldoen zijn de tot nu toe verzonden 'kennisparels' beschikbaar gesteld op website 'probleemgericht werken aan High Impact Crime': <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/> De inleidende teksten en de 'kennisparels' zelf zijn daarvan eenvoudig te downloaden. Door hierop te klikken wordt toegang verkregen tot de documenten zelf. Op deze wijze kunnen de studies 'vanachter het (thuiswerk)bureau' worden opgevraagd en bekeken. Het hoofddoel is om aan te tonen dat de laatste jaren een accumulatie van kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving heeft plaats gevonden.

Een chronologisch overzicht van verschenen politiekennisparels

Vanuit de (politie)praktijk wordt regelmatig gevraagd naar eerder verschenen 'kennisparels'. Die zijn zoals hier boven vermeld vanaf deze website te downloaden: <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/> Om het de ontvangers binnen de politieorganisatie wat eenvoudig te maken is onderstaande compilatie gemaakt van zogenaamde *politiekennisparels*. Het betreft een chronologische opsomming van de 'kennisparels' die primair gaan over de verschillende aspecten van het politiewerk. Het gaat om in totaal **165 documenten** die vanaf maart 2020 als 'kennisparel' zijn verschenen. Voor de systematiek wordt het volgende format gehanteerd: auteurs; jaar van uitgave; titel; uitgever / tijdschrifttitel ; dieplink; samenvatting; en afsluitende opmerkingen.

Het onderstaande overzicht is op **24 september 2024 door Jaap de Waard** samengesteld. In de toekomst zal er regelmatig een aanvulling worden gemaakt met *verse politiekennisparels*. Het

Politiekennisparels verschenen in 2020

Grove, Louise E., Graham Farrell, David P. Farrington & Shane D. Johnson (2012).

Preventing repeat victimization: A systematic review. Stockholm: National Council for Crime Prevention.

http://www.bra.se/download/18.1ff479c3135e8540b29800015728/2012_Preventing_repeat_victimization2.pdf

Samenvatting

A large proportion of all crimes are committed against crime victims who have been victimized before, a phenomenon known as repeat victimization. There is thus a potential to achieve substantial benefits by focusing crime prevention measures on individuals, institutions or objects that have previously been exposed to crime. Successful strategies of this kind would prevent repeat victimization, and thus also would prevent a substantial proportion of all the crimes committed. The crime prevention measures that are implemented to this end may take several different forms. The strategy is not primarily about specific kinds of measures, but rather involves a way of directing crime prevention measures at relevant targets. An increasing number of crime prevention initiatives have been directed at repeat victimization especially to prevent repeat burglaries. But how well do they work? What does the research tell us?

The main conclusions of this report are that: A systematic review of the evidence suggests that repeat victimization can be prevented and overall crime thereby reduced. The impact on crime varies with the effectiveness of prevention tactics and their implementation. Appropriately-tailored situational crime prevention tactics appear to be most effective. Advice and education for victims are often not effective. The effectiveness of programmes depends on the effectiveness of their implementation. The success to date suggests that there is an urgent need for further research into the prevention of repeat victimization for different crime types, and into how to overcome implementation problems. Key other areas for future prevention efforts may be a focus upon the most victimized super targets, upon across-crime type repeats, and upon near repeats (similar crimes, often committed nearby, soon after, against similar targets).

Afsluitend

Herhaald slachtofferschap manifesteert zich binnen specifieke beroepsgroepen, individuen en locaties. Preventie van herhaald slachtofferschap kan door verschillende partijen worden vorm gegeven, politie, slachtofferhulp en particuliere beveiliging. De aanpak van herhaald slachtofferschap blijkt effectief te zijn. De gerichte aanpak van herhaald slachtofferschap draagt er toe bij dat optimaal wordt gebruik gemaakt van beschikbare middelen. Een dergelijke gericht beleid betreffende de preventieve aanpak van op feitelijk aanwezige grote risico's kan succesvol zijn in het verminderen van criminaliteit, zonder dat dit leidt tot verplaatsingseffecten.

Johnson, Shane D., Rob T. Guerette & Kate Bowers (2014). Crime displacement: what we know, what we don't know, and what it means for crime reduction. *Journal of Quantitative Criminology*, vol. 10, published online 6 July. <http://link.springer.com/article/10.1007%2Fs11292-014-9209-4#page-1>

Samenvatting:

If offending were simply displaced following (often spatially) focused crime reduction initiatives, the continued expenditure of resources on this approach to crime reduction would be pointless. The aims of this article were to: critically appraise the current body of displacement research; identify gaps in understanding; articulate an agenda for future research; and to consider the implications of the accumulated findings for practitioners, evaluators, and policy makers. First, we review existing criminological theory regarding crime displacement and the alternative perspective—that crime prevention activity might generate a diffusion of crime control benefits. Second, we review the empirical research, focusing in particular on the findings of existing systematic reviews. Third, we consider the types of displacement that might occur and the methodological approaches employed to study them.

Theoretical and empirical research suggests that displacement is far from inevitable and that a diffusion of crime control benefit is at least as likely. However, some forms of displacement have

not been adequately studied. Existing research suggests that successful crime reduction interventions often have a positive impact on crime that extends beyond the direct recipients of a particular project. However, current understanding of crime displacement and how benefits might diffuse remains incomplete. Consequently, to inform an agenda for future research, we derive a typology of methodological issues associated with studying displacement, along with suggestions as to how they might be addressed.

Afsluitend:

Er bestaat wel sterk empirisch bewijs dat het fenomeen van criminaliteitsverplaatsing zich veel minder voordoet bij de toepassing van situationele criminaliteitspreventie gericht op geweld en vermogenscriminaliteit (Offline) dan wordt verondersteld. In een verschenen metaevaluatie zijn 102 effectevaluaties beoordeeld op eventuele effecten van criminaliteitsverplaatsing. Criminaliteitsverplaatsing deed zich voor in 26% van de geanalyseerde observaties. Het tegenovergestelde effect, het zogenaamde "bonuseffect" (hierbij worden ook positieve effecten gemeten buiten het experimentele gebied) bleek zich in 27% van de geanalyseerde observaties voor te doen. Verder blijkt dat in de gevallen waarin criminaliteitsverplaatsing werd gemeten er nooit sprake is van een 100% verplaatsing. Het effect van de interventie / maatregel blijkt netto dus altijd positief uit te pakken.

Atkinson, Collin, Simon Mackenzie & Niall Hamilton-Smith (2017). *A systematic review of the effectiveness of asset-focussed interventions against organised crime*. Ryton-on-Dunsmore: College of Policing https://whatworks.college.police.uk/Research/Systematic_Review_Series/Documents/Organised_crime_SR.pdf

Samenvatting

Asset-focussed interventions (AFIs) refer to a variety of measures that target the assets and/or financial resources gained from organised criminal activity and which may be intended for use in future crimes. AFIs seek to reduce the financial resources available to individuals involved in organised crime thereby reducing organised crime itself. AFIs include cash seizure, detention and forfeiture; asset confiscation; civil recovery of assets; recovering unpaid tax on criminal earnings that will not have been previously declared for tax purposes; and seizure and removal of property, including vehicles.

This report is a systematic review of the evidence that AFIs are effective in reducing the threat or harm of organised crime. The standard approach of a systematic review, meta-analysis, was not able to be conducted here since after a wide literature search no studies were identified that met the inclusion criteria for evidence to be considered in this review. Unable to use meta-analytical procedures, we instead conducted a realist synthesis of the 104 studies that reported on the reduction of organised crime associated with the use of AFIs. A realist synthesis follows a systematic approach to identifying relevant research and focusses on identifying the causal mechanisms through which an intervention (here AFIs) is expected to work, and under which conditions. The majority of the literature included in the realist synthesis focussed on specific European countries or Europe in general (68 studies, 35 of which focussed on the UK/England and Wales specifically). A further 25 studies focussed on non-European countries or a mixture of European and non-European countries including Australia, the US, South Africa, Hong Kong and Canada. Some were discussions at the international level or general think pieces.

There is an absence of evidence on outcomes of AFIs, which would include measures like organised crime reduction, prevention, or the reduction in the harm caused by organised crime. It is possible that AFIs may reduce or prevent organised crime (e.g. through a measure like number of offences per year) or the harm organised crime causes (e.g. through diversion from more harmful into less harmful types of organised crime). We were unable, however, to find any research that produced reliable estimates of these types of 'outcome' effect. Three mechanisms were found in the literature as the main propositions for how we might think AFIs would achieve a crime reduction effect. These are deterrence, disruption, and diminution. AFIs may achieve a deterrent effect if prospective criminals think they might have to surrender the profits of their criminal activity. AFIs may disrupt organised crime by depleting accumulated capital and forcing criminals to 'start again' with their enterprise-building activities. Where AFIs allow the state to

reinvest recovered criminal finance in pro-social initiatives, this might be considered as diminishing the overall calculus of social harm caused by such crimes, although clearly this kind of calculation can be quite abstract compared to the real experiences of the victims of organised crime.

Contexts for moderating the effect of AFIs were not evaluated in the literature but we have been able to distil the main assumptions that have been made about when AFIs will be likely to work best. AFIs consider organised criminals to be profit-motivated, and risk-averse to the prospect of the removal of particular assets, so they will work best on criminals who conform to those assumptions. They will likely be most effective in respect of offences that produce significant detectable assets, where those assets are difficult to launder. They will ideally be located in a wider package of interventions to reduce organised crime, implemented by agencies who are appropriately trained and resourced, and will benefit from the availability of partners outside the police who are sensitive to the detection of suspicious financial transactions and motivated to report these to the police. Working with AFIs has been viewed as a specialist function in policing and the mainstreaming and routinisation of financial investigation remains a challenge. Some types of AFI have been criticised as lacking a coherent overall strategy with clear agreed success measures, which is a problem that has been reflected in the difficulty in finding data to support our analysis in other areas of this review. There is a lack of good performance data, outdated systems, poor attempts at joined-up working between partner agencies, ineffective sanctions for non-payment, and quite considerable projections of unrecoverable debt. Implementation therefore appears to be a significant issue for AFIs.

The closest available evidence to outcome data on AFIs is output data, in other words measures of what AFIs produce rather than what practical effect they achieve. For AFIs these data are mainly cost-benefit analyses, which take the 'benefit' measured as being the value of assets recovered from criminals, but not any associated reduction in organised crime. So the 'output' here is the net value of assets recovered after deduction of the scheme's running costs. Cost-benefit studies for AFIs present a range of interpretations of the AFI system, from those which see it as making a substantial loss (i.e. expenses significantly outweigh takings) to others which see it as being in credit (i.e. takings are greater than costs). In the face of such mixed results, it is difficult to rule definitively on the question of cost-benefit.

Afsluitend

Kortom, het blijkt uit deze onderzoeksynthese dat het niet mogelijk is om een antwoord te geven in welke mate het ontnemen van crimineel vermogen daadwerkelijk effectief blijkt te zijn. We weten het niet. Het ontbreekt dus duidelijk aan kennis om rationeel en op evidentie gebaseerd beleid te voeren. Hier moet nog een duidelijke slag gemaakt worden om het kennisniveau over de effectiviteit van de maatregel op een hoger niveau te tillen, werk aan de winkel dus in onderzoekland.

Bichler, Gisela, Ali Malm & Tristen Cooper (2017). Drug supply networks: a systematic review of the organizational structure of illicit drug trade. *Crime Science*, vol. 6, no. 2, pp. 1-23. <https://link.springer.com/article/10.1186/s40163-017-0063-3>

Samenvatting

This study presents a systematic review of research using social network analysis to document the structure of organized crime groups involved in drug trafficking. Our first objective is to determine whether the balance of evidence supports the argument that organized crime groups are loosely structured. Second, we aim to assess the relative importance of targeting individuals high in social capital (structural position) versus human capital (access to resources) in efforts to disrupt operations. Examining 34 studies, describing 54 illicit drug supply networks, we find five implications for anti-drug policy, and propose seven recommendations to facilitate meta-analysis and improve cross-network comparison. In conclusion, while we were limited in our analyses by the lack of standardized reporting and methods used over the 34 studies we reviewed, this systematic review still enables us to answer our three research questions and greatly contributes to the field of organized crime and drug research. The studies included in this review enable us to assert with confidence that drug trafficking networks tend to spread from a relatively core in short chain-like structures. The studies also show that these structures are apparent across the drug distribution system. Disruption strategies targeting individuals with high centrality and human

capital are likely to include the leaders and other visible members of the drug distribution network, and this should, lead to a more successful crime control.

Afsluitend

Een 'kennisparel' om van te leren, zeker in het kader van de momenteel voorgestane aanpak van georganiseerde drugsmarkten in Nederland. Ik hoop dat beleidsmensen en praktijkmensen hier hun voordeel mee kunnen doen. Tot zover maar weer. O ja, samen met mijn oud-collega Bert Berghuis maakten wij bijgesloten notitie: Effectieve strategieën tegen criminele samenwerking naar mijn mening ook de moeite om kennis van te nemen:

https://www.researchgate.net/publication/305210313_Effectieve_strategieën_tegen_criminele_samenwerking

Tyler, Tom (September 2017). Procedural Justice and Policing: A Rush to Judgment? *Annual Review of Law and Social Science*, vol. 13, pp. 29-

53. <https://www.annualreviews.org/doi/10.1146/annurev-lawsocsci-110316-113318>

Samenvatting

Within policing research there is currently little research examining the role of procedural justice in shaping legitimacy and considering their joint role in shaping compliance. However, large literatures in social psychology and management make a plausible case for the value of applying this model to policing. These literatures suggest that it is likely that (a) the practices of the police can be crafted to raise perceptions of procedural justice, (b) police training can alter officer behavior, and (c) redesigning police organizations internally can motivate their members to treat community members more fairly. A focus on legitimacy highlights the virtues of consensual models of policing. Consensual models are found to motivate public cooperation in fighting crime and to heighten identification with and engagement in communities. Consequently, legitimacy is the most promising framework for discussing changing the goals of policing and moving from a police force model to a police service model.

Afsluitend

Op basis van bijgesloten onderzoekoverzicht blijkt dat er voldoende kennis voorhanden is om de legitimiteit, vertrouwen, en acceptatie van het politietoetreden te garanderen en verder uit te bouwen. Het blijkt dat het vertrouwen in de politie wordt vergroot wanneer haar optreden als rechtvaardig wordt ervaren. Hiervoor is het belangrijk dat er een eerlijk besluitvormingsproces ten grondslag ligt aan de beslissingen die de politie neemt. Ongelijke behandeling, intimidatie en excessief geweldgebruik zijn zaken die afbreuk doen aan het vertrouwen in de politie. Daarnaast is het belangrijk dat burgers het gevoel moeten hebben dat de politie hen respectvol behandelt. Dit betekent onder meer dat burgers de mogelijkheid moeten hebben om hun kant van het verhaal te vertellen voordat de politie een beslissing neemt. In het contact met de politie worden eigenschappen gewaardeerd als vriendelijkheid, beleefdheid, bezorgdheid, eerlijkheid, behulpzaamheid en rechtschapenheid. Burgers klagen vooral over grof, arrogant en onvriendelijk politietoetreden en over onredelijk of oneerlijk gedrag.

Colover, Sarah & Paul Quinton (2018). *Neighbourhood policing: Impact and implementation, summary findings from a rapid evidence assessment*. Ryton-on-Dunsmore: UK College of Policing.

https://www.college.police.uk/What-we-do/Standards/Guidelines/Neighbourhood-Policing/Documents/Neighbourhood_policing_impact_and_implementation.pdf

Samenvatting

This report summarises the research evidence that has underpinned the development of national guidelines on neighbourhood policing. Her Majesty's Inspectorate of Constabulary and Fire & Rescue Service recommended that the College of Policing develop these guidelines, following concerns it had raised about the continued erosion of local policing and the need for many forces to take urgent action to maintain a proactive and preventative approach to policing. The guidelines were developed by a committee of practitioners, subject matter experts and academics, drawing on the best available evidence. The main sources of evidence the College Guideline Committee considered were the findings of two rapid evidence assessments (REAs), which sought to answer

the following questions: REA1 – what constitutes effective neighbourhood policing? REA2 – what acts as a facilitator or barrier to successful implementation of neighbourhood policing?

REA1 was not only concerned with exploring the effectiveness of neighbourhood policing. It also outlined what was thought to have been important when neighbourhood policing had a positive impact. The REA used a broad definition of 'neighbourhood policing', concentrating on initiatives that variously involved foot patrol, community engagement, problem-solving and partnership working in some combination. Other policing strategies were regarded as being in scope if they were felt to be particularly suited to integration with neighbourhood policing (for example, hot spots policing, focused deterrence policing and procedural justice). Only systematic reviews and other REAs were included in the REA. Relevant primary studies from systematic reviews were also separately included because they tended to describe implementation of the initiatives in more detail.

By contrast, REA2 was broader in that it sought to document a comprehensive range of implementation issues with neighbourhood policing. It therefore included a much wider range of methods, including quantitative, qualitative and mixed-method studies. REA2 used the same broad definition of 'neighbourhood policing' as before, but concentrated on the relevance of findings on implementation in the studies. It sought to: look at how the defining features of neighbourhood policing had been implemented; identify what helped and hindered; explore whether there were any special considerations in particular contexts (for example, in tackling antisocial behaviour, crime or terrorism). As such, REA2 aimed to draw out findings that would provide the basis for practical advice to practitioners who were supporting the delivery of neighbourhood policing.

Systematic review evidence has shown that, overall and across a range of different places, neighbourhood policing has been effective at: reducing public perceptions of disorder; increasing trust and confidence in the police; increasing the perceived legitimacy of the police. Neighbourhood policing pilots in the UK were found to reduce victimisation and have a sustained impact across a range of outcomes. Studies have highlighted the following as the effective elements of neighbourhood policing: targeted foot patrol, community engagement and problem solving delivered in combination at a local level; community and partner involvement in problem solving; strong governance, accountability and support to maintain a focus on delivery and address known problems with implementation.

Wilson, David B., Iain Brennan & Ajima Olaghere (2018). Police-initiated diversion for youth to prevent future delinquent behavior: A systematic review. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 14, no. 1, June, pp. 1-88. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.4073/csr.2018.5>

Samenvatting

Youth misconduct and misbehavior is a normal part of adolescence and that misbehavior sometimes crosses the line from disruptive or problematic to delinquent. Nationally representative surveys of youth in the USA have indicated that minor delinquent behavior is normative, particularly for boys. The normative nature of minor delinquent behavior raises the question of how police should respond to minor delinquent behavior in a way that is corrective, but also avoids involving the youth in the criminal justice system beyond what will be effective in reducing future misbehavior. Police diversion schemes are a collection of strategies police can apply as an alternative to court processing of youth. Diversion as an option is popular among law enforcement officers, as it provides an option between ignoring youth engaged in minor wrongdoing and formally charging such youth with a crime. Police-led diversion has the potential to reduce reoffending by limiting the exposure of low-risk youth to potentially harmful effects of engagement with the criminal justice system.

This review includes studies that evaluated the effects of police-led diversionary practices compared to traditional processing for youth under 18 years of age. We identified a total of 14 manuscripts representing 19 evaluations. Of these 19 evaluations, 13 used randomized controlled designs (random assignment to conditions) and 6 used quasi-experimental designs (no random assignment to conditions). Many of these designs included two or more diversionary conditions compared to a common control (traditional processing) producing 31 treatment-comparison contrasts for analysis. These studies were conducted between 1973 and 2011, inclusively. Most

were conducted in the USA (11) with the remaining conducted in Canada (4), Australia (2), and the UK (2).

The general pattern of evidence is positive, suggesting that police-led diversion reduces the future delinquent behavior of low-risk youth relative to traditional processing. Assuming a 50 percent reoffending rate for the traditional processing condition, the results suggest a reoffending rate of roughly 44 percent for the diverted youth. This overall benefit of diversion holds for the random assignment studies judged to be free from any obvious risks of bias. No meaningful differences were found across types of diversionary programs. Furthermore, we found no evidence to suggest these findings suffer from publication selection bias. The findings from this systematic review support the use of police-led diversion for low-risk youth with limited or no prior involvement with the juvenile justice system. Thus, police departments and policy-makers should consider diversionary programs as part of the mix of solutions for addressing youth crime. Many of the studies included in the review were conducted in the 1970s and 1980s. Newer high quality studies are needed to ensure that the findings still hold for contemporary juvenile justice contexts. Additional studies are also needed outside of the USA for this same reason. Finally, we recommend that research explore the usefulness of diversion for low-risk adult offenders.

Afsluitend

Kortom, de keuze in Nederland, om jongeren via alternatieve sancties te bestraffen in plaats met een formele justitiële sanctie blijkt op basis van de internationale evidentie daarover een juiste te zijn. En dat al sinds eind jaren '70 van de vorige eeuw, over 'old school' gesproken.

Ariel, Barak, Ashley Englefield & John Denley (2019). "I heard it through the grapevine": A Randomized Controlled Trial on the Direct and Vicarious Effects of Preventative Specific Deterrence Initiatives in Criminal Networks. *Journal of Criminal Law and Criminology*, vol. 109, no. 4, Fall, pp. 819-867. <https://scholarlycommons.law.northwestern.edu/jclc/vol109/iss4/3/>

Samenvatting

A rich body of literature exists on deterrence, yet little is known about how deterrence messages are communicated through social networks. This is an important gap in our understanding, because such communication gives rise to the possibility that social institutions can utilize the vicarious effect of the threat of punishment against one individual to reduce the rate of reoffending amongst their criminal associates. To test this, we identified criminals with an extensive offending history (prolific offenders) and their co-offenders using social network analysis and then conducted a randomized controlled trial to measure the effect on both prolific offenders and their co-offenders of delivering a "specific deterrence" message. The treatment—pre-emptive engagements with prolific offenders by a police officer offering both 'carrots' (desistance pathways) and 'sticks' (increased sanction threat)—was applied to the prolific offenders, but not to their co-offenders. The outcomes suggest that a single officer-offender engagement leads to a crime suppression effect in all comparisons, with 21.3%, 11.0%, and 15.0% reductions for specific, vicarious, and total network deterrence effects, respectively. The findings suggest that (a) social network analysis based on in-house police records can be used to cartographically understand social networks of offenders, with an aim of preventing crime; (b) deterrence messages promulgated by the police have the capacity to reduce crime beyond what was previously assumed, as the cascading of threats in co-offending relationships carries a vicarious crime reduction impact; (c) unlike "reactive specific deterrence" (i.e., a threat of punishment following a specific and detected crime) which can have perverse effects on certain offenders, preventative specific deterrence is a promising crime policy.

Policing scholars as well as desistance practitioners have argued that turning points enabled by a rule-enforcer can lead to reductions in crime; however, the evidence has been largely observational. Empirical research and more specifically field experiments in this space are scarce, with some notable but rare exceptions. The findings thus provide policymakers with more substantiated evidence that preventative measures—i.e., preventative specific deterrence—have the capacity to reduce criminal behavior in the target population and their co-offenders. A key finding is that the police matter as preventative agents. Much like place-based interventions, a focused and precautionary approach applied by the police to problems, places, and individuals can have substantial albeit modest consequences in harm reduction.

Afsluitend

Een aantal Amerikaanse politieafdelingen heeft geëxperimenteerd met nieuwe probleemgeoriënteerde politiestrategieën om geweld door bendes en groepen te voorkomen, algemeen bekend als "*pulling levers*" gerichte afschrikingsstrategieën. Gerichte afschrikingsstrategieën houden rekening met de belangrijkste afschrikingsideeën, zoals het vergroten van de risico's en pakkans voor daders. De strategie bestaat uit nieuwe en creatieve interventies om traditionele en niet-traditionele rechtshandavingsinstrumenten in te zetten, zoals het rechtstreeks communiceren van boodschappen en ontmoedigen aan gerichte wetsovertreders.

Uiteraard specifiek Amerikaans dus niet geheel toepasbaar binnen de Nederlandse context. Maar toch kunnen elementen uit de aanpak ook in Nederland toegepast worden. Zo wordt het meest excessieve geweld veroorzaakt door een klein gedeelte van de daderpopulatie en zijn daders en slachtoffers vaak dezelfde personen en zijn gewelddadige acties overwegend vaker terug te leiden tot gevolgen van groepsdynamiek boven individuele motivaties. Er is dus sprake van een scheve verdeling van de problematiek, zie hiervoor meer uitputtend deze 'kennisparel': <https://prohic.nl/2020/03/22/4-22-maart-2020-de-wet-van-criminaliteitsconcentratie/> In Nederland is sprake van een scheve verdeling van de 'criminaliteitslasten'. Dat is zowel geografisch, aan daderkant en aan slachtofferkant het geval. Zo vindt bijna 45% van het geweld plaats bij slechts 10% van de slachtoffers met een publieke taak. Ook binnen het bedrijfsleven treffen we deze concentratie van slachtofferschap aan. Zo neemt drie procent van het totaal aantal vestigingen binnen de detailhandel meer dan 50% van het geschatte totale slachtofferschap voor haar rekening. Aan daderkant blijkt vijf procent van de bekende daders verantwoordelijk te zijn voor 40 procent van bepaalde delicten. Ook geografisch is de criminaliteit niet evenredig verdeeld, er is sprake van zogenaamde 'hot places'. Dit zijn buurten, locaties en bedrijventerreinen waar (georganiseerde) criminaliteit zich bovengemiddeld voordoet. Er is sprake van geconcentreerde '*criminele brandhaarden*'.

Het blijkt echter lastig om op voorhand te voorspellen welke individuen een grotere kans hebben om zich schuldig te maken aan een excessief geweldsdelict. Wel is het mogelijk om, met behulp van lokale informatie een uitspraak te doen over die personen die het meeste baat hebben bij een gerichte interventie. Door in te zetten op die specifieke groep verdachten kan de sociale dynamiek gebruikt worden om een effect te bereiken binnen het grotere geheel. Dit vormt de basis voor de theorie van gerichte afschrikking ofwel *focused deterrence*. Kortom: met een selectief en gericht criminaliteitsbeleid kan er veel meer preventief en repressief effectief opgetreden worden tegen allerlei vormen van criminaliteit. Nu nog toepassen in de Nederlandse praktijk.

Braga, Anthony A., Brandon C. Welsh & Cory Schnell (2019). Disorder policing to reduce crime: A systematic review. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 15, no. 3, September, pp. 1-38. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1002/cl2.1050>

Samenvatting

Policing social and physical disorderly conditions is rooted in the broken windows approach: disorder is a precursor to more serious crime, fear of crime, and neighborhood decline. Addressing disorder has become a central fixture of policing, especially in the United States. Yet, evaluations of the effectiveness of disorder policing strategies in controlling crime yield conflicting results. Policing disorderly conditions can be divided into two main strategies: (a) order maintenance or zero tolerance policing, where police attempt to impose order through strict enforcement and (b) community policing and problem-solving policing, where police attempt to produce order and reduce crime through cooperation with community members and by addressing specific recurring problems. This review examined the effects of disorder policing strategies compared to traditional law enforcement actions (e.g., regular levels of patrol) on the rates of crime, including property crime, violent crime, and disorder/drug crime. This review also examined whether policing disorder actions at specific locations result in crime displacement (i.e., crime moving around the corner) or diffusion of crime control benefits (i.e., crime reduction in surrounding areas).

A total of 28 disorder policing studies (representing 30 independent tests) met the criteria to be included in this review. The studies spanned the period from 1985 to 2012, and were mostly carried out in the United States. All of the studies used high-quality designs to evaluate the impact

of the intervention; nine were randomized controlled trials. Twelve tests were completed in large cities with more than 500,000 residents, nine tests were completed in medium-sized cities with between 200,000 and 500,000 residents, and the other nine tests were completed in smaller cities with <200,000 residents. All of the tests were carried out in specific geographical settings, including small places (e.g., crime hot spots and problem buildings), smaller police-defined areas (e.g., patrol beats), neighborhoods and selected stretches of highways, and larger police-defined areas (e.g., precincts and divisions).

Do policing interventions focused on disorderly conditions reduce crime? Yes, in addition to an overall reduction in crime, there is a reduction in property crime, violent crime, and disorder/drug crime when disorder policing interventions are implemented. Do policing interventions focused on disorder result in crime being displaced or crime control benefits being diffused to surrounding areas? Disorder policing interventions are associated with diffusion of crime control benefits in areas surrounding targeted locations. This conclusion is based on 15 tests that measured displacement or diffusion effects. Of the two main strategies used in policing disorder, is one more effective than the other? Yes, policing disorder through community and problem-solving is associated with reductions in crime. Aggressive, order maintenance approaches do not seem to generate crime reductions. The types of strategies used by police departments to address disorderly conditions seem to matter in controlling crime, and this holds important implications for police–community relations, justice, and crime prevention. Further research is needed to understand the key programmatic elements that maximize the capacity of these strategies to prevent crime.

Afsluitend

Er is dus sprake van een effectieve politiestrategie waarbij sprake is van effectieve preventie en reductie van vermogenscriminaliteit, geweldscriminaliteit, verval en drugs gerelateerde criminaliteit.

Braga, Anthony A. David Weisburd & Brandon Turchan (September 2019). Focused deterrence strategies effects on crime: A systematic review. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 15, no. 3, September, pp. 1-65. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/pdf/10.1002/cl2.1051>

Samenvatting

Crime is highly concentrated amongst a small number of highly-active offenders. Focused deterrence strategies combine law enforcement, community mobilization, and social services in an attempt to reduce offending behavior for specific crime types. A key feature of this crime control strategy involves the direct communications of the consequences of continued criminal offending and the availability of social services to targeted subjects. This review examines whether focused deterrence reduces crime and considers how observed crime reduction effects may vary by the different types of focused strategies and program evaluation designs. A total of 24 studies of focused deterrence interventions were identified. All studies were published from 2001 to 2015. Twenty three studies were conducted in the United States and one in Scotland. None of the identified studies used a randomized controlled trial design.

The available evidence suggests an overall reduction in crime when focused deterrence strategies are used. The largest reductions are generated by focused deterrence strategies that target criminally active gangs or groups, followed by programs that target individual chronic offenders and drug market interventions. Gang/group intervention programs generate the largest effects, followed by programs targeting high-risk individuals, with the smallest effects generated by drug market intervention (DMI) programs. DMI programs are most likely to suffer implementation problems which reduce effectiveness.

No studies found significant crime displacement effects into surrounding areas. There is some evidence of the diffusion of crime control benefits. Findings from this review support the growing use of focused deterrence as a proactive crime reduction strategy. Practitioners and policy-makers should continue to implement focused deterrence programs to address serious crime problems. The number of studies included in the updated review is more than double the number of studies included in the previous iteration of the review. However, despite the increase in eligible studies, no evaluations utilized a randomized controlled trial design. The growth of focused deterrence

warrants more methodologically rigorous program evaluations and further exploration into the specific components of the strategy in order to improve our understanding of how the program reduces crime.

Braga, Anthony M., Brandon Turchan, Andrew V. Papachristos & David M. Hureau (September 2019). Hot spots policing of small geographic areas effects on crime. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 15, no. 3, September, pp. 1-88.
<https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1002/cl2.1046>

Samenvatting

In recent years, crime scholars and practitioners have pointed to the potential benefits of focusing crime prevention efforts on crime places. A number of studies suggest that there is significant clustering of crime in small places, or "hot spots," that generate half of all criminal events. Researchers have argued that many crime problems can be reduced more efficiently if police officers focused their attention to these deviant places. The appeal of focusing limited resources on a small number of high-activity crime places is straightforward. If crime can be prevented at these hot spots, then city wide crime totals could be reduced. To be eligible for this review, interventions used to control crime hot spots were limited to police-led prevention efforts. Suitable police-led crime prevention efforts included traditional tactics such as directed patrol and heightened levels of traffic enforcement as well as alternative strategies such as aggressive disorder enforcement and problem-oriented policing. Studies that used randomized controlled experimental or quasi experimental designs were selected. The units of analysis were limited to crime hot spots or high-activity crime "places" rather than larger areas such as neighborhoods. The control group in each study received routine levels of traditional police crime prevention tactics.

Sixty-two of 78 tests of hot spots policing interventions reported noteworthy crime and disorder reductions. The meta-analysis of key reported outcome measures revealed a small statistically significant mean effect size favoring the effects of hotspots policing in reducing crime outcomes at treatment places relative to control places. The effect was smaller for randomized designs but still statistically significant and positive. When displacement and diffusion effects were measured, a diffusion of crime prevention benefits was associated with hot spots policing. The extant evaluation research suggests that hot spots policing is an effective crime prevention strategy. The research also suggests that focusing police efforts on high-activity crime places does not inevitably lead to crime displacement rather, crime control benefits may diffuse into the areas immediately surrounding the targeted locations.

Afsluitend

Het is duidelijk, deze onderzoeksynthese laat zien dat de door de politie gehanteerde strategie van "Hot Spots Policing" effectief blijkt te zijn. Nu zal het de regelmatige ontvangers van deze 'kennisparels' zijn opgevallen dat deze veelal in het Engels beschikbaar zijn en grotendeels gaan over interventies en maatregelen die buiten Nederland zijn geëvalueerd. Dat klopt, de meeste van deze onderzoeksyntheses worden buiten Nederland gepubliceerd. Dat komt simpelweg vanwege het feit dat in Nederland op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving weinig effectevaluaties plaats vinden. Toch zijn de resultaten van deze buitenlandse studies deels toepasbaar in Nederland. Het gaat dan vooral om onderliggende mechanismen die ten grondslag liggen aan de effectieve of ineffectieve maatregel. Ten slotte, voor de liefhebber, het boek van de bij de politie-eenheid Den Haag werkzame Peter Versteegh is zeer aan te bevelen: *The Best of Three Worlds: Effectiever politiewerk door een probleemgerichte aanpak van hot crimes, hot spots, hot shots en hot groups*.

<https://www.politieacademie.nl/kennisenonderzoek/kennis/mediatheek/PDF/78206.pdf>

Braga, Anthony A., Rod K. Brunson, & Kevin M. Drakulich (July 2019). Place, and Effective Policing. *Annual Review of Sociology*, vol. 45, pp. 535-555.

<https://www.annualreviews.org/doi/abs/10.1146/annurev-soc-073018-022541>

Samenvatting

The police need public support and cooperation to be effective in controlling crime and holding offenders accountable. In many disadvantaged communities of color, poor relationships between

the police and residents undermine effective policing. Weak police–minority community relationships are rooted in a long history of discriminatory practices and contemporary proactive policing strategies that are overly aggressive and associated with racial disparities. There are no simple solutions to address the complex rift between the police and the minority communities that they serve. The available evidence suggests that there are policies and practices that could improve police–minority community relations and enhance police effectiveness. Police departments should conduct more sophisticated analysis of crime problems to ensure that crime-control programs are not indiscriminate and unfocused, engage residents in their crime reduction efforts by revitalizing community policing, ensure procedurally just police contacts with citizens, and implement problem-solving strategies to prevent crimes beyond surveillance and enforcement actions.

The policing paradox—that impoverished communities of color feel simultaneously over- and underpoliced—has and continues to produce tragic consequences. The central tragedy is that these communities that are subject to the most aggressive and harmful policing strategies, and who have the least confidence in the police, are also the most dependent on their services. Despite high levels of legal cynicism and estrangement, residents of racially isolated and disadvantaged places continue to call the police to seek help. This is true even when these calls expose partners and children to potentially harmful police contact, and in fact, calls appear to increase as neighborhoods experience greater levels of racial isolation, incarceration, and economic stressors. This overreliance on the police in the absence of alternative strategies highlights the moral imperative to better serve and protect the nation’s most vulnerable populations.

Afsluitend

Verleden jaar verscheen het rapport De politieaanpak van etnisch profileren in Amsterdam: <https://bureaubeke.nl/publicaties/de-politieaanpak-van-etnisch-profileren-in-amsterdam/> Te vaak nog worden ervaringen gehoord en gezien van mensen die zonder objectieve rechtvaardiging worden staande gehouden door de politie. Op basis van dit onderzoek blijkt dat de politie Amsterdam als eerste grote politie-eenheid erkent dat etnisch profileren in meer of mindere mate voorkomt en dat dit in strijd is met de wet en met opvattingen over goed politiewerk. Bijgesloten ‘kennisparel’ en bovengenoemd rapport bieden handvaten om de verhouding tussen politie en allochtone bevolkingsgroepen positief te beïnvloeden, lessen om van te leren.

Dylan J. Fitzpatrick, Wilpen L. Gorr, & Daniel B. Neill (2019). Keeping Score: Predictive Analytics in Policing. *Annual Review in Criminology*, vol. 2, pp. 473- 491.
<https://www.annualreviews.org/doi/10.1146/annurev-criminol-011518-024534>

Samenvatting:

Predictive analytics in policing is a data-driven approach to (a) characterizing crime patterns across time and space and (b) leveraging this knowledge for the prevention of crime and disorder. This article outlines the current state of the field, providing a review of forecasting tools that have been successfully applied by police to the task of crime prediction. We then discuss options for structured design and evaluation of a predictive policing program so that the benefits of proactive intervention efforts are maximized given fixed resource constraints. We highlight examples of predictive policing programs that have been implemented and evaluated by police agencies in the field. Finally, we discuss ethical issues related to predictive analytics in policing and suggest approaches for minimizing potential harm to vulnerable communities while providing an equitable distribution of the benefits of crime prevention across populations within police jurisdiction.

Afsluitend:

Voor de echte liefhebber, begin vorig jaar maakte ik een systematisch overzicht over het onderwerp, te downloaden vanaf:

https://www.researchgate.net/publication/331354468_Cutting_Crime_Impact_Practice-based_innovation_in_preventing_investigating_mitigating_high-impact_petty_crime_A_selection_of_major_knowledge_sources_on_predictive_policing

Klerks, Peter & Jaap de Waard (mei 2019). *Kennisinventarisatie extreem geweld en criminele vuurwapenhandel*. Den Haag: Openbaar Ministerie, Parket-Generaal, Ministerie van Justitie & Veiligheid,

DGRR. https://www.researchgate.net/publication/334697558_Kennisinventarisatie_extreem_geweld_en_criminele_vuurwapenhandel

Samenvatting

Op hoofdlijnen is het beeld als volgt. De belangrijkste oorzaken van crimineel wapengeweld, gezien vanuit het perspectief van middelen, motief en gelegenheid zijn: Beschikbaarheid van illegale vuurwapens en explosieven. Ruim aanbod van kansarme en bereidwillige schutters en hulpkrachten. Conflicten die deels samenhangen met de cocaïnemarkt en deels voortkomen uit ruzies, vetes, misverstanden, paranoïde angst en kwesties rond status en positie. De onmogelijkheid om de publieke ruimte tegen extreem geweld te beveiligen. Bepalende mechanismen zijn: De aanvoerkanalen van illegale wapens. De aantrekkingskracht van illegaal wapenbezit. De sociaalpsychologische effecten van excessief geweld op betrokkenen zelf. Afschrikking door sanctionering (pakkans en strafdreiging). Opsporings- en vervolgingsbeleid. In de aanpak biedt een integrale benadering de beste kansen voor het terugdringen van crimineel wapengeweld. Het aanbrengen van focus is daarbij van belang. De betrokken beroepscriminelen, te weten de grotere illegale wapenhandelaren en organisatoren van liquidaties, kunnen alleen met gerichte opsporing en vervolging worden uitgeschakeld. Hiertoe moet gericht belastende informatie worden verzameld (restinfo, TCI, buitenlandse bronnen etc.), geanalyseerd (Raffinaderij, SNA) en omgezet in repressieve interventies. Leveranciers en dienstverleners die illegaal wapengebruik mogelijk maken, zijn gevoelig voor een combinatie van preventieve waarschuwing en repressie. Uitvoerders zijn deels waarschijnlijk nog te bewegen om het criminele milieu de rug toe te keren, indien hiertoe een acceptabele gelegenheid wordt geboden. Onderliggende spanningen die aan gewelddadige conflicten ten grondslag liggen, kunnen worden verminderd door vormen van conflictbemiddeling. De beschikbaarheid van wapens en munitie ten slotte kan worden verminderd door betere samenwerking met buitenlandse autoriteiten en effectief toezicht op de legale wapenhandel, schietportverenigingen en sportschutters.

Afsluitend

Nu criminele wapenhandel tot prioriteit in de Nationale Veiligheidsagenda is bestempeld, wordt een programmatische aanpakstrategie ontwikkeld. Deze kennisinventarisatie dient hiervoor als input. In een probleemschets op basis van wetenschappelijke literatuur worden oorzakelijke factoren en mechanismes geïdentificeerd. Vanuit de aldus benoemde probleemorzaken worden actielijnen voorgesteld. De focus ligt hierbij op zwaardere vuurwapens en munitie; daarnaast wordt ook gekeken naar explosieven.

Lum, Cynthia M. , Megan Stoltz, Christopher S. Koper & J. Amber Scherer (2019). Research on body-worn cameras: What we know, what we need to know. *Criminology & Public Policy*, vol. 18, no. 1, pp. 93-118. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/1745-9133.12412>

Samenvatting

In this article, we provide the most comprehensive narrative review to date of the research evidence base for body-worn cameras (BWCs). Seventy empirical studies of BWCs were examined covering the impact of cameras on officer behavior, officer perceptions, citizen behavior, citizen perceptions, police investigations, and police organizations. Although officers and citizens are generally supportive of BWC use, BWCs have not had statistically significant or consistent effects on most measures of officer and citizen behavior or citizens' views of police. Expectations and concerns surrounding BWCs among police leaders and citizens have not yet been realized by and large in the ways anticipated by each. Additionally, despite the large growth in BWC research, there continues to be a lacuna of knowledge on the impact that BWCs have on police organizations and police-citizen relationships more generally. Regardless of the evidence-base, BWCs have already rapidly diffused into law enforcement, and many agencies will continue to adopt them. Policy implications from available evidence are not clear-cut, but most likely BWCs will not be an easy panacea for improving police performance, accountability, and relationships with citizens. To maximize the positive impacts of BWCs, police and researchers will need to give more attention to the ways and contexts (organizational and community) in which BWCs are most beneficial or harmful. They will also need to address how BWCs can be used in police training, management, and internal investigations to achieve more fundamental organizational changes with the long-term potential to improve police performance, accountability, and legitimacy in the community.

Afsluitend

De resultaten in Nederland zijn in vergelijking met de 70 studies die in bijgesloten onderzoeksynthese zijn beschreven als meer positief / effectief te beoordelen. Ondanks de wisselende resultaten in verschillende landen zullen bodycams de komende jaren veelvuldig worden toegepast in de rechtshandhaving. Het is daarom zaak om die ontwikkeling blijvend te beoordelen op de positieve en negatieve effecten. Gedegen proces- en effectevaluatieonderzoek is dan een noodzaak om die kennisaccumulatie op een hoger niveau te krijgen.

McNeill, Abigail & Levin Wheller (2019). *Knife crime: Evidence briefing*. Ryton-on-Dunsmore: College of Policing. https://www.college.police.uk/News/College-news/Pages/Knife_crime_briefing_April_2019.aspx

Samenvatting:

Knife crime perpetrators and victims are most likely to be males in late adolescence. Risk factors for serious violence and weapon carrying include adverse childhood experiences and poor educational attainment. Ethnicity has been found to have no significant effect on weapon carrying in the UK. The most successful approaches to reducing violence include well-implemented problem-solving and focused deterrence strategies, such as the US-based 'pulling levers', which aim to address the root causes of violence. Public health approaches, involving multiple agencies to develop a range of interventions, including prevention work for at-risk groups, as well as law enforcement activity directed at offenders, have been shown to have a positive impact.

National Audit Office (July 2019). *Tackling serious and organised crime*. London: National Audit Office. <https://www.nao.org.uk/wp-content/uploads/2019/03/Tackling-serious-and-organised-crime.pdf>

Samenvatting

In this report, we have examined the government's strategic response to serious and organised crime, and the extent that the enablers to successful implementation of the 2018 strategy have been put in place. We examined the work of the Home Office (the Department) and the National Crime Agency (NCA), who together oversee and coordinate the government's response. The report does not look in detail at how other government bodies are set up to contribute.

Part One examines the nature of serious and organised crime and the government's strategic response to tackling it. Part Two looks at the quality of data on the scale of serious and organised crime, how data are produced and used, and the availability of data to decision-makers. Part Three examines the extent of government's work to tackle serious and organised crime under its four 'P' work strands, the effectiveness of funding, governance and accountability structures. Part Four assesses the extent to which the efforts of law enforcement are coordinated.

Serious and organised crime is evolving at a rapid rate, as criminal networks identify new vulnerabilities and adapt their activity in response to law enforcement action and the opportunities offered by new technology. Those tackling serious and organised crime recognise the seriousness of this challenge and have plans in place to build the teams and expertise to deal with it. We have also seen examples of improved collaboration across government and beyond to disrupt criminal groups, safeguard vulnerable people and seize illegal goods. However, there remain some significant and avoidable shortcomings that may prevent government and its partners from meeting its aim to "rid our society of the harms of serious and organised crime". The government is therefore not yet able to show that it is delivering value for money in this area. The Department and the NCA do not know whether their efforts are working and are not yet able to target resources against the highest-priority threats. Despite ongoing efforts to improve them, governance and funding arrangements remain complex, inefficient and uncertain. Unless the government addresses these issues there will continue to be a mismatch between its ambitious plans to respond to serious and organised crime and its ability to deliver on them.

Afsluitend

Tja, om bij het Engels te blijven: 'it ain't even wrong', een verpletterend harde conclusie. Significante en te voorziene tekortkomingen bij de aanpak van georganiseerde criminaliteit in het

VK. De overheid is niet in staat om te leveren voor de investeringen die gedaan zijn om georganiseerde criminaliteit terug te dringen. De National Crime Agency (een soort Multi Interdisciplinair Team, zoals men die in Nederland gaat oprichten in de strijd tegen 'ondermijning') heeft geen idee of de aanpak effectief is, en is niet in staat om de juiste prioriteiten te stellen tegen de meest ernstige bedreigingen binnen de georganiseerde criminaliteit. Het verstrekken van additionele gelden en subsidies voor de aanpak is complex, niet efficiënt en ondoorzichtig.

En ten slotte de uitsmijter: bij ongewijzigd beleid zal er een kloof blijven bestaan tussen de ambities van de overheid bij de aanpak van georganiseerde criminaliteit (in Nederland, misdaad mag niet lonen / één overheid tegen de georganiseerde criminaliteit) en het vermogen van die overheid om daadwerkelijk die ambities waar te maken. Ik zou zeggen: beleidsmensen, praktijkwerkers, wetenschap en (politieke) beslissers in Nederland leer van deze leerzame beschrijving van de mislukte aanpak van georganiseerde criminaliteit bij de overburen aan de Noordzee. Er is nog genoeg tijd over om het in Nederland anders aan te pakken. Gebruik maken van de beschikbare evidentie over succesvol en mislukt beleid is dan noodzakelijk.

Barber, Michael (Chair) (July 2020). *Public safety and security: The first report of the strategic review of policing in England and Wales*. London: The Police Foundation. https://policingreview.org.uk/wp-content/uploads/phase_1_report_final-1.pdf

Er zijn ook nog twee prima achtergrondpapers beschikbaar die zijn te downloaden vanaf: <https://policingreview.org.uk/publications/>

Samenvatting

Launched by the Police Foundation in September 2019, the Strategic Review of Policing in England and Wales sets out to examine how crime, fear of crime and other threats to public safety are changing and assess the ability of the police to meet these challenges, as part of a wider strategic response. This far reaching independent review, the first of its kind in many years, is being chaired by Sir Michael Barber and guided by an Advisory Board of former senior police officers, politicians and leading academics. The overall aim of the Review is to set the long-term strategic vision for English and Welsh policing. It will conclude in summer 2021 with a final report presenting substantial recommendations for a modern service capable of meeting the challenges of the 21st century. More information about the Review can be found at: <http://www.policingreview.org.uk> Early findings from a major review of policing in England and Wales show that the police service is not currently equipped to meet the range and complexity of the challenges it faces. Crime and other threats to public safety have been transformed in recent years, but policing has not caught up with the scale and nature of this change.

In a wide-ranging survey of the landscape in which the police now operate, the Strategic Review of Policing in England and Wales found that while traditional crime such as burglary and car theft has fallen since the turn of the millennium, in its place there has been a huge rise in online crime and in sexual offences reported to the police. The police also have to deal with many more incidents involving people who are multiply disadvantaged. The Review found: Since 1995 crime (excluding fraud and cybercrime) has fallen by 70% (this includes a 72% fall in violent crime, a 74% fall in burglary and a 79% fall in vehicle theft). Cybercrime and fraud have however increased rapidly and made up 44% of all crime in 2019. Fraud is now more common than theft (33%) or violent crime (12%), making up 36% of crime. There has been a big increase in online child sexual abuse, with 8.3 million unique images being added to the UK's Child Abuse Image Database in the four years to 2019. Reported domestic abuse crime increased by 77% between 2016 to 2019; stalking and harassment by 792% between 2012 to 2019; rapes by 260% between 2013 and 2019 and child sexual offences by 204% between 2012/13 and 2017/18.

The police are now called to many more incidents involving multiply disadvantaged people: mental health related incidents increased by 28% between 2014 and 2018 and incidents involving missing people rose by 46% between 2013/14 and 2016/17. Social tensions have heightened in recent years, causing increased demand on the police. The number of protests involving confrontational tactics rose from 7 in 2000 to 126 in 2019 and in the last six years there has been a 144% increase in hate crimes reported to the police. Although 75% of the public say that they have confidence in their local police, confidence is lower among black people (70%) and those of mixed

ethnicity (68%). 40% of black people and people of mixed ethnicity do not agree that the police are likely to treat them fairly, compared to 33% of white people and 26% of Asian people who say that. Policing is struggling to keep pace with these changes, with local forces unable to deal effectively with internet enabled crimes like fraud and cybercrime. More complex crime investigations are hampered by a national shortfall of 5000 detectives and up to 6 month waits for examinations of digital evidence. The report concludes that the scale, variety and complexity of the challenges now facing the police mean that we need a radical re-think of how we go about tackling crime and promoting public safety. The second phase of the Review, which will conclude next year, will look at how policing needs to be reformed to meet these challenges.

Afsluitend

Een parel dus om van te leren, zeker met het oog op de te verwachten ontwikkelingen op de Nederlandse criminaliteitsmarkt. Uiteraard is niets moeilijker dan voorspellingen doen, maar wanneer je dat achterwege laat loop je het gevaar om sowieso achter de feiten aan te lopen. En realistisch beredeneerde uitspraken hoe de toekomst er uit zal zien geven in ieder geval stof tot discussie hoe het veiligheidsbeleid in Nederland de komende jaren verder vorm moet krijgen. Bijgesloten 'kennisparel' kan binnen die discussie in ieder geval mede behulpzaam zijn om op een goede systematische manier die discussie te voeren. Maak er vooral gebruik van, want het vierkante wiel opnieuw uitvinden is een slechte optie.

Belur, Jyoti, Winifred Agnew-Pauley, Brendan McGinley & Lisa Tompson (April 2020). A Systematic Review of Police Recruit Training Programmes. *Policing: A Journal of Policy and Practice*, Volume 14, No. 1, March 2020, pp. 76–90. <https://academic.oup.com/policing/article-abstract/14/1/76/5476098?redirectedFrom=fulltext>

Samenvatting

An evidence-based approach to guide the proposed changes to recruit police training under the Police Education Qualifications Framework (PEQF) in England and Wales requires that changes be grounded in the available evidence on what works in recruit training. This systematic review is a synthesis of primary evidence on police academies, field training, and how police recruits learn. The purpose of the review is to learn from the evidence to inform the development of a graduate level training programme in England and Wales. The review, inspired by a realist approach, includes a total of 33 studies conducted in a number of countries. Key training contexts, mechanisms, and outcomes were examined to determine how training works, under what conditions, and for whom. Findings indicate that student-centred teaching approaches were found to promote critical thinking and problem-solving skills. Recruits preferred practical, hands-on training over theoretical lessons, and field training was consistently shown to have a positive impact on the process of transforming recruits from civilians into police officers. Finally, the role of academic and field training tutors was found to be of critical importance for recruits in integrating theoretical learning with practical skills. Policy implications for the UK College of Policing and police forces implementing the PEQF are discussed.

Afsluitend

Alweer een mooi overzichtsartikel om van te leren. De opleiding van potentiële politiemedewerkers is voor de komende jaren een belangrijk onderwerp in Nederland. Al is het alleen al omdat de uitstroom van het oudere cohort politiemedewerkers in omvang en snelheid fors is te noemen. Alle zeilen bij dus om nieuwe rekruten te vinden die in dienst willen treden bij de Nederlandse politie. Dat wordt nog een hele uitdaging om zoveel nieuwe werknemers klaar te stomen voor de komende jaren. Hopelijk kan bijgesloten systematische overzichtsstudie hierbij van pas komen. Al is het alleen maar om te leren van ervaringen elders met de politieopleiding. Opnieuw kennis om gebruik van te maken, dit keer in de politiepraktijk.

Bouchard, Martin (May 2020). Collaboration and Boundaries in Organized Crime: A Network Perspective. In: Michael Tonry (Ed.) *Crime and Justice: A review of Research*, vol. 47. Chicago: University of Chicago Press, pp. 1-45. <https://www.journals.uchicago.edu/doi/10.1086/708435>

Samenvatting

A network approach helps us better specify and model collaboration among people involved in organized crime. The focus on collaboration raises the boundary specification problem: Where do criminal organizations start, where do they end, and who is involved? Traditional approaches sometimes assume the existence of simple, rigid structures when complexity and fluidity are the norms. A network approach embraces this complexity conceptually and provides methodological guidelines for clarifying boundaries. Boundary specification in organized crime helps solve four puzzles. First, social boundaries: a network approach reduces confusion about social boundaries as criminal entrepreneurs interact with criminals and noncriminals in diverse contexts, only some of them illicit. Second, boundaries of group membership: network data and methods obviate the need for formal membership attributions. Third, ethnic boundaries network analyses reveal that the effective boundaries of criminal organizations are based on social relations, not attributes such as ethnicity. Fourth, recruitment: attending to the larger social environments in which organizations are embedded provides a clearer view of how mechanisms of recruitment cross seemingly rigid boundaries between members and prospective members. In practice, policy recommendations stemming from network analyses are only as good as the data used to generate them. Biased data produce biased recommendations. Traditional practices, however, may produce even more harms because of the same biases. Network methods can accentuate biases existing in the data. They can also be used to detect biases. Incorporation of novel methods in law enforcement practice should be accompanied by a concern for transparency, a willingness to independently evaluate performance, and an aim to reduce inequality. Most of the organized crime literature takes networks for granted. Little is known about why particular individuals rise to their network positions, or what forces cause networks to take one form and not another. Network structures emerge from the interplay of social forces that operate in all social groups. They are at the heart of collaboration in organized crime.

Afsluitend

De organisatie van de bestrijding van georganiseerde criminaliteit door de overheid zal meer 'netwerkmachtig' moeten zijn ingericht dan op dit moment het geval is om de benodigde snelheid van (her)oriëntatie op te kunnen brengen: "it takes a network to fight a network". Dat verdraagt zich niet met trage bureaucratische processen van planning in een veelal hiërarchisch verband. Het is de vraag of de huidige opsporing en strategie voldoet aan deze voorwaarden. Die lijkt zich langs traditionele lijnen te hebben 'verkokerd'. Er is veelal sprake van concurrentie over capaciteit, waarmee niet vanzelfsprekend rekening wordt gehouden met de gegroeide forse overlappingsen zoals op de verschillende georganiseerde drugsmarkten. Er is sprake van een tendens naar multilaterale productienetwerken en de doorwerking van moderne informatietechnologie in de organisatie en distributie van verboden goederen. Het is daarom voor de aanpak van georganiseerde criminaliteit van belang om veel meer vanuit het perspectief van netwerken te werken. Bijgesloten 'kennisparel' geeft daartoe goede suggesties.

De wens om door 'verstoring' te bereiken dat de illegale markten en de daaraan verbonden dreiging en beschadiging van de samenleving beperkt wordt, biedt in zijn algemeenheid weinig houvast voor waar de opsporing zich op zou moeten richten. Wetenschappelijke inzichten kunnen helpen om wat meer richting te geven aan de keuzes die gemaakt worden in de opsporing en daarop volgende interventies. Ook geeft het inzicht in de kenmerken van de organisatie die nodig is om daar gevolg aan te geven. Ten dele gaat het om een toespitsing op de aspecten waarin verboden markten kwetsbaar zijn, zodat hun functioneren lastiger wordt gemaakt. Hiervoor is nodig dat er men zijn inzet kiest op basis van zicht op de specifieke kenmerken van illegale markten. Bijgesloten 'kennisparel' geeft daartoe naar mijn mening goede suggesties.

Braga, Anthony A & David Weisburd (November 2020). Does Hot Spots Policing Have Meaningful Impacts on Crime? Findings from An Alternative Approach to Estimating Effect Sizes from Place-Based Program Evaluations. *Journal of Quantitative Criminology*, November. pp. 1-22. <https://link.springer.com/article/10.1007/s10940-020-09481-7>

Samenvatting

Hot spots policing is an important innovation in policing that is used to control crime by many police departments in the United States, United Kingdom, Australia, and other countries throughout the world. Simply defined, hot spots policing is the application of police interventions at very small geographic units of analysis. The emergence of hot spots policing can be traced to

innovations in criminological theory that recognized the uneven distribution of crime across urban landscapes and its persistent concentration at very small places such as street segments within larger neighborhood settings. Before the approach was widely diffused across police departments, focusing police crime prevention efforts at small high-activity crime places was subjected to rigorous program evaluations that yielded notable crime control benefits at targeted places without simply displacing crime to nearby areas. Its adoption was further aided by the general familiarity that most police executives already had with the idea of deploying police officers to high-crime locations as well as the proliferation of new crime mapping software that easily identified crime hot spots and management accountability systems, such as Compstat, that promoted putting “cops on dots”. There is today little disagreement that hot spots policing has a significant impact on crime. However, the magnitude of that effect raises important questions about the policy recommendations that researchers should draw from existing reviews.

The results of this updated meta-analysis suggest that the practical effects of hot spots policing are not small when a more appropriate effect size measure is applied to the meta-analysis of study findings. In this analysis, the overall mean log RIRR effect size suggest hot spots policing programs *generate a statistically significant 16% reduction in crime counts* at treatment places relative to crime counts at control places. Further, hot spots policing programs generated statistically significant reductions in specific violent crime, property crime, and drug/disorder offense outcomes. When the included studies measured spillover program effects in spatially-proximate areas, the meta-analysis *did not find significant crime displacement into locations surrounding treatment hot spots* relative to locations surrounding control hot spots—indeed marginally significant outcomes were identified for a diffusion of crime control benefits to those areas.

The meta-analyses presented here and in the ongoing Campbell systematic review of hot spots policing studies reveal heterogeneous effect sizes associated with varying kinds of hot spots policing interventions implemented to control a wide range of crime hot spots. Despite this heterogeneity, the study effect sizes are almost all in the same direction and, overall, support a crime reduction impact generated by hot spots policing. This is strong evidence that the approach will consistently generate crime prevention benefits when implemented by police departments. However, it is important to recognize that these meta-analyses are, to some extent, “mixing apples and oranges” within the broad category of hot spots policing programs. As such, we think it is inadvisable to rely too heavily on the average effect size estimated by a meta-analysis of hot spots policing programs when considering police crime prevention policy and practice. We encourage policy makers, police executives, and scholars to review specific studies to develop a clearer sense for the types of hot spots policing interventions and the kinds of high-crime places that will generate the most benefit for a specific jurisdiction dealing with persistent crime problems that concentrate at particular locations.

Afsluitend

Voor de Nederlandse politiepraktijk mooi nieuws, Hot Spots Policing blijkt een succesvolle politiestrategie te zijn. Een gemiddelde reductie van 16% van criminaliteit in vergelijking met controlegebieden. Geen criminaliteitsverplaatsing naar aangrenzende geografische gebieden en simpelweg: minder slachtoffers. Weer een bewijs dat beschikbare kennis laat zien dat criminaliteitspreventie werkt. De stelling ‘*prevention beats detention*’ (https://www.researchgate.net/publication/287935840_Prevention_beats_detention_Evidence_from_The_Netherlands) wordt opnieuw bewezen in bijgevoegde onderzoeksynthese. Reden te meer om de criminaliteitspreventieve aanpak daadwerkelijk prioriteit te geven in beleid en praktijk. Al is het alleen om slachtofferschap te voorkomen en de druk op de strafrechtketen te verminderen.

Calderoni, Francesco, Gian Maria Campedelli, Tommaso Comunale, Martina E. Marchesi & Ernesto U. Savona (2020). *Recruitment into organised criminal groups: A systematic review*. Canberra: Australian Institute of Criminology. <http://www.aic.gov.au/publications/tandi/tandi583>

Samenvatting

This paper provides a narrative synthesis of the results of a systematic review of the social, psychological and economic factors leading to recruitment into organised crime. This is based on

the analysis of evidence emerging from 47 qualitative, quantitative and mixed-method studies published in or before 2017. While the selected studies varied markedly in method and quality, several factors emerged as particularly important in understanding recruitment into organised criminal groups. These included the role of social relations (family, kinship, friendship and work-relations), criminal background and criminal skills.

College of Policing (2020). *Policing in England and Wales: Future Operating Environment 2040*. Ryton-on-Dunsmore: College of Policing, 83 pp. <https://beta.college.police.uk/article/preparing-policing-future-challenges-and-demands>

Samenvatting

The world of 2040 will be very different to the world of today. Over the next 20 years, current and future trends will converge at a rapid rate to increase the number and complexity of issues facing policing. Some of these issues, such as terrorism, cyberattacks and climate change, could give rise to severe and imminent disruption. Other issues, such as demographic change and the growing influence of non-state actors, will develop more slowly but in ways that are no less consequential. While emerging technologies such as artificial intelligence, robotics, biotechnology and quantum computing will connect and empower people like never before, trends such as nationalism, rising inequality and increasingly resonant disinformation could cause societies to become more divided.

The cumulative effect of these changes for policing is a strategic challenge that requires a strategic response – a response underpinned by foresight, innovation and agile adaptation. To meet the challenges and demands of the next 20 years, policing will need to get better at anticipating emerging threats, think more innovatively about the best policies and interventions for addressing them and mobilise responses quickly to maximise chances of success. ‘Policing in England and Wales: Future Operating Environment (FOE) 2040’ aims to support this response by providing an insight into policing’s future operating environment, exploring those aspects of the future that policing should consider now if it is to think, act and invest with long-term strategic intent.

In producing FOE 2040 we have engaged with more than 80 people from across and beyond policing. We have conducted interviews with stakeholders, analysed ‘futures’ reports from leading organisations and engaged police officers, crime analysts, social scientists, ‘futurists’ and technologists in a scenario-based analysis of how policing’s operating environment might develop out to 2040. Analysis of this work has led us to identify:

- **Ten trends** driving and defining the future of policing’s operating environment out to 2040. These trends were identified by stakeholders as being the most consequential for policing over the next 20 years.
 - **Four scenarios** for policing’s future operating environment. A limitation of an exclusively trend-based analysis is that it can give too linear a view of the future, causing us to overlook potential shocks, surprises and disruptions (eg, a pandemic). By forcing us to consider how – and why – things could become better, worse or broadly stay the same, scenarios increase our preparedness for the range of possibilities the future may hold.
- **Five future challenges** which require policing’s attention today. Each challenge will take up an increasing amount of policing’s ‘bandwidth’ over the next 20 years, adding new layers of complexity to existing demands and raising important questions about how policing is organised, resourced and governed.

Afsluitend

‘Food for thought’ lijkt mij. In plaats van de bekende reactieve en defensieve opstelling in de strafrechtketen van onder meer de politie is het zaak voor een meer proactieve en anticiperende opstelling. Dat zijn natuurlijk mooie woorden die vaak in schril contrast staan met de (harde) werkelijkheid van de dagelijkse politiepraktijk. Maar toch moet het mogelijk zijn om meer te investeren in beargumenteerde en realistische voorspellingen waar het met de criminaliteit naar toe gaat. Dat is lastig maar het is wel de moeite waard om in ieder geval enigszins voorbereid te zijn op de nabije toekomst van het politiewerk. Want: *‘the only certainty about the future is that those who do not think about it will be unprepared for whatever comes’*. En zo is het maar net.

Cordner, Gary (May 2020). *Evidence based policing in 45 small bytes*. Washington, DC: U.S. Department of Justice, National Institute of Justice, 129 pp. <https://www.ncjrs.gov/pdffiles1/nij/254326.pdf>

Samenvatting

This guidebook presents a practical framework for understanding evidence-based policing. Evidence-based policing (EBP) is using data, analysis, and research to complement experience and professional judgment in order to provide the best possible police service to the public. This publication offers a practical framework to understanding EBP. The framework is presented in 45 small "bytes." The number is arbitrary, but it illustrates the fact that policing is a broad function in a society that expects a lot from the police. Although it's mainly written with high-ranking law enforcement officials in mind, many others will find this guidebook's content beneficial in measuring effective policing. It covers topics such as gauging external and internal conditions, assessing performance, identifying and analyzing problems, and evaluating practices and testing alternatives. The guidebook emphasizes what data, analysis, and research capabilities police agencies should have and explains why those capabilities are important, with examples. The EBP framework presented in this guidebook is meant to stand on its own and be easily understood. As such, references and footnotes are kept to a minimum, but a small number of suggested readings are identified throughout the guidebook for readers interested in source documents, important studies, and key thinkers.

Afsluitend

Een mooi 'kookboek' voor effectieve politiezorg. Uiteraard erg Amerikaans, maar zoals eerder opgemerkt, met toepasbare elementen en ingrediënten voor de Nederlandse politie en de daaraan verbonden veiligheidspartners.

De Streel, Alexandre, Elise Defreyne, Hervé Jacquemin, Michele Ledger, Alejandra Michel, Alessandra Innessi, Marion Goubet & Dawid Ustowski (June 2020). *Online Platforms' Moderation of Illegal Content Online: Law, Practices and Options for Reform*. Brussels: European Parliament. [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/652718/IPOL_STU\(2020\)652718_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/652718/IPOL_STU(2020)652718_EN.pdf)

Samenvatting

Online platforms have created content moderation systems, particularly in relation to tackling illegal content online. Such moderation practices can include depublishing, delisting, downranking and can lead to some forms of censorship of information and/or user accounts from social media and other online platforms. Those practices may have an impact on the overall quality and quantity of online content. They are usually based on an alleged violation of online platforms' Community Standards/Guidelines policies. Whether faced with online disinformation, harassment, or violence, content moderators have a fundamental role to play in online platforms. However, the tools that online platforms use to curb trolling, ban hate speech, or restrict pornography can also silence content relevant to the public. In recent years, content moderation practices have become a matter of intense public interest. Also, the co-existence of different moderation practices at national level could affect the functioning of the Internal Market. In its 2020 Digital Strategy Communication, the European Commission noted that "it is essential that the rules applicable to digital services across the EU are strengthened and modernised, clarifying the roles and responsibilities of online platforms. The sale of illicit, dangerous or counterfeit goods, and dissemination of illegal content must be tackled as effectively online as it is offline". Therefore, the Commission announced as one key action part of the Digital Services Act (DSA) package: "new and revised rules to deepen the Internal Market for Digital Services, by increasing and harmonising the responsibilities of online platforms and information service providers and reinforce the oversight over platforms' content policies in the EU".

This study analyses the current EU legal framework on online content moderation, the practices of key online platforms active in the EU and, on that basis, makes recommendations for reforms. The study is organised as follows: after this introduction, Section 2 reviews the EU legal framework for online content moderation and also briefly summarises interesting national laws or initiatives (in Germany, France and the UK). Section 3 provides an overview of the online content moderation

practices on the basis of interviews of online platforms and other stakeholders. Section 4 reviews briefly some policies and recommendations on online content moderation practices made in other regions of the world. On the basis of all the information included in the previous sections, Section 5 makes recommendations to improve the EU legal framework on online content moderation.

Afsluitend

Online platformen kunnen een belangrijke rol spelen in het voorkomen en stoppen van de verspreiding van illegale content. Zij stellen regels op en nemen beslissingen over de wijze waarop bepaalde content wordt weergegeven en bepalen of content minder prominent zichtbaar moet zijn, verwijderd dient te worden of überhaupt online komt. Dit proces wordt ook wel content moderatie genoemd. Voor het modereren van content wordt door platformen in toenemende mate gebruik gemaakt van algoritmen. Platformen zijn in beginsel echter niet verplicht om openheid van zaken te geven met betrekking tot de werking van hun technologieën en de inzet om content te modereren. En daar wringt zich vaak de schoen, het blijft vaak ondoorzichtig in hoeverre platformen daadwerkelijk en in welke mate aan zogenaamde content moderatie doen. Bijgesloten 'kennisparel' biedt in ieder geval een mooi overzicht hoe het Europese en internationale landschap er momenteel uit ziet op dit terrein.

Denley, John & Barak Ariel (2020). Whom Should We Target to Prevent? Analysis of Organized Crime in England using Intelligence Records. *European Journal of Crime, Criminal Law and Criminal Justice*, vol. 27, pp. 13-44. https://brill.com/view/journals/eccl/27/1/article-p13_13.xml

Samenvatting:

Much of the literature on organized crime is based on media, arrests and prosecution records, while research based on intelligence data on this otherwise clandestine criminality is scarce. We present aggregated intelligence data on all known organized crime groups (ocgs) and ocg members in West Midlands region of the United Kingdom, encompassing records on 2,726 highly-prolific offenders and 280 groups, collated based on over a million records from multiple law enforcement agencies. Using a cross-sectional analysis of the records, we describe in granular details the characteristics, patterns and criminal endeavor of organized crime in one of the largest regions in the United Kingdom. Social network analyses are explored as well, in order to observe the links between both offenders within the same ocg as well as between ocgs. The results debunk previously assumed notions about suitable targets in the policing of organized crime. (a) Based on internal records, police pursue is responsible for the archiving of less than 6% of inactive ocgs, while more than 2/3's of the ocgs become inactive due to 'market' reasons regardless of enforcement pursues; (b) more than half of ocg members have 'replaceable', low-level jobs (i.e., drug suppliers, enforcers and criminal activity organizers), while 20% are considered principal members of the groups (who are older and more experienced offenders, as per their arrest records) (c) larger ocgs appear to pose a greater threat to society than smaller ocgs, while the latter are more likely to be 'naturally' dispersed over time; (d) given the inefficiencies that characterize the current pursue approach, a promising avenue of exploration is the targeting of younger and less experienced co-offenders of ocg members, before they 'formally' join the ocgs and through preventative mechanism. We discuss these findings and offer scholars and practitioners new considerations for future inquiries.

Afsluitend:

Bijgesloten artikel is goed leesbaar. Het blijkt dat een primair op opsporing gerichte aanpak weinig effectief is. Ook hier is een vroegtijdig preventieve aanpak op potentiële rekruten binnen de georganiseerde criminaliteit majeur. Food for thought...

Dijk, Bram van, Hester van Dijk-de Waal, Ruud van Es, Evert Janssen, Armando Jongejan, Bianca Kreuning, Marian Krom, Paul van Soomen, Bart Venrooij, Peter Versteegh & Jaap de Waard (November 2020). *Probleemgericht werken aan High Impact Crime: Een handreiking voor Gemeenten, Politie en OM*. Amsterdam: DSP-Groep, 83 pp. <https://prohic.nl/handreiking-prohic/>

Samenvatting

Inbraken, overvallen en straatroven zijn ernstige feiten met grote gevolgen voor de slachtoffers. Dit soort High Impact Crime (HIC) werkt ontwrichtend en jaagt ook het onveiligheidsgevoel in de samenleving op. Er moet dus iets aan gedaan worden en daarin spelen politie, gemeenten en openbaar ministerie (OM) een belangrijke rol. Maar ook samenwerking met bewoners en ondernemers is essentieel. Zij zitten niet alleen met de ellende, maar weten ook als beste wat er speelt in de buurt, of in de winkelstraat en op het bedrijventerrein. Het zijn, met de driehoek politie-gemeente-OM, de specialisten die lokaal kunnen nagaan wat precies het probleem is en hoe dat probleem het beste kan worden aangepakt.

Deze aanpak is bewezen effectief: in de afgelopen jaren zijn inbraken, straatroven en overvallen flink verminderd. Er is dus sprake van een positieve ontwikkeling. Maar die trend kan zo maar weer veranderen en bovendien zijn de problemen op sommige plekken en in sommige buurten helemaal niet minder geworden. Beleidsmensen en uitvoerders mogen daarom zeker nog niet tevreden achteroverleunen en overgaan tot de orde van de dag. High Impact Crime blijft aandacht vergen. Deze handreiking geeft op een praktische wijze aan hoe samen – politie, gemeente, OM, bewoners en ondernemers – iets gedaan kan worden aan High Impact Crime. Dat begint altijd met een goede, degelijke analyse en gezamenlijke vaststelling van wat nu precies het probleem is ter plekke. Alleen zo wordt de op zo'n analyse gebaseerde gezamenlijke aanpak effectief.

De doelgroep voor deze handreiking is een vitale coalitie van de lokale driehoek – de burgemeester, politieleiding en het OM met hun ambtelijke ondersteuners en uitvoerders. Ook instellingen en burgers uit het maatschappelijk middenveld, waarmee bij de aanpak van HIC nauw wordt samengewerkt, kunnen van de handreiking gebruik maken. Deze handreiking richt zich vooral op de mensen die met een been in de uitvoering staan en met het andere been in het beleid. 'Samen aan de slag gaan' klinkt logisch en simpel, maar blijkt in de praktijk vaak helemaal niet zo eenvoudig. Het gaat immers om verschillende stakeholders die deels andere belangen en interesses hebben, en een andere bedrijfscultuur en organisatiestructuur kennen. Het zijn verschillen die samenwerking in de weg kunnen zitten. Deze handreiking

geeft daarvoor oplossingsrichtingen en tips. Een aanpak die bewezen effectief is zo blijkt uit bovenstaande tabel: in de afgelopen jaren zijn inbraken, berovingen en overvallen *significant* verminderd.

Afsluitend

Wat is het toch mooi om regelmatig ook goed nieuws te laten horen vanuit het ministerie van Justitie & Veiligheid. De positieve ontwikkeling rond de ontwikkeling van HIC-delicten is daar een mooi voorbeeld van. Uiteraard blijft een vinger aan de pols noodzakelijk. Want *de paradox van een succesvolle aanpak* ligt op de loer. Die paradox is dat succesvolle projecten binnen een korte periode weer verloren kunnen gaan. De les die hieruit geleerd moet worden is dat werkzame preventieve en repressieve aanpakken onderhoud vergen. Wanneer maatregelen succesvol blijken te zijn, bestaat vaak bij beleid en de uitvoerders de reactie om zich terug te trekken. Het criminaliteitsprobleem is weer tot een aanvaardbaar niveau terug gebracht, dus kunnen de (financiële) investeringen teruggedraaid worden. Hierdoor komen problemen die zich voor de toegepaste investering voordeden binnen een korte periode weer terug.

Een voorbeeld hiervan is het veiligheidsbeleid binnen het openbaar vervoer. Medio jaren '80 werd hier zwaar in geïnvesteerd via een gefocuste aanpak om de sociale veiligheid binnen het openbaar vervoer te bevorderen. Het beleid bleek uitermate succesvol te zijn. Echter, de investeringen in de succesvolle maatregelen werden langzamerhand teruggedraaid. Na verloop van tijd was het probleem weer even ernstig en omvangrijk als voor de preventieve ingreep. Het gevolg hiervan was dat een kleine 10 jaar later opnieuw een zogenaamd deltaplan sociale veiligheid in het openbaar vervoer opgezet moest worden. Weer tien jaar later werd weer uitvoering gegeven aan het Aanvalsplan Sociale Veiligheid Openbaar Vervoer (in kader van Veiligheidsprogramma). Oorzaak: het niet meer uit voeren van de succesvolle maatregelen had tot gevolg dat in zeer korte tijd eenzelfde situatie ontstond als daarvoor. Meer voorbeelden hiervan zijn de aanpak van commerciële overvallen, de aanpak van geweld tegen functionarissen met een publieke taak, en de aanpak van woninginbraak. De les die hieruit geleerd moet worden is dat werkzame maatregelen in leven moet worden gehouden. Uiteraard moet ieder pakket van maatregelen na verloop van tijd bijgesteld of aangevuld worden, maar het rigoureus stoppen met maatregelen kan zeer negatief uitpakken. De vergelijking met een patiënt die plotseling afgesloten wordt van een

infuus kan hierbij worden gemaakt. Via 'drip feeding' moeten succesvolle maatregelen in leven worden gehouden. Centrale overheden spelen hierbij een belangrijke rol. Zij hebben de taak om succesvol en voorbeeldig gebleken preventief beleid in stand te houden. Dit kan deels door het verstrekken van aanmoedigingssubsidies, via aandachttrekkende publicaties in vakbladen, en door het verstrekken van kennis en informatie over succesvolle aanpakken.

Dryer-Beers, Emily, Rob Braddock & Julia Wire (September 2020). *Conflict management, what works and risk factors: Findings from two rapid evidence assessments*. Ryton-on-Dunsmore: College of Policing, 65 pp. https://whatworks.college.police.uk/Research/Documents/Conflict_management_REA.pdf

Samenvatting

This report presents the findings of two rapid evidence assessments (REAs) conducted to inform the development of the College of Policing's guidelines on conflict management. Policing is a physically demanding and potentially dangerous profession and the police routinely have to respond to, and deal with, conflict situations involving violent and aggressive people. In responding to such situations, officers and staff not only put themselves in potential danger but their actions can have an impact on public safety, trust and confidence in the police. The guidelines sought to provide recommendations for good practice on the most effective techniques to de-escalate and 'slow down' situations to help officers, staff and the public to stay safe. To help ensure the practice recommendations were based on the best available evidence, reviews of the empirical evidence were carried out to answer the following questions:

- Review 1 – What is effective in minimising the need to use force in conflict situations?
- Review 2 – What increases or decreases the likelihood that a conflict situation will result in the use of force?

Force can be defined in many ways; it can sometimes include verbal force (ie, commands) as well as physical behaviour. In the context of this work, the term 'force' is used to describe physical force only. No restrictions were placed on the type of physical force included in this definition with the exception of the use of deadly force, which was considered out of scope for this review.

Main findings: What is effective in minimising the need to use force in conflict situations?

Review 1 aimed to understand what has been effective in managing potential conflict situations arising from everyday encounters with members of the public without resorting to the use of physical force. From 13,252 studies identified in the initial search, 23 met the inclusion criteria for this review. These were predominately non-police related studies. Eighteen studies focused on the impact of training interventions, most of which had broadly positive results. De-escalation or conflict management training appeared to be most effective in terms of increasing participants' knowledge and confidence in dealing with aggression. Less is known about the impact on participants' behaviour and using force in real world situations (rather than scenarios) and in becoming victims of actual assaults. Of the studies that reported at least some positive impact on behaviour change or actual violence and aggression, there were some common features. These include:

- a focus on how to control one's own emotions and remain calm;
- teaching specific interpersonal communication skills;
- a focus on understanding the motivations of others and showing empathy;
- some element of scenario-based role-play or live simulation.

Main findings: What increases or decreases the likelihood that a conflict situation will result in the use of force?

Review 2 aimed to understand whether there are specific factors that are known to increase, or decrease, the likelihood that everyday police-public encounters will result in the use of physical force by, or against, the police. From 7,684 studies identified, 65 met the inclusion criteria for this

review. Studies were included that explored factors associated with likelihood of force being used, as well as studies that explored factors associated with different types and severity of force. A large number of potential factors were identified, including factors relating to the person subject to police force, officer, the interaction, situation, community and organisation. The vast majority of these studies were US based, so caution is needed when transferring findings of these studies into a UK context.

Conclusions and implications

The evidence base for conflict resolution is fairly limited in relation to UK policing. The lack of a consistent approach to data collection in England and Wales has resulted in a gap in knowledge on whether there are specific factors that make it more or less likely that force will be used by, or against, police officers in this country. A large number of other factors have been found in evidence primarily from the US. In healthcare there is an emerging picture of how training in specific communication skills can help reduce assaults against staff, however the extent to which this knowledge can be transferred to the policing context remains unclear. The evidence we have identified is a good starting point for considering the future development of personal safety training, identifying some important key features. More information is now needed on what specific techniques should be taught, how they should be taught, for how long and how often, and what effect training has on officer and public safety.

Afsluitend

Hopelijk geeft bijgesloten overzicht kennis en houvast om dit probleem effectief aan te pakken. Zeker gezien de huidige COVID-19 situatie waarin er een bijna onmogelijk beroep wordt gedaan op werknemers in de rechtshandhaving. Een boos en gefrustreerd publiek kan voor grote problemen zorgen binnen de rechtshandhaving. Werknemers bij de politie vinden hun werk relatief steeds meer emotioneel veeleisend. Deze bevindingen zijn in overeenstemming met eerder onderzoek. In de afgelopen vier jaar is er sprake van een toegenomen emotionele belasting onder gespecialiseerd personeel met een publieke taak. Het is dan zaak om zoveel mogelijk te voorkomen dat deze werknemers in geweldssituaties terecht komen. Het blijkt dat er interventies bestaan om in dergelijke situaties te de-escaleren, bijgesloten onderzoekoverzicht verstrekt daar op evidentie gebaseerde kennis over.

Engel, Robin S., Hannah D. McManus & Tamara D. Herold (August 2020). Does de-escalation training work?: A systematic review and call for evidence in police use-of-force reform. *Criminology & Public Policy*, vol. 19, no. 3, September, pp. 721-759. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/1745-9133.12467>

Samenvatting

De-escalation training has been widely implemented by U.S. police agencies in the wake of adverse public reaction to recent controversial police use-of-force incidents. Despite vast promotion from politicians, academics, expert panels, and the public, we know little about the effects of de-escalation training on officers and police-citizen interactions. In this article, we offer findings from a multidisciplinary systematic literature review that demonstrate limited knowledge concerning the impact of de-escalation training across all professions. We identified 64 de-escalation training evaluations conducted over a 40-year period, primarily in the fields of nursing and psychiatry. Although assessment outcomes reveal few adverse consequences and provide some confidence that de-escalation trainings lead to slight-to-moderate individual and organizational improvements, conclusions concerning the effectiveness of de-escalation training are limited by the questionable quality of almost all evaluation research designs. As such, important questions regarding the impact of de-escalation training for police remain. Given the critical impact that de-escalation training could have on officers and the public they serve, we conclude with a direct call to academics, practitioners, and funders across the field of policing to prioritize as soon as possible the testing of de-escalation and other police use-of-force policies, tactics, and training.

We now make an even stronger appeal as we believe police leaders have an ethical obligation to test the impact of use-of-force policies and training that clearly have a direct and significant impact on both officers and citizens. Police agencies should be expected to gather and analyze data on the outcomes of changes in use-of-force policies and training. To do otherwise could unnecessarily

place officers and citizens at increased risk for injury or death. And so, we end our discussion with a direct call to academics, practitioners, and funders across the field of policing: Use your voice, position, and expertise to facilitate the testing of de-escalation and other use-of-force policies, tactics, and training as an immediate priority. Not only will research findings reveal answers regarding overall effectiveness, but they will also provide information for process improvement, where continued enhancements to the training curricula (including identifying the appropriate content, dosage, and delivery methods) could ultimately reduce injuries, save lives, and better direct national conversations about policing and police reform.

Afsluitend

Het is duidelijk, de beschikbare kennis over de effectiviteit van de-escalatieprogramma's om geweld te voorkomen met en tussen een gewelddadig publiek en werknemers met een publieke taak is beperkt. Vandaar de oproep van de auteurs van bijgesloten onderzoeksynthese om daar meer kennis over te vergaren. Dat is vooral belangrijk voor werknemers die in 'gevaarlijke beroepen' werkzaam zijn. Werknemers binnen de politieorganisatie vormen daarbij een belangrijke categorie. Kortom: hier is nog deels sprake van een witte vlek in ons kennisniveau.

Gonzalez Fuster, Gloria (July 2020). *Artificial Intelligence and Law Enforcement: Impact on Fundamental Rights*. Brussels: European Parliament.
[https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/656295/IPOL_STU\(2020\)656295_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2020/656295/IPOL_STU(2020)656295_EN.pdf)

Samenvatting

This study, commissioned by the European Parliament's Policy Department for Citizens' Rights and Constitutional Affairs at the request of the LIBE Committee, examines the impact on fundamental rights of Artificial Intelligence in the field of law enforcement and criminal justice, from a European Union perspective. It presents the applicable legal framework (notably in relation to data protection), and analyses major trends and key policy discussions. The study also considers developments following the Covid-19 outbreak. It argues that the seriousness and scale of challenges may require intervention at EU level, based on the acknowledgement of the area's specificities. This study aims at analysing the impact on EU fundamental rights of AI in the field of law enforcement and criminal justice. It approaches the subject from an EU law and policy perspective. It first succinctly presents the main features of the applicable legal framework. Second, it introduces recent and ongoing developments in the field, focussing on predictive policing, facial recognition, the use of AI in criminal justice, and AI and borders. It discusses the impact on fundamental rights of these trends, and reviews relevant policy discussions around AI regulation. After such exploration, the study puts forward some concrete recommendations. Law enforcement and criminal justice can benefit from AI developments, and there are many AI related systems and technologies being adopted and developed for law enforcement and criminal justice purposes in the European Union (EU). Some of these solutions, however, raise important questions in terms of their compatibility with EU fundamental rights.

EU-level policy discussions around the regulation of AI have been marked until recently by their strong embedding in the development of the Digital Single Market. In this policy context, the European Commission (EC) is notably advocating embracing the advent of AI while at the same time trusting in AI – as a policy objective in itself. Ethical considerations have been given much attention from this perspective. The magnitude and seriousness of challenges triggered by AI in the field of law enforcement and criminal justice, however, do not appear to be conveniently addressed by ongoing reflections. In this sense, future steps should notably consider the legal specificities of the area, and most notably the complexities and limitations of the EU data protection legal framework, especially insofar as personal data processing for law enforcement and criminal justice purposes is concerned, and more generally in relation to data processing in the Area of Freedom, Security and Justice (AFSJ). EU-funded AI research related to law enforcement and criminal justice also deserves further attention. Important investments have already taken place, and more substantial funding is planned, but the framework accompanying the selection of projects and their implementation presents problematic transparency gaps. The Covid-19 outbreak has led to data-driven and AI solutions being more present than ever, potentially exponentially multiplying the personal data to be eventually available for law enforcement purposes. Whereas fundamental rights safeguards, including data protection safeguards, appear more important now than ever,

there have also been cases in which these safeguards appear to be threatened by exceptional measures taken invoking needs related to the crisis. This generates a particularly delicate situation for EU fundamental rights, calling for great vigilance.

Afsluitend

AI heeft talloze toepassingen die al in de samenleving zijn geïntroduceerd: biometrische (inclusief gezichts-) herkenning, objectherkenning, risico- en succesvoorspelling, algoritmisch besluitvorming of ondersteuning, automatische vertaling, aanbevelingssystemen, enzovoort. Deze AI-toepassingen hebben hun weg gevonden naar vele sectoren in de maatschappij zoals rechtshandhaving, justitie, mens en middelenbeheer, financiële diensten, transport, gezondheidszorg, en openbare diensten. Deze toepassingen hebben bijzondere impact op mensenrechten, de democratie en de rechtsstaat in het algemeen. Het feit dat AI bestaande vooroordelen kan bevestigen of versterken, is vooral relevant bij gebruik binnen de rechtshandhaving en criminaliteitsbestrijding. In situaties waar fysieke vrijheid of persoonlijke veiligheid op het spel staan, zoals bij predictive policing, en recidive risico bepaling en veroordeling is het zaak om hier zeer kritisch op te zijn. Wanneer een AI-systeem bijvoorbeeld wordt gebruikt voor recidivevoorspelling of veroordeling kan dat vertrekende gevolgen hebben voor de betrokken mensen. Het kan fungeren als een black box waardoor het onmogelijk is voor juridische professionals, zoals rechters, advocaten en officieren van justitie om de redenering achter de uitkomsten van het systeem te begrijpen.

Beslissingen worden meer en meer gebaseerd op algoritmes die met kunstmatige intelligentie zijn gemaakt. Dat brengt grote risico's met zich mee, als burgers geconfronteerd worden met beslissingen waar men zich niet tegen kan verweren mede omdat niet helder is hoe die tot stand komen. Tegelijk weten we dat statistische gegevens vaak beter in staat zijn risico's te beoordelen dan op ervaring gegronde oordelen. Er zal nadere regulering moeten komen voor de toepassing van algoritmes, waarvan belangrijke elementen zijn transparantie over hun werking, toetsing op discriminerende vertekening, en finale menselijk betrokkenheid bij de toepassing van de uitkomsten. Bijgesloten 'kennisparel' geeft een mooi systematisch overzicht hoe hier mee om te gaan.

Haylock, Sara, Talia Boshari, Emma C. Alexander, Ameeta Kumar, Logan Manikam & Richard Pinder (September 2020). Risk factors associated with knife-crime in United Kingdom among young people aged 10–24 years: A systematic review. *BMC Public Health*, vol. 20, no. 1451, pp. 1-19. <https://link.springer.com/article/10.1186/s12889-020-09498-4>

Samenvatting

Youth violence is an increasing public health issue within the UK and London in particular. This study collected information regarding risk factors from a wide range of sources, uniquely examining them within a UK setting. The review demonstrates the importance of stability for an adolescent during times of vulnerability with each risk factor eroding this sense of security. Although it is important to recognise not all adolescents with these risk factors will commit crimes or engage in gangs or violent behaviour, the identified risk factors can act as warning signs that captures young people before they become victims of violence. This provides essential evidence on which individuals are at high-risk, directing public health interventions to target those most vulnerable to effectively reduce youth violence. Since 2013, the number of violent crimes and offences by sharp instruments have increased continually, following a previous decrease, with majority of cases occurring among young people and in London. There is limited understanding surrounding the drivers influencing this change in trends, with mostly American-based research identifying risk factors. The aim of this review is to identify and synthesise evidence from a range of literature to identify risk factors associated with weapon-related crime, for young people (aged 10–24 years) within the UK.

A search strategy was generated to conduct a systematic search of published and grey literature within four databases (EMBASE, Medline, PsycINFO, and OpenGrey), identifying papers within a UK-context. Abstracts and full texts were screened by two independent reviewers to assess eligibility for inclusion, namely study focus in line with the objectives of the review. Weight of Evidence approach was utilised to assess paper quality, resulting in inclusion of 16 papers. Thematic analysis was conducted for studies to identify and categorise risk factors according to the

WHO ecological model. No association was found between gender or ethnicity and youth violence, contrasting current understanding shown within media. Multiple research papers identified adverse childhood experiences and poor mental health as positively associated with youth and gang violence. It was suggested that community and societal risk factors, such as discrimination and economic inequality, were frequently linked to youth violence. A small number of studies were included within the review as this is a growing field of research, which may have led to a constrained number of risk factors identified. Due to heterogeneity of studies, a meta-analysis could not be conducted. As many studies displayed positive results, publication bias may be present. Several risk factors were identified, with evidence currently heterogeneous with minimal high-quality studies. However, findings highlight key areas for future research, including the link between poor mental health and knife-crime, and the trajectory into gangs. Risk factors should help identify high-risk individuals, targeting them within mitigation strategies to prevent involvement within crime. This should contribute to efforts aimed at reducing the rising knife crime rates within UK.

Afsluitend

Ook bij dit onderwerp is er sprake van een zogenaamde 'varkenscyclus' in het beleid en praktijk. Ruim tien jaar geleden was er ook een ware golf van aandacht voor het fenomeen van messencriminaliteit, zowel in het VK als in Nederland. Vaak blijkt dan jaren later dat het collectieve geheugen binnen ons ministerie en daarbuiten bijna geheel is verdwenen. We gaan weer opnieuw fris en 'nieuw' beleid maken. Soms is dat noodzakelijk wanneer de context waarbinnen dat geweld plaats vindt beduidend is veranderd. Maar meestal kan er geleerd worden van eerdere ervaringen met de aanpak van het fenomeen. Bijgesloten onderzoeksynthese kan daarbij behulpzaam zijn, en ook kennisparel nummer 6 die ik eerder verzond. Maak daar vooral gebruik van bij de huidige aanpak van het zogenaamde fenomeen van 'messencriminaliteit'. Ook voor dit onderwerp zou moeten gelden dat de voorgestane aanpak 'evidence based' is. Daar kunnen de meeste en beste resultaten van worden verwacht.

Hinkle, Joshua C., David Weisburd, Cody W. Telep & Kevin Petersen (June 2020). Problem-oriented policing for reducing crime and disorder: An updated systematic review and meta-analysis. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 16, no. 2, June, pp. 1-86. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1002/cl2.1089>

Samenvatting

Herman Goldstein developed problem-oriented policing (POP) to focus police on more proactively addressing chronic problems, rather than using traditional reactive efforts. POP has been utilized to target a wide range of problems and has become commonly used in agencies across the United States and the world, although implementation is often uneven. POP interventions commonly use the SARA (scanning, analysis, response, assessment) model to identify problems, carefully analyze the conditions contributing to the problem, develop a tailored response to target these underlying factors, and evaluate outcome effectiveness. The objective is to extend and update the findings of the original POP systematic review by synthesizing the findings of published and unpublished evaluations of POP through December 2018 to assess its overall impacts on crime and disorder. The review also examined impacts of POP on crime displacement, police financial costs, and noncrime outcomes. Eligible studies had to include a target area or group that received a POP intervention AND a control area/group that received standard police services. The control condition could be either experimental or quasi-experimental. Units of analysis could be places or people. We defined POP as studies that generally followed the tenets of the SARA model.

The authors identified 39 new (published between 2006 and 2018) studies that met our eligibility criteria as an evaluation of POP. Twenty-four of these studies had sufficient data available to calculate an effect size. Along with the 10 studies from our initial systematic review of POP, these 34 studies are included in our meta-analytic review of POP. Nine of these studies were randomized experiments and 25 were quasi-experiments. We calculated effect sizes for each study using Cohen's D and relative incidence risk ratios and used random effects meta-analyses to synthesize studies. Our meta-analyses suggest statistically significant impacts of POP. Our relative incident risk ratio analysis of mean effects suggests a 33.8% reduction in crime/disorder in the POP treatment areas/groups relative to the controls. We find no evidence of significant crime displacement as a result of POP and some evidence for a greater likelihood of a diffusion of crime

control benefits. Few studies assessed noncrime outcomes, but our narrative review suggests POP is cost-effective, but has limited impacts on fear of crime, legitimacy, and collective efficacy. The review provides strong and consistent evidence that POP is an effective strategy for reducing crime and disorder. There is a great deal of heterogeneity in the magnitude of effect sizes across factors such as study type, study rigor and crime type. Despite this heterogeneity, 31 out of 34 studies (91.2%) have effect sizes in favor of a treatment effect and the overall mean effect is positive and significant in all of our models.

Afsluitend

En daar wordt ik dus blij en enthousiast van. Een prachtige analyse die een significante daling van 33.8% laat zien van criminaliteit en overlast na toepassing van POP ten opzichte van de 'niet behandelde controle gebieden / groepen'. Naar mijn mening niet alleen 'food for thought' voor de politie in Nederland, maar ook voor beleidsmakers en andere veiligheidspartners in Nederland. Juist met het oog op de voorgestane nieuwe wijkaanpak in Nederland om criminaliteit en ondermijning verder terug te dringen. Voor beleid, praktijk en wetenschap: lessen uit de toegepaste wetenschap om kennis van te nemen.

Holley, Cameron, Tariro Mutongwizo & Clifford Shearing (2020). Conceptualizing Policing and Security: New Harmscapes, the Anthropocene, and Technology. *Annual Review of Criminology*, vol. 3, pp. 341-358. <https://www.annualreviews.org/doi/10.1146/annurev-criminol-011419-041330>

Samenvatting

This review explores past and future shifts in policing and criminology scholarship that have shaped, and been shaped by, what is done to enhance safety within political domains. Investigating established policing conceptualizations, the review demonstrates how the ideal of state-delivered safety as a public good was challenged by a sizeable policing industry, giving rise to debates about legal context, service provision, and conceptualizations of policing and security nodal arrangements. This review argues that these understandings are now confronted by new harms and new conceptualizations of social institutional affairs. Interrogating these claims through an examination of the Anthropocene and technologies of cyberspace, we canvass debates and show that a shared focus of attention for the future of policing will be a decentralization of security and an expansion of private security governance professionals (both human and nonhuman).

In this brief review, we have necessarily been selective in our coverage of these discussions and debates but have highlighted prominent and contested concerns that militate around the roles of the private and public in policing as well as the debates within these perspectives. Through an examination of the recent emergence of the Anthropocene and the technologies of cyberspace, we have shown that these harmscapes represent an emerging challenge for thinking about and responding to the governance of security, how it might and should be organized and who can and should be delivering safety as a public good as the field of security professionals continues to broaden and decenter. The still-nascent generation of thoughts on these issues points us in useful, and sometimes contradictory, directions that theoretical and empirical scholarship is slowly grappling with. In particular, the challenges we have covered point to a range of questions that could be explored in policing and governance of security scholarship in an Anthropocene and digital age: Are new harmscapes producing shifts in policing? And what might these shifts suggest for debates between traditional policing and security? Are there new, reconfigured roles for police organizations if the future holds more rather than fewer decentralized and private providers of security, and what might these roles entail? When, how, and in what ways can a growing pluralization of power avoid ceding influence to illegitimate nodes, particularly as many businesses and others are complicit in creating harms? How do we account for and understand diversity in private providers of security? Although polycentric and state-backed responses remain a continuing current in the literature, how mutually exclusive are they, and how and in what ways can we better theorize and practice whole-of-society policing that moves beyond the (potentially false) distinction between public and private? And in what ways must older policing frameworks, cultures, and practices integrate with new security providers and orientations?

Afsluitend

Ondanks de dalende trend in de ontwikkeling van de criminaliteit onder de bevolking en bedrijfsleven blijkt de behoefte aan veiligheid alleen maar toe te nemen. Er is sprake van een "veiligheidsparadox", veroorzaakt door de afnemende bereidheid om risico te lopen op slachtofferschap. Nieuwe consumenten zijn in staat om zelf hun veiligheid te kopen (welgestelde bejaarden, bewoners van zogenaamde 'gated communities'). Vanwege de toegenomen welvaart zijn nieuwe eigendomsverhoudingen ontstaan die omvangrijke beveiliging met zich mee brengen. Er is sprake van toegenomen preventiebereidheid en eigenbelang om risico's te mijden. Er is daarnaast een zekere "veiligheidscultuur" ontstaan door de reële dreiging van terrorisme en cybercriminaliteit. Het verplichtende karakter van wet- en regelgeving om een adequaat niveau van beveiliging te bereiken neemt toe. Het is dus zaak om objectief te bezien hoe de taakverdeling tussen de publieke en private veiligheidszorg in de komende jaren verder gestalte zal krijgen.

Holt, Thomas J., Jesse Cale, Benoit Leclerc & Jacqueline Drew (December 2020). Assessing the challenges affecting the investigative methods to combat online child exploitation material offenses. *Aggression and Violent Behavior*, vol. 44, November/December, pp. 1-7. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1359178920301683>

Samenvatting

Technology has dramatically simplified the process of engaging in a variety of crimes, particularly the distribution of child exploitation materials, or CEM. The ability to share photos and video across the globe through high speed Internet connections and mobile devices has made it easy to access CEM. At the same time, technology has complicated the investigation of these crimes by increasing the scope of spaces to police that is operated by public and private entities. This review outlines the challenges inherent in the investigation of CEM in the context of Wall's typology of policing online spaces, recognizing formal and informal sources of social control. The methods used by law enforcement to affect CEM are discussed, highlighting current limitations inherent in online investigations; namely the sheer scope of the problem and the nexus between rapid technological advances and commensurate legal responses, among others. The review highlights the need for engagement from industrial and non-governmental organizations in addition to law enforcement in order to facilitate the investigation of CEM offenses; strategies to improve the state of policing CEM need to include integrating public and private sphere responses to these offenses.

It is important to acknowledge that this review was primarily focused on research and policy information emerging from Western Industrialized nations. At present, the majority of research and policy related to CEM seems to originate from these nations. Access to the Internet and technology varies dramatically by region and country at the international level, particularly as a function of poverty and regulation of Internet connectivity. At the same time, there is evidence that CEM production on a fee-for-service basis originates from Southeast Asian nations due in part to high levels of poverty. Thus, crucial research is needed to investigate the state of CEM production, distribution, and prevention efforts in non-Western contexts. Such insights are essential to better link law enforcement efforts around the world and assess the ways that industry bodies are actively engaging in countries with limited access to technology.

Afsluitend

Sinds enkele jaren komen vanuit politieorganisaties en internationale media steeds meer signalen over grootschalige kinderpornonetwerken op het darkweb en Internet. Op deze darkweb-websites, oftewel forums, wordt niet alleen het uitwisselen van kind pornografisch materiaal en informatie met betrekking tot kindermisbruik gefaciliteerd, maar ook de (technische) afscherming ervan. Bovendien zijn deze websites tegenwoordig, in tegenstelling tot het recente verleden, toen deze nog voornamelijk werden bezocht door verdachten met uitzonderlijke technische kennis, ook eenvoudig bereikbaar voor de groep minder technisch geavanceerde verdachten. De veronderstelling bestaat dat dit een belangrijke oorzaak is van de toename van het volume van illegaal materiaal dat online uitgewisseld wordt.

Criminologisch wetenschappelijk onderzoek heeft bijvoorbeeld nog niet voldoende meebewogen met deze ontwikkelingen. Data van kinderpornonetwerken op het darkweb zijn voor veel onderzoekers ontoegankelijk vanwege hun illegale aard. Daarom is samenwerking van academische onderzoekers met toegepaste onderzoekers werkend in de opsporingspraktijk noodzakelijk. Daarnaast kunnen bijvoorbeeld cybercrime- en data science-onderzoek een bijdrage

leveren. Kinderpornonetwerken moeten worden gezien als omgevingen met rijke informatie over criminele verbanden en processen. Netwerken bestaan uit veelomvattende relatie- en communicatiedata, die gebruikt kunnen worden om kennis te verzamelen over de werking en de onderliggende structuren van de community's. Derhalve biedt dit mogelijkheden voor automatische en kwantitatieve netwerkanalyses en het detecteren van sleutelfiguren. Meer kennis over deze samenwerkingsverbanden kan leiden tot een sterkere informatie gestuurde en effectieve opsporing, waarin tactische keuzes gemaakt worden, gevoed door wetenschappelijke kennis. Bijgesloten artikel is daar een mooi voorbeeld van.

Jill Dando Institute of Security and Crime Science (2020). *Implications of the COVID-19 pandemic for police agencies and other organisations: COVID-19 Special Papers*. London: University College London, Jill Dando Institute of Security and Crime Science. <https://www.ucl.ac.uk/jill-dando-institute/research/covid-19-special-papers>

Samenvatting

The Jill Dando Institute of Crime Science publishes an occasional series of short, research-based papers intended to support practitioners with topical advice on current issues and to inform practitioner and policy-maker thinking. Each paper is highly specific and follows a standard format. Content is based on the best available evidence or appropriate theoretical perspective. Papers are not formally peer-reviewed, although in most cases experienced practitioner colleagues or academics will have commented on them prior to publication. Different crimes have changed in different ways in the pandemic. It's difficult to keep track. Grouping them into broad categories with things in common can help in different ways. It can help organise our thinking. And the groups can provide insight into how we might go about developing practical responses relating to different types of crimes that have things in common.

There is strong evidence that crime types have changed rapidly and dramatically in the pandemic. They have changed in different ways depending on crime type, time and place. They are continuing to change as the pandemic and our response to it evolves. Lockdowns, and related mobility restrictions relating to social distancing, have had a dramatic effect on both physical and online crimes. Assaults and public disorder crimes declined in the UK as restrictions on pubs, restaurants and public entertainment areas were introduced. Shoplifting plummeted when non-essential shops were closed. Online or virtual 'mobility' increased with increased remote working, schooling and leisure activities. The way that some crimes are committed has changed in the pandemic: fraud has been facilitated by the new 'conversation starter' offered by the pandemic on issues relating to furloughs, medicines, vaccine trials, insurance, and so on, as well as new opportunities for counterfeit goods. In the pandemic, some products have become scarce which means their prices rise, making their theft (or robbery) more attractive. And the volume of recorded anti-social behaviour increased dramatically, likely due to the reporting of actual and perceived lockdown breaches plus increased waste-related crimes.

So, these papers set out preliminary groupings or types of effect on crime. The grouping used here is probably not definitive. It wouldn't stand the scrutiny of a specialised crime taxonomist. It is suggested as hopefully 'good enough', for now, to inform practical thinking about developing responses. So even though the groups overlap in places and do not divide perfectly by causal mechanism, it is hoped that the practical aspects outweigh the limitations. And if this prompts someone else to propose a better typology, all the better!

Afsluitend

Beperkingen in de bewegingen en mobiliteit van mensen hebben grote veranderingen tot gevolg in de ontwikkelingen op en slachtofferschap van criminaliteit. Veel soorten criminaliteit van winkeldiefstal tot inbraak zijn afgenomen, terwijl andere vormen, waaronder online misdrijven (van fraude tot seksueel misbruik van kinderen) zijn toegenomen. Er is sprake van compleet nieuwe trends in de criminaliteit. Dat wordt bevestigd door recent Nederlands onderzoek van mijn gewaardeerde collega Edwin Kruisbergen et al.: <http://portal.rp.rijksweb.nl/irj/portal/anonymous/nieuwsdetail?refId=349162> De vrees dat het aantal gevallen van huiselijk geweld zou toenemen als gevolg van de lockdown wordt – verrassend genoeg – niet zichtbaar in de geregistreerde criminaliteitscijfers. Wel is er in 'coronatijd' een duidelijke stijging te zien van online criminaliteit en een daling van vermogensdelicten. Mooi: een

ationale bevestiging van de *gelegenheidstheorie*. Het artikel 'De gelegenheid te baat nemen' is in zijn geheel te lezen: https://www.bjutijdschriften.nl/tijdschrift/rechtderwerkelijkheid/2020/3/RdW_1380-6424_2020_041_003_003

Belangrijke vraag hierbij is hoe het beste te anticiperen en te reageren op veranderingen in criminaliteit als de *lockdown* wordt opgeheven? Wat moet er worden gedaan om de mogelijke onbedoelde schade van exit strategieën tot een minimum te beperken? In grote lijnen zou de strategie van beleid en praktijk moeten zijn om (a) de afname van criminaliteit die plaatsvond onder de lockdown te consolideren; en (b) extra te investeren in de reductie van afname van criminaliteitsfenomenen die tijdens de lockdown zijn toegenomen. Daarop valt op dit moment al te anticiperen.

Kemp, Luke, Sanaz Zolghadriha & Paul Gill (2020). Pathways into organized crime: comparing founders and joiners. *Trends in Organized Crime*, vol. 23, pp. 203-226. <https://link.springer.com/article/10.1007/s12117-019-09371-w>

Samenvatting

This paper outlines research on the engagement processes and pathways into organised crime (OC). In recent years research on OC has increased, however there is still little understanding of how individuals become engaged in OC, and specifically whether differences exist in engagement patterns between certain groups of OC offenders. A content analysis was undertaken on the auto/biographies of one-hundred OC offenders to collect data on engagement processes. Quantitative analysis was used to identify significant differences in the engagement processes between OC offenders who join ('joiners') or form ('founders') an OC operation. The results revealed that measures pertaining to risk-factors, criminal trajectories, turning points, criminal motivations and social influences in engagement statistically differed between the groups. It was concluded that 'founders' were influenced by short-term criminal opportunities and economic considerations towards OC engagement, whilst 'joiners' were impacted more so by long-term social dynamics arising from ties and exposure to OC, such as one's parents being engaged in OC. Both groups however, directly engaged through social dynamics. The current study provides preliminary findings which increase academic and practical understanding of the OC fraternity, but also the findings offer a basis on which to target legal interventions. Additionally, the new knowledge may be instrumental for building theories of OC engagement. Specifically, it is theorised that the circumstances in how 'joiners' become engaged in OC represents a 'contagion process'.

The previous literature suggests engagement in OC usually results from social structures, and social opportunities. The current study confirms and furthers these findings. Of the four significant associations between joining and OC engagement mechanisms, two were found to be significant predictors. Firstly, 'joiners' were more likely to be introduced into OC crime by a pre-existing OC offender. Secondly, 'joiners' were more likely to be invited to form/join OC due to their previous criminal reputation, agreeing with the argument that OC requires the recruitment of suitable co-offenders, who can be trusted and relied upon.

'Founders' engagement mechanisms also reflected social dynamics; however these ties were based on common criminal networks rather than OC networks. An offender progressing into OC alongside common criminal associates was found to be a significant predictor of, and three times more likely, to result in forming. This reaffirms that 'founders' take advantage of open criminal opportunities, whereas 'joiners' are subject to the social dynamics of OC in their locality. Nevertheless, 'founders' exploitation of criminal opportunities still relies on social relations, but with common criminal contacts, not OC contacts. This is highlighted in how the creation of international criminal contacts preceded OC engagement for 'founders'. On the other hand, joining OC is exemplified by the following quote; "I had a reputation for fighting with my hands, so moving from boxing, to bouncing, to working for Jimmy was a natural progression for me". Furthermore one Mafia boss noted that growing up in a Mafia neighbourhood and consequently moving into OC was, "the natural order of things".

Afsluitend

In het kader van brede offensief tegen georganiseerde ondermijnende criminaliteit wordt zowel ingezet op versterkte strafrechtelijke bestrijding als op het voorkomen van (betrokkenheid bij) georganiseerde criminaliteit. Voorkomen dat personen betrokken raken bij deze vorm van criminaliteit en een criminele carrière ontwikkelen vereist inzicht in de achtergronden en toetredingsmechanismen die een rol spelen. Alleen zo kan een goed onderbouwd beleid (*evidence informed*) tot stand komen. Personen raken betrokken bij georganiseerde criminaliteit door onder meer sociale relaties, werk- en beroep gerelateerde relaties, hobby's en nevenactiviteiten, life events (onder andere faillissement, opbouwen van schulden) en (gedwongen) rekrutering. Er is gelukkig sprake van een accumulatie van de beschikbare kennis van de achtergronden en toetredingsmechanismen die een rol spelen bij zware en georganiseerde criminaliteit. Maak daar gebruik van, bijgesloten 'kennisparel' biedt daarover relevante inzichten.

Lanfear, Charles C., Ross L. Matsueda, & Lindsey R. Beach (2020). Broken Windows, Informal Social Control, and Crime: Assessing Causality in Empirical Studies. *Annual Review of Criminology*, vol. 3, pp. 97-120. <https://www.annualreviews.org/doi/abs/10.1146/annurev-criminol-011419-041541>

Samenvatting

An important criminological controversy concerns the proper causal relationships between disorder, informal social control, and crime. The broken windows thesis posits that neighborhood disorder increases crime directly and indirectly by undermining neighborhood informal social control. Theories of collective efficacy argue that the association between neighborhood disorder and crime is spurious because of the confounding variable informal social control. We review the recent empirical research on this question, which uses disparate methods, including field experiments and different models for observational data. To evaluate the causal claims made in these studies, we use a potential outcomes framework of causality. We conclude that, although there is some evidence for both broken windows and informal control theories, there is little consensus in the present research literature. Furthermore, at present, most studies do not establish causality in a strong way.

Afsluitend

De wetenschap is er dus niet helemaal uit hoe de relatie tussen buurtverval en criminaliteit er uit ziet. Tja, dat hoort natuurlijk bij de wetenschap. Feit is echter wel dat de 'broken windows theorie' zowel in Nederland als daarbuiten van grote invloed is geweest op het beleid gericht op het tegen gaan van verval in buurten. Bij velen waarschijnlijk onbekend, maar George L. Kelling en James Q. Wilson, beiden inmiddels overleden, kunnen als de grondleggers van die theorie worden gezien.

Laufs, Julian & Zoha Waseem (December 2020). Policing in pandemics: A systematic review and best practices for police response to COVID-19. *International Journal of Disaster Risk Reduction*, vol. 51, December 2020, pp. 1-17. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S2212420920313145?via%3Dihub>

Samenvatting

The COVID-19 pandemic has created a range of unforeseen and unprecedented challenges for police departments worldwide. In light of these challenges, the goal of this review is to understand the potential short- and long-term effects of disasters and public health emergencies on policing organisations and officers. A total of 72 studies were eligible for inclusion, based on their focus on policing and police work during and in the aftermath of natural disasters and public health emergencies. Through an extensive review, we compile and analyse the most common issues and best practices identified in the literature, and discuss 'what works' in the context of policing such emergencies. The literature reveals four categories of issues predominantly raised in this context, namely police-community relations, the mental health and wellbeing of officers, intra-organisational challenges, as well as inter-agency collaboration and cooperation. Based on our review and analysis, we offer a list of recommendations relevant for policing the current COVID-19 outbreak. The findings of this review have immediate implications for policing *during* COVID-19 but also cover long-term effects, providing valuable recommendations for *after* the crises has passed.

There are multiple internal and external challenges that the post-pandemic world will create for police departments worldwide, not least because of changes in crime patterns and the socio-economic fallouts of lockdowns. Police departments will need to strategize and plan for these changes, especially when resources need to be diverted to specific departments (e.g. cybercrime and domestic abuse, crimes that have seen a surge during lockdowns). Furthermore, as lockdowns ease, police departments may find it difficult to enforce social distancing measures and public health restrictions (such as the mandatory wearing of facemasks in certain areas), potentially resulting in a lack of compliance and conflict between citizens and police officers. This conflict may also be witnessed in instances of public disorder caused due to economic and financial crises. Our findings and recommendations may thus help strengthen the evidence base upon which policing organisations can construct future strategies and policies.

we would like to mention the inadequacies in the current academic debate and the opportunities that our review creates for further research. As discussed in the introduction, we sought to provide an evidence base for further research on policing and pandemics (especially COVID-19). Rather than undertaking a standard literature review, we highlighted concrete practical considerations and best practices and provided recommendations for police response to COVID-19. Nevertheless, throughout this paper, we also identified a number of shortcomings in the literature and potential starting points for further research, most of which pertain to COVID-19 and the long-term impact it may have on policing and police-community-relations. We hope this paper facilitates further research and academic inquiry.

Afsluitend

Een prima bijgesloten overzicht lijkt mij. Op basis van de analyse kan een aantal aanbevelingen worden gegeven voor een goede politiezorg over hoe om te gaan tijdens en na de COVID-19 pandemie. Het betreft de volgende opsomming:

Aanbevelingen voor een goede politiezorg tijdens en na de COVID-19 pandemie:

- Aanpassen aan de veranderende verwachtingen en eisen van inwoners en klanten op verschillende kritieke punten van een COVID-19-uitbraak in relatie tot verschillende stijlen van politiewerk tijdens en na lockdowns;
- Ontwerp adequate communicatie- en sociale mediastrategieën om online communicatie efficiënt te gebruiken om met getroffen inwoners te communiceren en om naleving en handhaving van volksgezondheidsbeperkingen te waarborgen;
- Adequate voorlichting, informatie en bewustmaking over COVID-19, zodat politiemedewerkers zich niet inlaten met discriminerende of gemilitariseerde praktijken tegen de getroffen inwoners en gemeenschappen;
- Geestelijke gezondheidsondersteuning voor getraumatiseerde politiemedewerkers;
- Institutionaliseer het opleidingsbeleid van vóór de crisis om de vaardigheden en competenties te ontwikkelen die nodig zijn bij politiemedewerkers om geestelijke gezondheidsproblemen te voorkomen;
- Stimuleer en maak adequate rapportages van psychische klachten mogelijk en faciliteer de communicatie tussen eerstehulpverleners, collega's en leidinggevenden door ondersteunende organisatorische praktijken;
- Passende interventies en handelingsperspectieven bieden, zoals adviesdiensten aan functionarissen en personeel die te maken hebben met COVID-19;
- Alloceer voldoende middelen om bij politiemedewerkers en hun families tijdens en na COVID-19 de angsten en zorgen van politiemedewerkers weg te nemen;
- Raadpleeg experts (zowel in de praktijk als wetenschap) en maak plannen hoe om te gaan met nieuwe toekomstige pandemie-golven.

Laufs, Julian, Kate Bowers, Daniel Birks & Shane D. Johnson (July 2020). Understanding the concept of 'demand' in policing: A scoping review and resulting implications for demand management. *Policing and Society: An International Journal of Research and Policy*, July, pp. 1-25. <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/10439463.2020.1791862>

Samenvatting

As literature around policing and society grows, there is increased use of, and focus upon the concept of *police 'demand'*. The concept itself, however, is ill-defined and no consensus exists about how it should be measured. This paper addresses these issues by undertaking a scoping review of literature on the topic, and by exploring how demand has been conceptualised in both academic and practitioner communities. The review reveals that while key interdependencies between police demand and supply are widely discussed, they are often analysed in isolation. To add to the academic discussion of police demand, the paper introduces a comprehensive conceptualisation including the various forms police demand can take and the different manifestations of drivers for police demand. Subsequently, it outlines several approaches that might be levied to increase the effectiveness and efficiency of demand management approaches. These include the consideration of trade-offs that need to be considered. For example, there is a need to balance any resources allocated to deal with proactive demand reduction and that necessary for (reactive) response. Considering the dynamics of police demand and – by necessity – supply through the lens of complex adaptive systems we propose potential ways forward that capitalise on this framing.

This paper constitutes the first part of a larger project to develop computational models of the police supply and demand system, and as such has a two-fold purpose. First, we take stock of current knowledge about police demand and how it can be understood and conceptualised. To do this, we conducted a scoping review of the existing literature, both academic and practitioner-generated, and synthesise the findings of the research identified, discussing how demand has been defined, what types of demand have been identified, and how it has been measured. Using these findings, we employ an iterative approach to develop a definition of police demand as the paper progresses, discussing various elements of the concept. Subsequently, we synthesise the findings of the literature search in the form a conceptual model to better frame different types of police demand and its drivers.

Our review aimed to address three core issues. Firstly, to explore how 'policing demand' is defined and used in the literature, and in what context it is usually framed. This included exploring synonyms and terminology surrounding the field of police demand, both in an academic and policing context. It also meant examining different conceptualisations of policing demand in terms of their focus (e.g. on internal or external demands) and their operationalisation (e.g. how they are measured). Secondly, we sought to identify relevant case studies or operational foci within the literature (e.g. public order policing or police decision making) to act as illustrations. This included surveying both academic and non-academic publications and clustering publications thematically. Finally, the review aimed to provide an overview of what the most commonly used data sources in the literature on police demand are (e.g. calls for service data) and where literature on police demand and its management can predominantly be found. This element is useful in assessing the current state-of-the-art and identifying gaps in evidence and understanding what needs attention.

Afsluitend

Een prima overzichtartikel waarin systematisch de bijna onverzadigbare vraag naar politiewerk wordt beschreven en wat daar aan te doen. Onderstaande figuren visualiseren de factoren die de vraag naar politiewerk beïnvloeden en de mate waarin die vraag fluctueert binnen een bepaalde tijdperiode. Opnieuw kennis om van te leren en om de (oneindige) vraag naar politiewerk systematisch te conceptualiseren. Hopelijk biedt dit handvaten om onder meer de juiste keuzen te maken.

Lum, Cynthia, Christopher S. Koper, David B. Wilson, Megan Stoltz, Michael Goodier, Elizabeth Eggins, Angela Higginson & Lorraine Mazzerole (September 2020). Body-worn cameras' effects on police officers and citizen behavior: A systematic review. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 16, no. 3, September, 40
pp. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1002/cl2.1112>

Samenvatting

In the past decade, many law enforcement agencies have adopted the use of body-worn cameras (BWCs) to improve police conduct, accountability, and transparency, especially when it comes to using force. But it is not yet known whether BWCs actually reduce officers' use of force. A new meta-analysis examined 30 studies of law enforcement use of BWCs and found that the way BWCs are being used may not substantially affect most behavior by officers or citizens, though restricting officers' discretion in turning on and off BWCs may reduce police use of force. The meta-analysis, by researchers at George Mason University (GMU), appears in Campbell Systematic Reviews, the journal of the Campbell Collaboration, an international, voluntary, nonprofit research network that publishes systematic reviews. This review is both an update and a more specific analysis of the literature on BWCs from the authors' 2019 review. "Body-worn cameras are one of the most rapidly spreading and costly technologies used by police agencies today," says Cynthia Lum, professor of criminology, law, and society at GMU, who led the study. "Amid high-profile officer-involved shooting incidents and protests, our review questions whether BWCs bring the expected benefits to the police and their communities: BWCs do not seem to affect officers' or citizens' behaviors in the ways initially hoped for by police leaders and citizens." Over the years, many citizens and community groups have supported adoption of BWCs, but some police and community members have expressed concern that BWCs might infringe on privacy, discourage citizens from reporting crimes, or cause officers to refrain from activities that may help prevent offending.

Using meta-analytic techniques to synthesize and analyze the magnitude of specific effects, researchers identified and examined 30 high-quality evaluations of BWCs published or available through September 2019, which contained 116 analyzed effects of BWCs across multiple outcomes. These outcomes included complaints against officers, use of force, assaults against officers, arrest activity, officers' self-initiated activity, traffic stops and ticketing, field interviews and stop-and-frisks, calls for service, and incident reports. "This review is critical to building the evidence base necessary for police agencies, municipalities, governments, and citizens to understand the best way to use BWCs," said Asheley Van Ness, Arnold Ventures Director of Criminal Justice. "After a decade of using this technology, we've realized that asking the right questions is just as important as seeking the right answers." The meta-analysis concluded that substantial uncertainty remains about whether BWCs reduce officers' use of force. However, variation in effects on use of force suggests that there may be conditions in which the cameras could be effective, although the authors suggest that more investigation is needed. Specifically, there is some indication that the use of BWCs were associated with less use of force when officers had no or limited discretion in activating these cameras. Yet even under these circumstances, results were inconclusive as to whether BWCs produced reductions that were statistically meaningful. The researchers also found that the effects of BWCs on the outcomes studied varied substantially across different contexts.

The review also found that overall, the way BWCs are currently used does not seem to affect other police and citizen behaviors in a significant or consistent manner, including officers' self-initiated activities (including traffic stops and stop-and-frisks) or arrest behaviors. Nor do BWCs have clear effects on citizens' calls to police, or on assaults or resistance against officers. The meta-analysis shows that BWCs can reduce the number of citizen complaints against police officers, but it is unclear whether this finding signals an improvement in the quality of interactions between police and citizens or a change in reporting. Research has not addressed whether BWCs strengthen police accountability systems or relationships between police and citizens. "Law-enforcement agencies that have or plan to acquire BWCs and the communities they serve should temper their expectations about the cameras' effectiveness," suggests Christopher Koper, associate professor of criminology, law, and society at GMU, who co-authored the study. "Police agencies should continue to test the ways police and citizens might benefit from using BWCs. Determining how to use cameras to reap long-term gains of strengthening organizational accountability may be a better investment than the more short-term gains we measured."

Afsluitend

Ondanks de wisselende resultaten in verschillende landen zullen bodycams de komende jaren veelvuldig worden toegepast in de rechtshandhaving. Het is daarom zaak om die ontwikkeling blijvend te beoordelen op de positieve en negatieve effecten. Gedegen proces- en

effectevaluatieonderzoek is dan noodzakelijk om die kennisaccumulatie op een hoger niveau te krijgen. En het is uiteraard zaak om ook kennis te nemen van de kritiek van onderzoekers onderling op de resultaten en conclusies op bestaande onderzoeksyntheses, zie bijvoorbeeld: <https://link.springer.com/article/10.1007/s12103-020-09518-4>.

Mazerolle, Lorraine, Elizabeth Eggins, Adrian Cherney, Lorelei Hine, Angela Higginson & Emma Belton (September 2020). Police programmes that seek to increase community connectedness for reducing violent extremism behaviour, attitudes and beliefs. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 16, no. 3, September, pp. 1-48. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1002/cl2.1111>

Samenvatting

Police can play a role in tackling violent extremism through disrupting terrorist plots and by working with communities to identify individuals at risk of radicalisation. Police programmes to tackle violent extremism can involve a range of approaches and partnerships. One approach includes efforts to improve community connectedness by working to address social isolation, belonging, economic opportunities and norms and values that may lead people to endorse or support violent extremist causes and groups. The assumption is that the risk of an individual being radicalised in the community can be reduced when police work in several ways with community members and groups to mobilise and support activities that help generate a sense of belonging and trust. Police programmes that build a sense of belonging and trust may help ensure individuals are not influenced by activities that violent extremists use to attract support for their cause. The review aimed to systematically examine whether or not police programmes that seek to promote community connectedness are effective in reducing violent extremist behaviours, attitudes and beliefs. The review also sought to identify whether effectiveness varied by the intervention type and location. Using terrorism-related terms, we searched the Global Policing Database to identify eligible published and unpublished evaluations between January 2002 and December 2018. We supplemented this with comprehensive searches of relevant terrorism and counter-terrorism websites and research repositories, reference harvesting of eligible and topic-relevant studies, forward citation searches of eligible studies, hand-searches of leading journals and consultations with experts.

Eligible studies needed to include an initiative that involved the police, either through police initiation, development, leadership or where the police were receivers of the programme (such as a training programme) or where the police delivered or implemented the intervention. The initiative also needed to be some kind of a strategy, technique, approach, activity, campaign, training, programme, directive or funding/organisational change that involved police in some way to promote community connectedness. Community connectedness was defined as being community consultation, partnership or collaboration with citizens and/or organisational entities. Eligible outcomes included violent extremism, along with radicalisation and disengagement which are considered to be attitudinal and belief-based components of violent extremism. These outcomes could be measured via self-report instruments, interviews, observations and/or official data. To be included, studies could utilise individuals, micro- or macroplaces as the participants. Finally, studies needed to provide a quantitative impact evaluation that utilised a randomised or quasi-experimental design with a comparison group that either did not receive the intervention, or that received "business-as-usual" policing, no intervention or an alternative intervention.

The aim of this systematic review was to examine whether or not police programmes that seek to promote community connectedness are effective in reducing violent extremist behaviours, attitudes and beliefs. ***There is insufficient evidence available to ascertain whether such interventions achieve these outcomes.*** This finding is the result of the fact that interventions that have been evaluated tend to be characterised by evaluation designs that do not adopt experimental or quasi-experimental approaches or use outcomes that are outside of scope for this review. While the volume of studies identified provide support for the assertion that police can play a role in tackling violent extremism by participating in, and implementing, programmes that promote community connectedness, it is unclear at this time if such approaches work in reducing violent extremism. Whilst we conclude that investment needs to be made in more robust methods of evaluation to test for programme effectiveness, we acknowledge that conducting evaluation and research in the area of counter-terrorism/violent extremism is challenging.

Afsluitend

De hierboven cursief en vet afgedrukte hoofdconclusie is duidelijk: op basis van de meest volledige systematische analyse tot nu toe weten we niet of programma's waarbij de politie een centrale rol speelt om gewelddadig extremisme / radicalisme tegen te gaan op buurtniveau effectief zijn. Dat is een nogal forse tegenvallende conclusie, zeker gezien het enorme aantal initiatieven en programma's dat internationaal op dit terrein is geïmplementeerd. Maar ook daar zijn systematische evaluatiestudies voor, ze wijzen beleids mensen en uitvoerders op successen, hoopvolle ontwikkelingen en mislukkingen. Van al deze uitkomsten kan geleerd worden.

Mazerolle, Lorraine Elizabeth Eggins & Angela Higginson (September 2020). *Street-level drug law enforcement: An updated systematic review*. Canberra: Australian Institute of Criminology, September 2020. https://www.aic.gov.au/sites/default/files/2020-09/ti599_street-level_drug_law_enforcement.pdf

Samenvatting

The Global Policing Database is used to update a 2007 systematic review of the impact of street-level law enforcement interventions on drug crime and drug-related calls-for-service. A total of 26 studies (reported in 29 documents) were eligible for this updated review. Eighteen of the 26 studies reported sufficient data to calculate effect sizes. We find that, overall, street-level policing approaches are effective in reducing drug crime, particularly those involving partnerships. We also find that geographically targeted law enforcement interventions are more effective in reducing drug crime than standard, unfocused approaches. Approaches that target larger problem areas for intervention are more effective for reducing drug crime (but not calls-for-service) than approaches that focus on micro problem places. A 2007 Campbell Collaboration systematic review of the effectiveness of street-level drug law enforcement activities found that proactive interventions (such as problem-oriented, partnership and community-wide policing approaches) were more effective at reducing drug-related calls-for-service and drug crime than business-as-usual or 'standard' (usually reactive) law enforcement tactics. Since 2004, when the literature search for the 2007 review was conducted, the landscape around street-level drug law enforcement has changed. Police now face a range of new and emerging drug problems, including synthetic and prescription drugs and new forms of street-level drug distribution, including online markets and postal services for purchasing and distributing illicit substances. In addition, the Global Policing Database demonstrates that high-quality impact evaluations of policing interventions have trebled since 2004. Therefore, there is a need to understand whether the findings of the previous review are still applicable, given the shifts in the drug landscape and the increase in evaluations of police practice. This report updates the 2007 review, and provides the most up-to-date and high-quality evidence to inform policy and practice on street-level drug law enforcement.

This updated review of the impact of street-level drug law enforcement interventions on drug-related crime and calls-for-service highlights four key points. First, we note the substantial increase in the number of high-quality impact evaluations of place-focused drug law enforcement interventions since the original review in 2007. However, even with this increase in high-quality studies, we still observe a general lack of high-quality impact evaluations outside of the United States and a dearth of randomised controlled trials testing the effectiveness of place-focused drug law enforcement interventions in Australia, despite this trial type being the most robust method for determining whether or not an intervention works. Second, we find that geographically targeted law enforcement interventions, overall, appear more effective for reducing drug crime than standard, unfocused approaches to street-level drug law enforcement. Nonetheless, the evidence around the effectiveness of place-focused drug law enforcement is less compelling when we consider drug-related calls-for-service as the measured outcome. This suggests that citizens may be not be as aware of drug dealing at the micro-place level (or perhaps not as willing to call the police), which is consistent with the findings of the original review. Third, consistent with the 2007 review, we find that proactive problem-oriented and community-wide interventions, where police services partner with other entities, are more effective in reducing drug-related crime and calls-for-service than reactive hotspots interventions.

As with the original review, we suggest that partnership approaches to tackling street-level crime problems are more effective ways for reducing ongoing drug problems than police working alone or in a reactive manner (eg hotspots policing or directed patrols). Fourth, we find that street-level

drug law enforcement approaches that focus on larger problem areas, such as neighbourhoods, suburbs and beats, tend to be more effective than approaches that focus on smaller, more micro problem places. Whether they are part of a community-wide or a problem-focused intervention, partnership approaches are likely easier to forge when they are focused on large geographic areas, like whole neighbourhoods or communities. In Australia, these could be partnerships with local drug treatment centres, city councils, local health and welfare clinics or community organisations (eg Neighbourhood Watch). These types of partners are likely to work across broad geographic areas rather than being narrowly focused on micro places. It may even be that the greater availability of partners at a broader, community-wide level is the reason why street-level drug law enforcement approaches are found to be more effective in larger problem areas than in micro places. We recognise some limitations of our review. First, this is a partial update of the 2007 Campbell Collaboration review conducted by Mazerolle, Soole and Rombouts. We recognise in particular the changing landscape of street-level illicit drug use, particularly relating to the use of prescription drugs. Nevertheless, we have opted to retain the original eligibility criteria used in the 2007 review and have excluded studies focused on prescription drugs. However, we suggest that a new review that looks broadly at multi-sector responses to illicit prescription-drug use and distribution is needed. These new categories of drug use may or may not respond to street-level drug law enforcement interventions in the same way as is found in this review. Overall, we recommend that practitioners and policymakers focus on community-level, partnership approaches to tackling street-level drug problems in Australia.

Afsluitend

Een positieve uitkomst dus waar het de politieke aanpak van druggerelateerde straatcriminaliteit betreft. Alweer een mooi voorbeeld hoe geleerd kan worden van ervaringen elders. Voor de Nederlandse politiepraktijk opnieuw een mooi voorbeeld hoe op effectieve wijze interventies, zowel preventief als repressief, kunnen worden toegepast. Kennis om van te leren, en vooral om praktijkmensen te stimuleren om hier gebruik van te maken. We kunnen veel leren van de beschikbare kennis op het terrein van criminaliteit en rechtshandhaving, maak daar vooral gebruik van.

Nagin, Daniel S. & Cody W. Telep (August 2020). Procedural justice and legal compliance: A revisionist perspective. *Criminology & Public Policy*, vol. 19, no. 3, Augustpp. 761-786. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/1745-9133.12499>

Samenvatting

In 2017, we published an essay (Nagin & Telep, 2017) that challenged the widely held view that research had plausibly demonstrated that procedurally just treatment of citizens by police increased the citizen's willingness to comply with the law and thereby reduced crime rates. This article updates Nagin and Telep (2017) with new evidence that has appeared since its publication, while exploring in more depth our critiques of the existing procedural justice evidence base. Overall, we reach a similar conclusion concerning the impact of procedurally just treatment on crime but with the qualification that the rapid growth in the literature offers some encouraging evidence on the effectiveness of procedural justice training in affecting officer's attitudes and the effectiveness of community policing infused with elements of procedural justice in improving citizen perceptions of police. Research on body-worn cameras also provides indirect support that respectful police-citizen interactions have salutary impacts. We also set out a revisionist perspective on procedural justice that emphasizes the social value of procedural justice in its own right but also makes more modest predictions about impacts on legal compliance.

Our critical assessment of the evidence on the crime prevention efficacy of procedurally just treatment, and even more fundamentally our skepticism about whether procedurally just treatment will reduce mala in se crimes against person and property, does not, however, mean that procedural justice should be relegated to a secondary status in policy discussion about effective policing. To the contrary, as we have argued and continue to argue, procedurally just treatment of citizens has social value independent of its impact on crime. Yet those benefits are still to be demonstrated. Police executives should, therefore, be cognizant that the effectiveness of this approach to policing should be closely monitored.

Afsluitend

Overheden doen verwoede pogingen om "de burger" te bereiken, te betrekken, tevreden te stellen en serieus te nemen. Het streven is dan dat het beleid gedragen wordt door de samenleving en aansluit bij behoeften en praktijk. Andersom proberen "burgers" via moedige pogingen overheden te bewegen om rekening te houden met hun wensen en suggesties. Het is belangrijk dat burgers het gevoel moeten hebben dat de overheid hen respectvol behandelt. Dit betekent onder meer dat burgers de mogelijkheid moeten hebben om hun kant van het verhaal te vertellen voordat de overheid een beslissing neemt. In het contact met de overheid worden eigenschappen gewaardeerd als vriendelijkheid, beleefdheid, bezorgdheid, eerlijkheid, behulpzaamheid en rechtschapenheid. Burgers klagen vooral over grof, arrogant en onvriendelijk overheidsoptreden en over onredelijk of oneerlijk gedrag. De focus die de komende jaren van het overheidsoptreden wordt verwacht heeft dus betrekking op de *behoorlijkheid van de bejegening van klanten van die overheid zelf*. Er valt heel wat vertrouwen te (her)winnen zowel bij de uitvoeringsorganisaties van de overheid en de beleidsvorming zelf: *alles moet anders*. Werk aan de winkel, bijgesloten overzicht over procedurele rechtvaardigheid binnen de strafrechtketen kan daarbij behulpzaam zijn.

Reuter, Peter & Letizia Paoli (2020). How Similar Are Modern Criminal Syndicates to Traditional Mafias? In: Michael Tonry & Peter Reuter (Eds.) *Crime and Justice: An annual Review of Research*, vol. 47. Chicago: University of Chicago Press, pp. 1-65. <https://www.journals.uchicago.edu/doi/abs/10.1086/708869?journalCode=cj>

Samenvatting

Five organizations exemplify organized crime organizations, or "mafias": the American and Sicilian Cosa Nostras, the Calabrian 'Ndrangheta, Chinese triads, and Japanese yakuza. Newer syndicates have emerged that are often called organized crime organizations but most importantly differ from the exemplars. Drug trafficking syndicates in Colombia and Mexico are large, wealthy, and extraordinarily violent but have proven fragile in the face of aggressive law enforcement, do not have fully formalized internal structures or elaborate cultures, and only occasionally attempt to exercise political power or provide dispute settlement services in the criminal world. The Primeiro Comando da Capital in Sao Paulo, originally a prisoner self-protection group, comes closer. It has a formalized internal structure and an elaborate culture that permit it partly to control drug markets and provide an alternative justice system in parts of Brazil. Rio de Janeiro's Commando Vermelho, also originally prison-based and now extensively involved in drug trafficking, has some mafia-like characteristics. Other criminal syndicates are better thought of as "candidate criminal organizations" because they are not fully consolidated (e.g., the Neapolitan camorra), are not fully criminalized (e.g., Hells Angels), or aim mainly at political subversion and have only subsidiary involvement in profit-making crimes (e.g., the Colombian FARC).

Mafias are not necessarily the most damaging form of organized crime. If a country had to choose between the recklessly homicidal Mexican drug-trafficking syndicates and the more subtle Sicilian Cosa Nostra, no doubt the latter would cause less social harm at least in the short run. However, mafias persist as many other criminal organizations and syndicates do not. The Colombian government was able to eliminate the Medellin and Cali syndicates. The successor syndicates were comparably effective at smuggling cocaine but posed a much lesser threat to state authority. In contrast, even after a campaign of nearly 50 years by the US Department of Justice, the American Cosa Nostra still operates, even though it is much weakened (Jacobs 2020). The brief discussion of a range of candidate criminal organizations found more differences than similarities with the five mafias. It may be that it is hard to develop these organizations in modern societies, in which compared with pre modern societies there is so much more emphasis on wealth as the single measure of success. The most important factors that enable mafias to cohere over long periods of time are perhaps those that distinguish them from mere profit-making enterprises. Corporations, even the largest, rarely survive as long as 100 years; there is rapid turnover in the S&P 500, a listing of the 500 largest US firms by capital value.³¹ Just as corporations have proven to be quite mortal, purely profit-making criminal syndicates may fail to endure. Money does not breed loyalty.

True, the criminal syndicates here considered distinguish themselves from legitimate corporations for their routine and sometimes excessive use of violence. Violence can prevent defections in the short run. Violence alone, however, does not breed loyalty and cannot substitute for a cultural apparatus engendering a long-term commitment from the members and group legitimacy. It is

worth noting that the two Brazilian federations, the most mafia-like of the newer syndicates examined, both had their origins in efforts to improve prison conditions for large numbers of inmates and created elaborate systems of rules and sanctions. It may be that other enduring mafias will only develop in circumstances that create the need for protection against an oppressive, failing, or weak state and when they are able to develop a cultural apparatus capable of legitimizing them vis-à-vis their own members and the surrounding population. We hope that this essay will engender further research on the topic.

Afsluitend

De vraag kan natuurlijk worden gesteld in welke mate de situatie in Nederland vergeleken kan worden met die in de beschreven landen in bijgesloten overzichtsartikel. Qua ernst en omvang beslist niet (we zijn geen Narcostaat), maar wat betreft de door de maffia gehanteerde methodieken zijn er wel degelijk overeenkomsten. Verder is de wereld natuurlijk een groot dorp geworden: globalisering is een voortdurend proces van wereldwijde economische, politieke en culturele integratie. De klassieke maffia stopt niet bij de grenzen van de landen waar deze organisaties oorspronkelijk zijn ontstaan. Om eventuele infiltratie in het Nederlandse systeem te kunnen signaleren is Europese en internationale samenwerking van essentieel belang. We zien dat decennia lang dezelfde "klassieke" vorm van georganiseerde criminaliteit de grootste dreiging blijft vormen voor de Nederlandse samenleving: de drugsindustrie. Illegale markten rond drugs zijn sinds jaar en dag dé dominante factor in ons land: de productie van synthetische drugs en hennep, de in- en doorvoer van cocaïne en heroïne, en drugs gerelateerde illegale financiële transacties inclusief witwassen.

Op basis van een groot aantal nationale en internationale bronnen kan gesteld worden dat de drugsindustrie qua omvang de grootste illegale markt is ten opzichte van andere illegale markten. Dat pleit ervoor om de focus van het toekomstige beleid te blijven te blijven concentreren op die drugsindustrie (productie, doorvoer en handel). Direct gerelateerd aan deze fenomenen is witwassen een onmisbaar onderdeel van het criminele bedrijfsproces, de motor van het criminele bedrijf. Witwassen is het instrument voor het versluieren en het weer in de bovenwereld brengen van de omvangrijke criminele winsten die met drugsproductie en -handel worden verdiend bijvoorbeeld via vastgoedtransacties, financiële constructies met rechtspersonen, gebruik van 'front stores', investeringen in lokale bedrijvigheid en sponsoring lokale verenigingen. Om dezelfde reden zien we bepaalde fraudeconstructies en -vormen terugkomen als instrumenten. De vraag is hoe klassieke georganiseerde criminaliteitsstructuren ook in Nederland vaste voet aan grond krijgen. Bijgesloten 'kennisparel' geeft in ieder geval weer hoe die structuren er uit zien, daar valt bij de aanpak van georganiseerde criminaliteit ook van te leren.

Sherman, Lawrence W. (2020). Evidence-Based Policing and Fatal Police Shootings: Promise, Problems, and Prospects. *Annals of the American Academy of Political and Social Sciences*, vol. 687, no. 1, pp. <https://journals.sagepub.com/toc/anna/687/1>

Samenvatting

The promise of evidence-based policing is to reduce harm with better research for targeting, testing, and tracking police actions. The problems of using evidence-based policing to reduce harm are found in the emotional dimensions of ethics and risk. These problems are most pronounced with fatal police shootings, where the risks of injury to American police are often framed as a zero-sum choice in relation to the ethics of taking citizens' lives. Yet evidence-based policing offers good prospects for reframing the debate over fatal police shootings, in ways that could reduce harm to both police and citizens. This volume offers substantial new evidence for initiatives at all levels of U.S. government that could help to save lives in police encounters with citizens. Putting that evidence to work remains the major challenge facing the American police.

The most important message from this volume is the need for scholars of policing to make their research more accessible to the general public, including police. Meaningful and helpful illumination of the dynamics of police shootings puts scholars under substantial pressure to use complex statistics and creative, sometimes complicated, research methods. In using the tools of experts, scholars may limit their audience to people who can take no action. So the research must also speak to those who can act.

The author offer an appeal to academics and “pracademics” of police practice: write a plain language summary of all the research that has implications for policy-makers. Spell out the policy implications, rather than pointing in a general direction. The true promise of evidence-based practice is that it focuses on concrete, applied solutions. By doing so, it can make research better able to serve democracy, even in a world roiled by “irrationality.” Testing ways of saving lives can add much clarity, and rationality, to decision-making at all levels of governance. It is, after all, irrational to think that better evidence should win out, just because it is scientifically better than the alternative. Like police legitimacy, better evidence must sell itself in a public dialogue, every day, even with setbacks. The audience is ready and waiting. We need only reach out to it, with clarity and humility.

Afsluitend

Het vuurwapen moet worden gezien als het verlengstuk van de fysieke kracht van de politieambtenaar zonder welke de sterke arm geen sterke arm zou zijn, (Eerste Kamer 1988-1989, wetsvoorstel 19 535, Memorie van antwoord, bladzijde 5). Dat was vroeger zo, en dat is anno 2020 ook nog steeds het geval. Voor de daadwerkelijke handhaving van orde en veiligheid is het onder bepaalde omstandigheden voor de overheid onvermijdelijk om geweld toe te passen. Niet alleen tegen verdachte burgers maar ook om mensenlevens te redden, om geweld tegen burgers te keren. In een rechtsstaat past het dat de overheid het recht op geweldsgebruik monopoliseert en eigenrichting tussen burgers afwijst. Maar het geweldsmonopolie kan niet naar willekeur worden gehanteerd. De grondwet waarborgt niet voor niets de onaantastbaarheid van het lichaam, behoudens de bij of krachtens de wet te stellen beperkingen. En de overheid is bij uitstek degene die wordt gebonden aan de regels van het recht. Het overheidsgeweld ten behoeve van de handhaving van de interne rechtsorde is in handen gelegd van de politie die daartoe over wapens en speciale uitrusting beschikt. De discussie vandaag de dag om ook andere rechtshandhavers van wapens te voorzien lijkt het geweldmonopolie van de politie te doen wankelen. Gezien de desastreuze gevolgen van dodelijk wapengeweld door de politie is dit een ongewenste ontwikkeling. Bijgesloten inleiding over dat dodelijk wapengebruik door de politie toont aan dat er zeer zorgvuldig met het geweldsmonopolie moet worden omgegaan.

Sherman, Lawrence W. et al. (June 2020). How to Count Crime: the Cambridge Harm Index. *Cambridge Journal of Evidence Based Policing*, 3 June, pp. 1-14. <https://link.springer.com/article/10.1007/s41887-020-00043-2>

Samenvatting

Crime statistics require a radical transformation if they are to provide transparent information for the general public, as well as police operational decision-making. This statement provides a blueprint for such a transformation. The best way to count crime is to assign a weight to the harm caused by each crime, rather than by counting all crimes as if they were created equal. This can be done by summing up the days of imprisonment recommended by sentencing guidelines for each crime type, multiplied by the number of crimes of each type that were reported by victims or witnesses, then summing the weight across all crime types to equal total crime harm. Total harm can also be calibrated by any other democratically legitimate method of assigning harm levels for each crime category in relation to all others. Any method using sentencing guidelines based on the harm caused by an offence to victims, without regard to the offender’s prior record or other circumstances, meets the standard of the Cambridge Crime Harm Index (Sherman et al. 2016). Other methods of weighing harm for each crime can apply the same principles outlined in this statement.

By using a single sum of weighted crime harm across all crime types, for each year in each community, governments can offer the public a more reliable indicator of their safety. The Crime Harm Index (CHI) would also provide a clearer indicator by leaving out crimes not reported by the public at large, such as police-initiated investigations of human trafficking and narcotics crimes, as well as crimes such as big-store shop-theft that are detected by a company’s security staff. The clarity comes by separate reporting of proactive investigations that measure of varying levels of investment in detections rather than actual crime levels. A CHI also leaves out crimes reported in the current year but which occurred in a prior year—because the existing system of counting crimes when they are reported but years after they occurred distorts the measurement of current public safety for which police are held accountable.

The single CHI sum also lends clarity to other relevant indicators, such as the “detection” rate, which currently treats all crimes as created equal. It allows police to invest scarce resources in proportion to the harm of each offence type, by showing the public the proportion of all harm for which police bring offenders to justice. A Harm Detection Fraction (HDF) would use CHI to give the fact that over two-thirds (67%) of murders are detected far more weight than the low detection rate for vandalism (Office of National Statistics 2019). Similarly, a Proactive Policing Index (PPI) would use the CHI to give credit—instead of blame—to police for detecting hidden slavery and organized crime. The annual national and local crime reports recommended by this Consensus Statement are comprised of these seven statistical series to be calculated consistently from each year to the next:

A Crime Harm Index (CHI) for crimes against victims in the current year. Crime counts by all crime categories, used to calculate the CHI. A Historic Offences Index (HOCHI), a CHI for crime occurring in prior years. A Proactive Policing Index (PPI), weighted by crime type as for the CHI. A Company-Detected Crime Harm Index (CDCHI), also weighted by CHI. A Harm Detection Fraction (HDF), which is the proportion of CHI with police detections. Detection rates per 100 by all crime categories, used to calculate the HDF. This system would give the public a reliable and realistic assessment of trends, patterns and differences in public safety. It would also give police a proportionate system of incentives to manage demands for their services with a clear focus on cutting the harm from crime, and not just the high volume of low-harm crimes counted equally. It offers a “bottom-line” for crime, like the profits of a business: a clear metric that untangles the current confusion about what the profusion of crime statistics really means for the general public.

Afsluitend

Nou, wie weet of de voorgestelde meetmethode om de werkelijke ‘maat voor het kwaad’ voor de omvang en ernst van de criminaliteit in Nederland ook toe te passen zal plaats vinden. Vanuit de politie lijkt mij dit werkelijk een uitdaging. Maar ook vanuit het ministerie van Justitie en Veiligheid zou er serieus studie van gemaakt kunnen worden. Ik ben benieuwd of deze ‘kennisparel’ daartoe aanleiding kan geven. Mij lijkt het zeer de moeite waard.

Sidebottom, Aiden, Karen Bullock, Rachel Armitage, Matt Ashby, Cautlin Clemmow, Stuart Kirby, Gloria Laycock & Nick Tilley (March 2020). *Problem-Oriented Policing in England and Wales 2019*. Ryton-on-Dunsmore: College of Policing https://www.researchgate.net/publication/340540699_Problem-Oriented_Policing_in_England_and_Wales_2019

Samenvatting

‘Problem-oriented policing’ (POP) is an approach for improving police effectiveness. In the United Kingdom (UK), it is also referred to as ‘problem-oriented partnerships’ or ‘problem-solving policing’. Problem-solving policing calls for the police to focus not on individual incidents but on problems – defined as recurrent clusters of related incidents that affect the community. It advocates a structured process whereby the police (1) systematically identify persistent problems, (2) undertake in-depth analysis to determine the conditions giving rise to these problems, (3) devise and implement tailored responses and (4) work out if the chosen responses were effective. At its simplest, POP outlines a method for dealing with localised problems. In its most general sense, it outlines an approach for how the police operate. Problem-solving has been widely adopted by police forces in the UK and internationally. Successive reviews, case studies and experiments have shown POP to be an effective way of reducing crime and disorder. Yet despite extensive evidence demonstrating the effectiveness of problem-solving, research also identifies recurrent challenges both in the implementation and practice of a problem-oriented approach. Consequently, POP has not become a persistent feature of policing in the UK.

In 2017, South Yorkshire Police received a £6.35 million grant from the Home Office Police Transformation Fund (PTF). The grant was to support the delivery of a three-year national project (2018-2020) intended to reduce demand on the police service by promoting, facilitating and advancing problem-solving among police and partner agencies in England and Wales. The project was named the Problem Solving and Demand Reduction Programme (hereafter referred to as the PSDRP). This report presents the findings of a mixed methods study undertaken in support of the PSDRP. The purpose of the study was threefold. To determine the extent, nature, patterns and

quality of police problem-solving in England and Wales To identify obstacles and enablers to the implementation, spread and practice of problem-solving To elucidate the experiences and perspectives of those doing problem-solving. This report describes the 'state of the art' in respect to problem-solving in England and Wales in 2019. It also draws on previous research to examine changes and continuities in police problem-solving over time. The main conclusions are the following:

Is considered relevant to dealing effectively with both internal administrative issues and the full spectrum of crime and non-crime issues that fall within the police remit Has a range of enthusiastic supporters and advocates Often involves partnership working Is largely delivered through the SARA model and its extension OSARA Exhibits some good examples across many police forces, dealing with a wide range of internal and external problems Is largely thought to be applicable throughout police organisations Is largely (though not exclusively) confined to neighbourhood policing Has been inhibited where neighbourhood policing has atrophied and analysts withdrawn as a result of austerity Is largely uninformed by reputable research findings Is largely undertaken without the involvement of external researchers Is largely uninformed by sophisticated analysis and fails to make use of diverse data sets Is rarely followed by technically adequate assessment Often involves some form of enforcement Confronts difficulties in mobilizing certain third parties, particularly those in the private sector Encounters some cultural obstacles, where what is entailed departs from traditional police practice Is inhibited by police officers who feel that they lack the training, expertise, or time to undertake it Rarely focuses on major contemporary police issues such as cybercrime or modern slavery.

Afsluitend

Het kan dus vriezen en dooien, eigenlijk dezelfde varkenscyclus die we in Nederland observeren wanneer het om de toepassing / implementatie van POP of probleemgerichte politiezorg gaat. Hoe beter de politie beleidsmatig de (oorzakelijke) factoren in relatie met criminaliteit kan identificeren, hoe minder criminaliteit er is. Belangrijke kenmerken zijn dan dat het gaat om een gerichte aanpak van (potentiële) daders, slachtoffers en plekken en pleegtijden. Verder is er sprake van een gericht beleid waarbij rekening wordt gehouden met de wensen en verwachtingen van inwoners en bedrijven. Ten slotte is een gedegen criminaliteitsanalyse een must. Het gaat daarbij om het bepalen van de aard en omvang van criminaliteit, een analyse van de oorzaken, mogelijke maatregelen en een analyse van de werkzaamheid hiervan.

Sidebottom, Aiden, Stuart Kirby, Nick Tilley, Rachel Armitage, Matt Ashby, Karen Bullock & Gloria Laycock (2020). *Implementing and sustaining problem-oriented policing: A guide*. Jill Dando Institute of Security and Crime Science, University College London, 26 pp.

[https://discovery.ucl.ac.uk/id/eprint/10093611/1/Implementing%20and%20sustaining%20POP %20a%20guide.pdf](https://discovery.ucl.ac.uk/id/eprint/10093611/1/Implementing%20and%20sustaining%20POP%20a%20guide.pdf)

Samenvatting

The police are often perceived as society's safety net: constantly accessible, largely free at the point of delivery, and able to tackle all manner of crises. In recent years, spiralling demand coupled with reducing resources has put the police under considerable strain. To manage this challenge, whilst remaining true to a public service ethos, we must work differently. To this end, the case for prevention is compelling, both morally and economically as a means to reduce harm and police demand. However, whilst practitioners and academics worldwide find that a problem-solving methodology is an effective way to deliver preventive policing, they also point out that systematic implementation is difficult to achieve. What you will find in this document is a summary of all that is known about establishing and maintaining problem-solving within a police organisation. It provides relevant and practical information to assist you in these challenging times.

The police have always solved problems. The range of problems the police are expected to handle is immense, and increasingly so – from exploitation and cybercrime to missing persons and metal theft. This guide is about police problem-solving. More specifically, it is about implementing an organisational framework that puts problem-solving front and centre. The approach is called problem-oriented policing (POP), proposed by Herman Goldstein in 1979. POP provides a

structured process for police problem-solving. It calls on the police to work with partners to devise permanent solutions to recurrent sources of demand – or ‘problems’ – that affect the community. This is what Goldstein viewed as the ‘substance of policing’.

Readers of this guide will have likely heard of POP and problem[1]solving. It has a long history in England and Wales dating back to the 1980s and Sir Kenneth Newman’s efforts to introduce POP into the Metropolitan Police. Many forces have since experimented with POP; some have excelled, winning national and international recognition. Over the same period, research into POP has identified two consistent findings. The first is that POP has been shown to be an effective means of reducing crime and police-related incidents, more so than many other police strategies. The second is that POP can be challenging to implement and sustain. Thus, despite extensive evidence for and endorsement of POP, it has not become the *modus operandi* of British policing.

There is currently a resurgence of interest in POP in England and Wales. It is prominent across Home Office and National Police Chiefs’ Council thinking. It features in the curricula for new entrants into policing. POP is core to the Policing Vision 2025, the College of Policing’s neighbourhood policing guidelines, Her Majesty’s Inspectorate of Constabulary and Fire & Rescue Services inspection process, and Her Majesty’s Government strategy on tackling serious and organised crime. ‘Reducing demand through effective, sustainable problem-solving’ is also a key deliverable in the 2015 National Policing Crime Prevention Strategy.

This guide is about embedding POP in your organisation. It is written primarily for senior officers and managers and is intended to complement a sister guide on problem-solving in practice. This guide is not a step-by-step manual – there is no single road to or recipe for implementing POP. Instead, what follows is a review of what is known about implementing and sustaining POP, with recommended resources provided at the end. The guide has three parts. The first part outlines the core features of POP. The second part makes the business case for POP as an operating model for contemporary policing. The third part discusses three conditions conducive to the successful implementation of POP – leadership, understanding and infrastructure – and provides examples of good and poor practice. The guide ends with a self-assessment tool to help you determine your organisation’s readiness for and progress in implementing POP.

Afsluitend

Allemaal goede tips om een probleemgerichte politiezorg ook in Nederland te implementeren. Aan welke voorwaarden moet dan worden voldaan? Welke organisatorische aspecten zijn dan belangrijk? Hoe kun je de strategie gedurende een lange periode in stand houden? Welk commitment heb je nodig van de ‘politiebazen’? Allemaal relevante vragen die ook in Nederland relevantie hebben. Want ondanks het vele bewijs dat aanwezig is dat POP een effectieve politiestrategie is blijkt het vaak lastig om die strategie te implementeren. Een op *evidentie gebaseerde politiezorg* blijkt nog steeds een lastige opgave te zijn, ook in Nederland. Hoe dat komt? Ik heb een aantal van die oorzaken in onderstaande dia weergegeven. Afijn, volgens de tweede dia, onderstaand, weten we (deels) wat werkt, nu nog toepassen in de politiepraktijk.

Von Lampe, Klaus & Arjan Blokland (June 2020). Outlaw Motorcycle Clubs and Organized Crime. In: Michael Tonry (Ed.) *Crime and Justice: An annual review of research*. Chicago: University of Chicago Press, pp. 1-

27. https://www.researchgate.net/publication/341893954_Outlaw_Motorcycle_Clubs_and_Organized_Crime

Samenvatting

Outlaw motorcycle clubs have spread across the globe. Their members have been associated with serious crime, and law enforcement often perceives them to be a form of organized crime. Outlaw bikers are disproportionately engaged in crime, but the role of the club itself in these crimes remains unclear. Three scenarios describe possible relations between clubs and the crimes of their members. In the “bad apple” scenario, members individually engage in crime; club membership may offer advantages in enabling and facilitating offending. In the “club within a club” scenario, members engage in crimes separate from the club, but because of the number of members involved, including high-ranking members, the club itself appears to be taking part. The club can be said to function as a criminal organization only when the formal organizational chain of

command takes part in organization of the crime, lower level members regard senior members' leadership in the crime as legitimate, and the crime is generally understood as "club business." All three scenarios may play out simultaneously within one club with regard to different crimes.

Afsluitend

Sinds 2012 zijn Nederlandse OMG's onderwerp van een integrale aanpak die erop is gericht de bewegingsruimte van OMG's zo veel mogelijk te beperken en het lidmaatschap onaantrekkelijk te maken. De toegenomen justitiële en publieke aandacht voor OMG's schept behoefte aan gedetailleerd empirisch inzicht in de mate waarin (leden van) Nederlandse OMG's betrokken zijn bij vormen van georganiseerd crimineel gedrag. Niet in de laatste plaats omdat OMG's het door justitie en media geschetste beeld van criminele betrokkenheid ten stelligste ontkennen. Eerder onderzoek naar de criminele carrières van Nederlandse outlawbikers en de criminele betrokkenheid van leden van verschillende OMG's, dat een divers beeld liet zien, nuanceerde reeds de opvatting dat alle OMG's criminele organisaties zijn waarvan het merendeel van de leden zich inlaat met zware en georganiseerde criminaliteit. Ook het bijgesloten internationale onderzoekoverzicht laat zien dat er nog wel wat is af te dingen op de stellige bewering dat OMG's een sterke relatie hebben binnen de georganiseerde criminaliteit. Dat ligt blijkbaar toch wat genuanceerder. Om af te sluiten met een bijna dooddoener: 'nader onderzoek is gewenst'...

Waard, Jaap de (14 Mei 2020). *Georganiseerde criminaliteit in Nederland: Een overzicht*. Den Haag: Ministerie van Justitie, DGRR, 16 pp. https://www.researchgate.net/publication/341371137_Georganiseerde_criminaliteit_in_Nederland_een_overzicht

Samenvatting

De presentatie gaat in op de volgende onderwerpen: Tijdslijn georganiseerde criminaliteit in Nederland 1992 – 2020; Focus en prioriteiten in de aanpak; Gelegenheidsstructuur voor georganiseerde criminaliteit; De 'drugindustrie' is koning; Kenmerken van drugsmarkten; Belang van preventie van georganiseerde criminaliteit; Wat werkt en wat werkt niet? Een aantal stellingen.

Afsluitend

Uit de beschikbare kennis over de aanpak van georganiseerde criminaliteit in Nederland komt een aantal knelpunten naar voren waardoor vooral de implementatiekracht en uitvoering van de preventieve en repressieve maatregelen onvoldoende is om grootschalige effecten te sorteren bij het reduceren van georganiseerde criminaliteit. Vooral de organisatie van de noodzakelijke samenwerkingsverbanden is problematisch. Het blijkt echter dat er voldoende bestaande preventieve en repressieve instrumenten en interventies voorhanden zijn om criminele activiteiten die plaatsvinden in een legale voorziening te reduceren of te voorkomen. De indruk is dat de bekendheid met deze kennis en de toepassing daarvan beperkt is te noemen. Hopelijk dat de bijgesloten presentaties (wetenschappelijke) kennis toevoegen om de aanpak van georganiseerde criminaliteit in de jaren 2020 – 2024 meer concreet, en hopelijk meer effectief te maken. Het gaat dan om een aantal strategische keuzen voor wat betreft focus, te hanteren aanpak, beargumenteerde financiële investeringen, te verwachten effecten daarvan en de beoordeling van de effecten.

Waard, Jaap de (2020). *Preventieve en bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit in Nederland: Een multidimensionale aanpak*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, Directoraat Generaal Rechtspleging en Rechtshandhaving, Directie Rechtshandhaving en Criminaliteitsbestrijding, 13 pp. https://www.researchgate.net/publication/338999955_Preventieve_en_bestuurlijke_aanpak_van_georganiseerde_criminaliteit_in_Nederland_Een_multidimensionale_aanpak

Samenvatting

Een belangrijke (beleid)theorie bij de preventieve aanpak van criminaliteit is die van de aanwezige gelegenheidsstructuur. Kern van deze benaderingswijze is dat criminaliteit tot stand komt wanneer aan drie voorwaarden is voldaan: aanwezigheid van potentiële daders, aanwezigheid van geschikte doelwitten, afwezigheid van voldoende toezicht. Met andere woorden: criminaliteit vindt daar

plaats waar de gelegenheid of omstandigheden het meest gunstig zijn voor daders (minste weerstand, geringe pakkans, gebrek aan controle en regelgeving, criminogene plekken en subculturele aspecten). Preventieve maatregelen moeten dus primair gericht worden op het modelleren van de gelegenheidsstructuur, met het doel om criminele handelingen te bemoeilijken of te voorkomen. In de literatuur wordt deze situationele criminaliteitspreventieve aanpak ook met andere termen beschreven: tegenhouden, logistieke preventieve aanpak, bestuurlijke preventie, opwerpen van bestuurlijke blokkades, barrières en drempels.

Uitgangspunt is in de kern dat het eenvoudiger is om plekken en plaatsen te veranderen en daarmee indirect het keuzegedrag van (potentiële) daders te beïnvloeden, dan om (potentiële) daders direct te beïnvloeden. Daarbij gaat het vooral om het onderkennen van de gevolgen van verstedelijking, anonimiteit, en criminogene aspecten van nieuwe technologie, goederenstromen, producten en diensten. Situationele preventie kan daarmee beschouwd worden als een bijdrage aan de normhandhaving: men voorkomt daarmee dat (potentiële) daders in de verleiding worden gebracht om criminele handelingen te verrichten. In de preventieve praktijk betekent dit gericht aandacht besteden aan de maatschappelijke condities waaronder georganiseerde criminaliteit kan opbloeien (primaire preventie) en aan specifieke risicovolle factoren en sectoren (secundaire preventie) die daarbij relevant zijn. Het gaat dan om kwesties als het voorkomen dat er een illegale markt ontstaat, of de kwetsbaarheid van bepaalde segmenten van onze samenleving voor georganiseerde criminaliteit. De aanpak van vanuit criminologisch oogpunt meest problematische dadergroepen (tertiaire preventie) kan bijvoorbeeld via selectief reclasseringstoezicht of elektronisch huisarrest plaats vinden. Hier spelen strafdreiging en perceptie van pakkans een bijzondere rol. Voor de liefhebber is dit conceptuele model van criminaliteitspreventie hier te downloaden: https://www.researchgate.net/publication/287994211_A_two-dimensional_typology_of_crime_prevention_projects_With_a_bibliography

In deze bijdrage wordt een overzicht gegeven van de kenmerken van de preventieve aanpak van georganiseerde criminaliteit in Nederland. Verder wordt de gelegenheidsstructuur voor georganiseerde criminaliteit in Nederland beschreven en de implicaties daarvan voor het preventiebeleid. Dan volgt een schets van de opgedane ervaringen met de preventieve aanpak van georganiseerde criminaliteit. Ten slotte wordt een aantal voorstellen gedaan om tot een meer offensieve preventieve aanpak van georganiseerde criminaliteit in Nederland te komen.

Afsluitend

Door de accumulatie van kennis op het terrein van preventie van klassieke criminaliteit is het vermogen toegenomen om de preventie van georganiseerde criminaliteit beter vorm te geven. Het gaat daarbij om de oorzaken en achtergronden van georganiseerde criminaliteit beter in kaart te brengen en daarmee de preventieve aanpak beter vorm te geven. Daarmee is het aantal mogelijkheden om de omvang en ernst van georganiseerde criminaliteit te reduceren beduidend toegenomen. Het gaat dan om de volgende preventieve acties en strategieën: Richt je op de daad / het delict, en niet op de groep (daders) die erin participeert; Splits het ballonbegrip georganiseerde criminaliteit in specifieke delict typen en fenomenen, er is geen 'maatpakoplossing' Bestudeer de bestaande variatie in criminele samenwerkingsverbanden en organisaties en het fluïde karakter daarvan; Veronderstel minimale niveaus van complexiteit van samenwerkingsvormen, waarmee georganiseerde criminaliteit zelden als bijzonder ingewikkeld kan worden beoordeeld (het is vaak geen 'rocket science'); Volg niet allen de financiële sporen, maar volg vooral de fysieke (financiële) transacties; Speur niet naar de diepste (maatschappelijke) oorzaken maar inventariseer in de meest voor de hand liggende oorzakelijke en veroorzakende factoren; Inventariseer op welke wijze criminaliteitsfenomenen afhankelijk zijn van elkaar (logistieke aanpak van bedrijfsproces); Inventariseer hoe georganiseerde criminaliteit legitieme en marginale activiteiten faciliteert; Verstoor / frusteer de logistieke volgorde van gebeurtenissen / bedrijfsvoering om criminele samenwerkingsverbanden en productieprocessen tegen te gaan; Intervenieer binnen die gebeurtenissen / logistieke bedrijfsvoering de context die toegang geeft tot de vraag naar illegale goederen en/of modi operandi; Leg minder de nadruk op de aanpak van grote bazen (criminelen), volg en frusteer de gelegenheidsstructuren die minder ernstige vormen van criminaliteit faciliteren (waar georganiseerde criminaliteit mede van afhankelijk is bij de bedrijfsvoering); Maak gebruik van het concept van situationele criminaliteitspreventie om direct of indirect de gelegenheidsstructuur die georganiseerde criminaliteit bevordert te reduceren en daarmee de perceptie van pakkans en strafdreiging ophooft. Hopelijk zal ook de preventieve en

bestuurlijke aanpak van de georganiseerde criminaliteit de komende jaren de aandacht krijgen die noodzakelijk is om een verschil te maken. Met een primair repressieve aanpak zal dat verschil ten opzichte van de aanpak met vorige jaren niet worden bereikt.

Weisburd, David, Ernesto U.Savona, Badi Hasisi & Francesco Calderoni (eds.)

(2020). *Understanding Recruitment to Organized Crime and Terrorism*. Cham, Zwitserland: Springer. <https://link.springer.com/book/10.1007/978-3-030-36639-1>

Samenvatting

This volume provides insights on how recruitment patterns develop for two related types of criminal networks: organized crime and terrorism. It specifically explores the social, situational, psychological, and economic drivers of recruitment. Although organized crime networks and terrorism networks can differ in underlying goals and motivations, this volume demonstrates common drivers in their recruitment, which will provide insights for crime prevention and intervention. The goal of the book is to explore the current knowledge about these common drivers, as well as highlight emerging research, to identify and prioritize a research agenda for scholars, as well as policymakers. The research presented in this work aims to fill existing gaps in the knowledge of recruitment to both organized crime and terrorism. For each area, it provides a systematic review of the existing research on social, psychological, and economic drivers of recruitment. It then presents findings from independent original research aimed to explore new ground not covered in these previous studies. The contributions to this volume were the result of a research project funded by a European Union Horizon 2020 grant, and present a diverse, international mix of expertise and cases. It will be of interest to researchers in criminology and criminal justice, as well as related fields such as sociology, psychology, and international relations.

Afsluitend

Nou, wat mij betreft een heel mooie forse parel die vandaag in jullie mailbox zit. Zeer relevant voor zowel de preventieve aanpak van georganiseerde criminaliteit als bij terrorisme. Opvallend zijn ook de overeenkomsten voor wat betreft rekrutering binnen beide fenomenen. Ik gaf het al aan, de komende jaren ligt hier voor het nationale en lokale beleid rond ondermijning een zeer relevant thema voor. We weten inmiddels iets over de processen en overwegingen om deel te nemen binnen zowel georganiseerde criminaliteit als terrorisme. Ook over de preventieve interventies is het één en ander bekend, maar verder gericht onderzoek zal de komende jaren hopelijk nog meer kennis opleveren om de juiste interventies en maatregelen toe te passen om rekrutering tegen te gaan.

Politiekennisparels verschenen in 2021

Aarten, Pauline, Bert-Jan Buiskool, Marye Hudepohl, Jaap van Lakerveld & Joery Matthys (december 2020). *Agressie en geweld in het veiligheidsveld: Literatuurstudie naar agressie en geweld jegens beroepsgroepen werkend onder beleidsverantwoordelijkheid van het Ministerie van Justitie en Veiligheid*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, WODC, 118 pp. <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3033>

Samenvatting

Het opgebouwde landelijke systeem van registratie en monitoring van geweld tegen mensen die werken in het veiligheidsveld is in de afgelopen jaren verschaald. Dat blijkt uit literatuuronderzoek van de Universiteit Leiden in opdracht van het WODC naar de aard en omvang van agressie tegen onder meer politieambtenaren, brandweerlieden, ambulancemedewerkers, boa's, gevangenismedewerkers, medewerkers van jeugdzorginstellingen en medewerkers in de migratieketen. De onderzoekers pleiten voor een voortzetting van een gecoördineerde vorm van monitoring, en doen suggesties voor het verder onderzoeken van geweld tegen handhavers, dienstverleners en zorgverleners.

Uit de wel beschikbare monitoronderzoeken blijkt dat het aantal gevallen van agressie en geweld in de onderzochte beroepsgroepen als hoog wordt ervaren. Er is een afvlakking in de omvang van agressie en geweld tegen werknemers met een publieke taak in algemene zin, en specifiek van verbale agressie, fysieke agressie en intimidatie. Dit past in het grotere plaatje dat in Nederland de omvang van agressie en geweld al enige tijd aan het dalen is. Bij specifieke beroepsgroepen, zoals de brandweer en gevangenispersoneel, is de omvang van agressie en geweld gelijk gebleven.

Daders van agressie en geweld zijn doorgaans jonge mannen onder invloed van alcohol en drugs. Deze mannen zijn vaak onderdeel van een specifieke groep, die bij de politie bekend is. Daarnaast wordt ook agressie en geweld door mensen met een psychische stoornis vermeld. Uit onderzoek wordt weinig bekend over de interne persoonlijke en psychische factoren die van invloed zijn. De wijze waarop beroepsuitoefenaars situaties waarnemen en interpreteren is van invloed op hun gedrag, en daarmee op de ontwikkeling van agressie en geweld. Ook de arbeidsomstandigheden van professionals zijn van invloed, zoals de aard en omvang van een aanstelling, de jaren ervaring in het werk, de mate waarin iemand een collega als back up beschikbaar heeft en de mate waarin de werkgever als organisatie adequate steun geeft door opleiding, training en nazorg na een incident.

Een aantal studies noemt maatschappelijke ontwikkelingen die van invloed zijn op agressie en geweld in zijn algemeenheid, maar in mindere mate specifiek op bepaalde beroepsgroepen. Zo noemen de onderzoekers factoren als afnemend vertrouwen in de overheid, ontwikkeling in vrijetijdsgedrag en middelengebruik, ontwikkelingen in beleidsterreinen als de zorg en het sociaal domein en de rol van media. De onderzoekers stellen voor een dashboard te ontwikkelen waarin de registraties van incidenten te zien zijn, zodat er centrale monitoring is. Ook is het volgens de onderzoeker belangrijk om in te zetten op professionalisering van beroepsgroepen, zodat zij beter om kunnen gaan met agressie en geweld. Tot slot pleiten de onderzoekers ervoor om op gecoördineerde wijze nader onderzoek te doen naar agressie en geweld tegen mensen die werkzaam zijn in het veiligheidsveld.

Afsluitend

De Taskforce heeft – op basis van bijgesloten literatuurstudie en de lessen die in 2017 uit het BZK-programma Veilige Publieke Taak (VPT) zijn getrokken drie actielijnen met een aantal onderliggende speerpunten geïdentificeerd. Dat zijn de volgende speerpunten:

- Communicatie met burgers om de norm te versterken;
- Veilig werkgeverschap;
- Agressie voorkomen en vervolgen.

Opvallend is dat na beëindiging van het VPT-programma in 2017 de aandacht voor het onderwerp grotendeels lange tijd afwezig is geweest. Dat komt door wat genoemd kan worden ‘*de paradox van een succesvolle aanpak*’. De paradox van voorbeeldig toegepaste combinaties van criminaliteitspreventieve en repressieve maatregelen en interventies is dat succesvolle projecten binnen een korte periode weer verloren kunnen gaan. De les die hieruit geleerd moet worden is dat werkzame preventieve en repressieve aanpakken onderhoud vergen. Wanneer maatregelen succesvol blijken te zijn, bestaat vaak bij de uitvoerders de reactie om zich terug te trekken. Het criminaliteitsprobleem is weer tot een aanvaardbaar niveau terug gebracht, dus kunnen de (financiële) investeringen teruggedraaid worden. Hierdoor komen problemen die zich voor de toegepaste investering voordeden binnen een korte periode weer terug.

Een voorbeeld hiervan is het veiligheidsbeleid binnen het openbaar vervoer. Medio jaren '80 werd hier zwaar in geïnvesteerd via een gefocuste aanpak om de sociale veiligheid binnen het openbaar vervoer te bevorderen. Het beleid bleek uitermate succesvol te zijn. Echter, de investeringen in de succesvolle maatregelen werden langzamerhand teruggedraaid. Na verloop van tijd was het probleem weer even ernstig en omvangrijk als voor de preventieve ingreep. Het gevolg hiervan was dat een kleine 10 jaar later opnieuw een zogenaamd deltaplan sociale veiligheid in het openbaar vervoer opgezet moest worden. Weer tien jaar later werd weer uitvoering gegeven aan het Aanvalsplan Sociale Veiligheid Openbaar Vervoer (in kader van Veiligheidsprogramma). Oorzaak: het niet meer uit voeren van de succesvolle maatregelen had tot gevolg dat in zeer korte tijd eenzelfde situatie ontstond als daarvoor. Meer voorbeelden hiervan zijn de aanpak van commerciële overvallen, *de aanpak van geweld tegen functionarissen met een publieke taak*, en de aanpak van woninginbraak.

De les die hieruit geleerd moet worden is dat werkzame maatregelen in leven moet worden gehouden. Uiteraard moet ieder pakket van maatregelen na verloop van tijd bijgesteld of aangevuld worden, maar het rigoureus stoppen met maatregelen kan zeer negatief uitpakken. De vergelijking met een patiënt die plotseling afgesloten wordt van een infuus kan hierbij worden gemaakt. Via ‘*drip feeding*’ moeten succesvolle maatregelen in leven worden gehouden. Centrale overheden spelen hierbij een belangrijke rol. Zij hebben de taak om succesvol en voorbeeldig gebleken preventief beleid in stand te houden. Dit kan deels door het verstrekken van aanmoedigingssubsidies, via aandachttrekkende publicaties in vakbladen, en door het verstrekken van kennis en informatie over succesvolle aanpakken.

Abraham, Manja, Bram van Dijk, Daniel Hofstra & Toine Spapens (juni 2021). *Aanpak georganiseerde drugscriminaliteit: Een terugblik op 25 jaar beleid en uitvoering*. Amsterdam: DSP-Groep, 198 pp. <https://www.wodc.nl/actueel/nieuws/2021/06/30/aanpak-georganiseerde-drugscriminaliteit-sinds-1995-in-kaart-gebracht> of <https://www.dsp-groep.nl/wp-content/uploads/18mddrugs-aanpak-georganiseerde-drugscriminaliteit-DSP-2021.pdf>

Samenvatting

Nederland is voor de internationaal georganiseerde drugscriminaliteit een belangrijk productieland voor cannabis en synthetische drugs, en een belangrijk doorvoerland voor cocaïne. Drugsproductie en -handel hebben ingrijpende gevolgen voor de samenleving: drugsgebruik leidt tot gezondheidsschade; criminele geldstromen raken verweven met de reguliere economie; een toenemend aantal personen, als dader of facilitator, raakt vanwege financieel profijt of andere mechanismen (in-)direct betrokken bij criminele activiteiten; omstanders kunnen geconfronteerd worden met moord en ander geweld als gevolg van conflicten tussen criminele groepen; en dumping van afval van drugsproductie schaadt het milieu. Vanwege de centrale rol van drugscriminaliteit binnen de Nederlandse georganiseerde criminaliteit is de bestrijding ervan een geprioriteerd onderdeel van de bredere aanpak van ondermijning.

De centrale vraag in het onderzoek luidde: “Wat kan gezegd worden over de gemaakte beleidskeuzes en de uitvoering en implementatie daarvan wat betreft de strafrechtelijke, financiële en bestuurlijke aanpak van georganiseerde drugscriminaliteit, de onderbouwing van deze keuzes, en de effectiviteit van de aanpak in de periode 1995-2020?” Om deze vraag te beantwoorden is een uitgebreid documentonderzoek uitgevoerd en zijn interviews gehouden met professionals die werkzaam zijn of waren bij diverse relevante organisaties, alsmede met onderzoekers op dit gebied. In een focussessie met experts zijn relevante uitkomsten besproken en geduid.

Onderzoek van DSP-groep en Tilburg University in opdracht van het WODC biedt een overzicht van de Nederlandse aanpak van georganiseerde drugscriminaliteit in de afgelopen 25 jaar. De studie brengt in kaart welke beleidskeuzes er op landelijk niveau op dit terrein zijn gemaakt, hoe de uitvoering en inhoud van de aanpak eruitzagen, en wat er op basis van bestaand onderzoek bekend is over de effectiviteit van de aanpak. De onderzoekers geven aan dat in de periode 1995-2020 sprake was van een stijging van het aantal ontmantelde hennepkwekerijen (tot 2014), het aantal uitgevoerde opsporingsonderzoeken naar georganiseerde ondermijnende criminaliteit en drugscriminaliteit in het bijzonder, het aantal personen dat in verband met drugscriminaliteit wordt veroordeeld en het aantal ontmantelingen van productielocaties, opslagplaatsen en aangetroffen afvaldumpingen van synthetische drugs. Op basis hiervan iets over de oorzaken zeggen is volgens de onderzoekers echter lastig, omdat achtergrondinformatie veelal ontbreekt. Zo is het bijvoorbeeld onduidelijk of de daling van het aantal aangetroffen hennepkwekerijen sinds 2014 een daling van de omvang van de wietteelt of verminderde inspanningen in de opsporing laat zien, dan wel een daling van het beschikbare budget voor het aantal ontmantelingen of een verschuiving in de wereld achter de wietteelt.

Een effect dat wel kon worden vastgesteld, is de tijdelijke terugval in de productie van synthetische drugs tussen 2005 en 2009. Dat was vooral het gevolg van de afname van de beschikbaarheid van PMK en BMK (grondstoffen voor de productie van synthetische drugs). Deze barrière wisten de criminelen echter vrij snel te omzeilen door over te stappen op andere grondstoffen, aldus de onderzoekers. Ook de controle op drugskoeriers die via Schiphol reisden had volgens de onderzoekers een duidelijk positief effect op het aantal aanhoudingen, hoewel hier de vraag is of de koeriers niet naar Nederland kwamen via andere routes. Het lijkt er volgens de onderzoekers ook op dat Nederlandse criminelen meer zijn gaan meeliften op de wereldwijd sterk toegenomen stroom van postpakketten, aangezien bijvoorbeeld onderscheppingen van honderdduizenden xtc-pillen in één zending zich niet of nauwelijks nog voordoen.

De onderzoekers noemen verschillende factoren die beleidskeuzes hebben beïnvloed, zoals de toenemende drugscriminaliteit en verschillende onderzoeken die naar dit onderwerp zijn gedaan. Ook benoemen ze knelpunten in de uitvoering, zoals organisatieveranderingen bij de politie die leidden tot verlies van expertise en capaciteit, en barrières die het onmogelijk maken om gegevens uit te wisselen tussen organisaties.

De gehanteerde cijfermatige indicatoren richten zich zowel op de vraag- als de aanbodzijde en bieden inzicht in de resultaten van de inspanningen. Het doen van uitspraken over effectiviteit wordt vooral bemoeilijkt door het verborgen en ondermijnende karakter van de drugscriminaliteit waarbij onder- en bovenwereld verweven zijn. Er is sprake van een groot *dark number*, waardoor factoren als de pakkans of de invloed op de activiteiten van criminele netwerken niet goed kunnen worden ingeschat. Bovendien kennen drugsmarkten een sterke internationale oriëntatie en geven Nederlandse cijfers daarvan maar een beperkt beeld, aangezien een groot deel van de in Nederland geproduceerde en ingevoerde roesmiddelen (weer) worden geëxporteerd. Voorts is sprake van een dynamische interactie tussen handavingsinspanningen en indicatoren zoals inbeslagnames, prijzen, zuiverheid en gebruik.

Op basis van het huidige onderzoek zien we geen nieuwe kwantitatieve indicatoren die zouden kunnen worden gehanteerd. Wel kunnen de huidige cijfers van meer context worden voorzien, indien de toeleverende instanties bereid zijn om daarover gegevens bij te houden. Daarbij moet steeds een evenwicht worden gezocht tussen wat wenselijk is en wat haalbaar voor de instanties die deze gegevens moeten verzamelen. Dit vergt ook het kweken van commitment op bestuurlijk- en managementniveau, om het belang daarvan duidelijk te maken. Maar ook moet er een meer zichtbare koppeling worden gelegd tussen registratiegegevens en concrete handelingsperspectieven. Periodiek en gericht (onafhankelijk) evaluatieonderzoek is hiervoor noodzakelijk. Daarbij kan aansluiting worden gezocht bij de state of the art wetenschappelijke inzichten over evaluatiemethoden. Om effecten te kunnen meten is het van belang dat heldere doelstellingen worden geformuleerd op beleidsmatig niveau. Nu echter worden beleidsdoelstellingen vaak uitgedrukt in termen van uitvoering van activiteiten, die gemakkelijker te bereiken zijn dan doelstellingen die in termen van effectiviteit zijn geformuleerd. Daarnaast dient ook het beeld te worden bijgesteld dat kijken naar effecten voornamelijk bedoeld is als verantwoording afleggen. Dat verklaart mede waarom op beleidsmatig niveau ruimte in de formulering van doelstellingen en de te bereiken effecten wordt gecreëerd. Wanneer er al

duidelijke effecten zijn, blijken deze vrijwel altijd tijdelijk. Dit pleit dan ook veel meer voor het meten van effecten met een toekomstgerichte blik, met inachtneming van maatschappelijke ontwikkelingen.

Afsluitend

Mooi. Om lering uit te trekken. We zien door de jaren heen dat dezelfde "klassieke" vorm van georganiseerde criminaliteit de grootste dreiging blijft vormen voor de Nederlandse samenleving. Illegale markten rond drugs zijn sinds jaar en dag dé dominante factor in ons land: de productie van synthetische drugs en hennep en de in- en doorvoer van cocaïne en heroïne. Op basis van ons huidige kennisniveau kan gesteld worden dat de drugsindustrie qua omvang de grootste illegale markt is ten opzichte van andere illegale markten. Dat pleit er inderdaad voor om de focus van het huidige ondermijningsprogramma te concentreren op die drugsindustrie (productie, doorvoer en handel). Direct gerelateerd aan deze fenomenen is witwassen een onmisbaar onderdeel van het criminele bedrijfsproces, de motor van het criminele bedrijf. Witwassen is het instrument voor het versluieren en het weer in de bovenwereld brengen van de omvangrijke criminele winsten die met drugsproductie en -handel worden verdiend bijvoorbeeld via vastgoedtransacties, financiële constructies met rechtspersonen, gebruik van 'front stores', investeringen in lokale bedrijvigheid en sponsoring lokale verenigingen. De ondermijnende effecten van de drugsindustrie strekken zich verder uit dan het witwassen van het criminele vermogen. Gevaren als drugslabs in woonwijken, drugsdumpingen in de natuur, gebruik van excessief geweld in de openbare ruimte, bedreiging van lokaal bestuur, intimidatie en corruptie en het ontstaan van een parallelle samenleving hangen nauw samen met de drugsindustrie.

Om tot een effectieve aanpak te komen is het noodzakelijk de aandacht niet alleen te richten op de criminele subjecten in de drugsproductie en -handel en hun directe entourage, maar vooral ook op de *gelegenheidsstructuren*, de *dienstverleners* en de (*sociale*) *voedingsbodem* die voor de drugsindustrie van vitaal belang zijn. Meer focus op sleutelpersonen (subjecten, groepen, negatieve rolmodellen), sleutelplaatsen (locaties, logistieke knooppunten), sleutelbranches (sectoren) en criminele processen (fenomenen). Te denken valt aan sectoren als transport en logistiek, financiële dienstverlening, vastgoed, lokale horeca en detailhandel. Een dergelijke integrale aanpak van preventie tot repressie heeft een veel breder effect dan alleen op de illegale drugsmarkten, omdat dezelfde onderliggende factoren ook faciliterend zijn voor veel andere criminele markten en activiteiten. En nu maar hopen dat een volgende review van de huidige aanpak van georganiseerde drugscriminaliteit laat zien waar daadwerkelijk effecten zijn opgetreden. Evalueren om van te leren.

Algemene Rekenkamer (juni 2021). *Handhaven in het duister: De aanpak van milieucriminaliteit en -overtredingen, deel 2*. Den Haag: Algemene Rekenkamer, 110 pp. <https://www.rekenkamer.nl/actueel/nieuws/2021/06/30/aanpak-milieucriminaliteit-is-tasten-in-het-duister>

Samenvatting

Een kleine groep van de circa 500 bedrijven die werken met grote hoeveelheden gevaarlijke stoffen overtreedt veelvuldig de milieuwetgeving. De Algemene Rekenkamer heeft deze groep veelplegers voor het eerst in het vizier gebracht. Hiervoor was intensieve bewerking nodig van de data van 500 bedrijfsvestigingen over een periode van 5 jaar. Het onderzoek, *Handhaven in het duister*, laat zien dat de aanpak van milieucriminaliteit en -overtredingen ondanks het grote aantal van bijna 20.000 milieu-inspecties in 5 jaar ontoereikend is. Koppeling van inspectiegegevens aan de juiste bedrijfsvestigingen, wat de Algemene Rekenkamer ervoer als de grootste uitdaging, bracht de 'veelplegers' in beeld. Bij de 20.000 inspecties zijn bijna 3.500 keer één of meer overtredingen vastgesteld. De helft van deze overtredingen is geconstateerd bij 80 bedrijven (17%). Bij 56% van de strafzaken bleken 30 bedrijven (6%) te zijn betrokken. Met het onderzoek biedt de Algemene Rekenkamer inzicht in hoeverre bedrijven milieuregelgeving naleven en hoe de overheid reageert in geval van een overtreding. Het gaat om bedrijven die een groot deel van de periode 2015 – 2019 onder het Besluit risico's zware ongevallen vielen.

Hoofdoorzaak van ontoereikende handhaving van milieuwetgeving is het ontbreken van goede, betrouwbare gegevens over de uitkomsten van inspecties bij de bedrijven die met grote hoeveelheden gevaarlijke stoffen werken. Zo is van 1 op de 3 geconstateerde overtredingen

onbekend hoe zwaar zij was. Ook is vaak niet bekend hoe er is gehandhaafd. Dit geldt bijvoorbeeld voor de helft van alle geconstateerde middelzware en zware overtredingen.

Naar het oordeel van de Algemene Rekenkamer maakt dit gebrek aan informatie dat de toezichthouders, handhavers en de verantwoordelijke bewindslieden (IenW en JenV) in het duister tasten. Zij hebben immers geen zicht op de aard en omvang van milieucriminaliteit en -overtredingen, op de veelplegers onder de bedrijven, de effectiviteit van sancties, tekortkomingen in het toezicht en inconsequenties in de handhaving. Dit maakt het onmogelijk effectief te sturen. Tegelijkertijd is het belang groot. De Inspectie Leefomgeving en Transport (ILT, de rijksinspectie op dit gebied) becijferde de schade door milieucriminaliteit en -overtredingen in 2020 op € 4,35 miljard. Het gaat om vervuiling van bodem, lucht, grond- en oppervlaktewater met gevolgen voor milieu, klimaat, flora en fauna en de gezondheid van de mens.

Uit het onderzoek blijkt ook dat de 20.000 inspecties in 5 jaar niet risicogericht zijn gehouden. Gemiddeld krijgt elk bedrijf 8 inspecties per jaar, maar in de praktijk varieert dit aantal sterk. Bij het merendeel van de bedrijven komen nauwelijks inspecteurs langs, terwijl bij tientallen van deze bedrijven het risico op een overtreding hoog is. Dat gaat ten koste van de effectiviteit van de aanpak van milieucriminaliteit en -overtredingen.

De Algemene Rekenkamer bracht in het onderzoek ook voor de eerste keer de effectiviteit van de aanpak van milieucriminaliteit en -overtredingen in kaart. De conclusie is dat die beperkt is. Vooral na hercontrole of een officiële waarschuwing maken bedrijven minder overtredingen. Boetes blijken weinig doeltreffend. Stilleggen van een bedrijf gebeurt heel weinig. Daardoor kan over de effectiviteit geen uitspraak worden gedaan.

Of een bedrijf zijn eerste of tiende overtreding begaat, maakt weinig uit voor de zwaarte van de sanctie die wordt opgelegd. Evenmin wordt opgeschaald van bestuursrecht naar strafrecht als bedrijven veel overtredingen plegen. Er zijn bedrijven die veel overtredingen begaan, maar nauwelijks met het strafrecht in aanraking komen. De Rekenkamer noemt daarom de wisselwerking tussen bestuursrecht en strafrecht 'onduidelijk'.

Daarnaast eindigt het merendeel van de strafzaken met een transactie of een strafbeschikking van het OM van minder dan € 10.000 euro. Meestal gaat het om bedragen, die minder dan 1% van de winst of omzet van het bedrijf uitmaken. Bovendien gaat een transactie niet gepaard met vaststelling van schuld. Hierdoor is de afschrikwekkende werking laag en leiden sancties niet vaak tot betere naleving van de milieuwetgeving. Vergelding van milieucriminaliteit komt zo nauwelijks tot uitdrukking. De Algemene Rekenkamer roept daarom de minister van JenV, het OM en de rechtspraak op de maatschappelijke afkeuring van milieucriminaliteit beter vorm te geven.

Afsluitend

Ook uit dit Algemene Rekenkamer rapport komt opnieuw naar voren dat er duidelijke problemen zijn met de beschikbare data. Oorzaak van het gebrek aan informatie over omvang van milieucriminaliteit en -overtredingen is de slechte kwaliteit van de data die toezichthouders hierover verzamelen. Over dit probleem publiceerde de Algemene Rekenkamer in januari 2021 het rapport 'Een onzichtbaar probleem', dat als voorloper van 'Handhaven in het duister' kan worden beschouwd. Ook de commissie-Van Aartsen, die studie deed naar de werking van het VTH-stelsel (vergunningverlening – toezicht – handhaving) waaronder de milieuwetgeving valt, kwam in haar rapport 'Om de leefomgeving' tot de slotsom dat er nauwelijks kwantitatieve informatie beschikbaar is. De Algemene Rekenkamer heeft daar met het huidige rapport verandering in gebracht door een intensieve bewerkingsslag op de beschikbare registratiegegevens.

Tja denk je dan van al deze eerder verschenen rapporten zal dan toch wel een les getrokken zijn. Nee dus. Dat blijkt uit het door de Algemene Rekenkamer zo mooi opgeschreven nawoord in het rapport. *'Beide bewindspersonen geven aan dat onze bevindingen "zorgwekkend" zijn. Vervolgens verwijzen ze naar andere onderzoeken, die tot vergelijkbare conclusies komen als de Algemene Rekenkamer in 2 rapporten dit jaar en zoals de commissie- Van Aartsen. We kennen die rapporten. Maar uit de reacties van de bewindspersonen kunnen we niet goed opmaken hoe zij deesignaleerde problemen gaan oplossen, anders dan dat er overlegvormen zijn en er een lopend actieprogramma is. Het roept bij ons zelfs de vraag op, waarom ondanks de eerder bekende 'zorgwekkende' informatie thans de Rekenkamer weer tot een zelfde of soortgelijke conclusie moet*

komen. Uit ons onderzoek blijkt dat immers een oplossing niet naderbij is en dat de informatie die ons rapport biedt, niet eerder bekend was – niet eerder bekend kón zijn. De volgende vraag die dan voorligt is of er teveel wordt geleund op toezeggingen, overleg en 'actieprogramma's' die wellicht niet tot voldoende resultaat leiden. Waarom zou er nu wel voldoende resultaat worden geboekt waar dat eerder niet het geval was? Naar onze mening hebben beide ministers een cruciale rol bij het oplossen van het probleem. Volgens ons is de vraag die tussen kabinet en parlement moet worden besproken, of de ministers gebruik gaan maken van hun bevoegdheden ten opzichte van inspecties, regionale uitvoeringsdiensten en partijen in de strafrechtsketen. En zo ja: hoe zetten ze die in? Dat is het vraagstuk dat tussen kabinet en parlement moet worden bediscussieerd op basis van dit onderzoek – en al die andere rapporten die er blijkbaar al liggen. Wat wordt de nieuwe, effectieve aanpak van milieucriminaliteit?'

Armitage, Rachel, Paul Ekblom, Andromachi Tseloni & Stephen Burns (January 2021). *Safer Streets Fund Crime prevention Toolkit: 2021*. Ryton-on-Dunsmore: College of Policing, January 2021, 141 pp. https://whatworks.college.police.uk/Research/Documents/Safer_Streets_toolkit.pdf

Samenvatting

"The Safer Street Toolkit' identifies what works in preventing acquisitive crime, drawing upon the volume and strength of all the *available academic evidence*. In addition, the neighbourhood level burglary maps enable users to identify where initiatives should be targeted based upon both actual and predicted hotspots." The updated toolkit includes more case studies taken from relevant Tilley Award entrants for 2020, additional content about use of video doorbells and a clearer indication of where there is strong evidence that an intervention works. As the fund has been widened to include bids on robbery and theft from the person, the updated Safer Streets toolkit has focused on including evidence of what works in relation to these crimes (where it exists) from a situational crime prevention perspective. Professor Rachel Armitage of the University of Huddersfield, who supported the development of the Safer Streets Toolkit as a subject matter expert, highlights the benefits of using it as a resource when planning crime prevention activities: "It brings together a series of crime prevention interventions and presents them alongside research evidence on the strength of effect, the cost of implementation and other key factors such as sustainability of impact, ease of implementation and impact when combined with other interventions. It synthesises the many research studies into one easy-access resource that practitioners can use to assist in crime prevention decision making." The Safer Streets toolkit is a valuable resource for anyone who is interested in the use, implementation or evaluation of situational crime prevention initiatives to address burglary, robbery, theft from the person and vehicle crime. It is worth noting that the majority of research evidence focuses on burglary due to the place-based nature of situational crime prevention.

Afsluitend

Goed nieuws: situationele criminaliteitspreventie blijkt in verschillende contexten te werken. Een belangrijk kenmerk van een effectieve situationele aanpak is de relatieve eenvoud van de maatregelen. Voorbeelden zijn het simpele ophogen van verlichting, creëren van zichtbaarheid en toegankelijkheid. Het gaat vaak om relatief goedkope maatregelen. Zo wordt het inbraakrisico door het investeren in extra sloten, het licht laten branden, het installeren van een buitenlamp in combinatie met een inbraakalarm met factor zestien minder. Plekken en plaatsen waar bovengemiddeld veel criminaliteit voor komt kunnen door relatief eenvoudige bouwkundige en technische maatregelen en het ophogen van toezicht veiliger worden gemaakt. Het aanpassen van sluitingstijden en regelen van openbaar vervoer in uitgaansgebieden zorgt er voor dat er niet een situatie ontstaat van een opeenhoping van (aangeschoten) mensen op straat. Hiermee wordt op simpele wijze voorkomen dat er geweld ontstaat. Ik blijf het op verschillende manieren verspreiden en verkondigen: investeer meer in *situationele criminaliteitspreventie*, daarmee kan veel (potentieel) slachtofferschap maar ook (potentieel) daderschap worden voorkomen.

Berk, Richard A. (January 2021). Artificial Intelligence, Predictive Policing, and Risk Assessment for Law Enforcement. *Annual Review of Criminology*, vol. 4, January, pp. 209-237. <https://www.annualreviews.org/doi/abs/10.1146/annurev-criminol-051520-012342>

Samenvatting

There are widespread concerns about the use of artificial intelligence in law enforcement. Predictive policing and risk assessment are salient examples. Worries include the accuracy of forecasts that guide both activities, the prospect of bias, and an apparent lack of operational transparency. Nearly breathless media coverage of artificial intelligence helps shape the narrative. In this review, we address these issues by first unpacking depictions of artificial intelligence. Its use in predictive policing to forecast crimes in time and space is largely an exercise in spatial statistics that in principle can make policing more effective and more surgical. Its use in criminal justice risk assessment to forecast who will commit crimes is largely an exercise in adaptive, nonparametric regression. It can in principle allow law enforcement agencies to better provide for public safety with the least restrictive means necessary, which can mean far less use of incarceration. None of this is mysterious. Nevertheless, concerns about accuracy, fairness, and transparency are real, and there are tradeoffs between them for which there can be no technical fix. You can't have it all. Solutions will be found through political and legislative processes achieving an acceptable balance between competing priorities.

Afsluitend

De toekomst van het toepassen van voorspellen en risicobeoordeling binnen de politieorganisatie is dichtbij en eigenlijk al gearriveerd. Critici wijzen op de noodzaak van transparantie en toezicht op de door de politie gehanteerde nieuwe methoden. Ondanks goede intenties kunnen deze onder meer discriminatoire praktijken bevorderen en een bedreiging vormen voor elementaire burgerrechten.

Bervoets, Eric, Mirjam Corsel, Govinda Fortuin, Kieran Kaal & Marcel van de Ven (januari 2021). *Doorbraak verzocht: Onderzoek naar kwetsbaarheden voor crimineel misbruik en (publiek-private) maatregelen in het beroepsgoederenvervoer over de weg*. Nijmegen: Van de Ven Management, Training en Advies / Amersfoort: Bureau Bervoets, 120 pp. https://www.bureaubervoets.nl/wp-content/uploads/2021/01/Doorbraak_verzocht_28_01_2021DEF1.pdf

Samenvatting

De transportsector is onveranderd kwetsbaar voor criminaliteit. Dat is de hoofdconclusie van het onafhankelijk onderzoek 'Doorbraak Verzocht'. Er bestaat een rijke voedingsbodem voor criminaliteit en de perspectieven zijn niet hoopgevend. Het beroepsgoederenvervoer, van internationaal vrachtverkeer tot pakketbezorging is gevoelig voor crimineel misbruik door knellende arbeidsomstandigheden en een grote concurrentiedruk. De prioriteit om criminaliteit aan te pakken is wisselend en vooral symptoom-bestrijdend, zeggen de onderzoekers. Een doorbraak is noodzakelijk om criminaliteit in transport een halt toe te roepen. De druk op tarieven, afnemende beloning van chauffeurs en koeriers, gecombineerd met de lage pakkans zorgt ervoor dat een deel van de transportsector gevoelig is voor bijvoorbeeld drugssmokkel. Dit, gecombineerd met goed georganiseerde criminele samenwerkingsverbanden die met gemak gebruik maken van de uitstekende infrastructuur van Nederland als 'gateway to Europe'. Ook de toegenomen rol van online criminaliteit in de branche valt de onderzoekers op.

Transportcriminaliteit vraagt om een omslag in het denken, stellen de onderzoekers. Naast structurele opsporing en handhaving is het wegnemen van de voedingsbodem voor crimineel misbruik noodzakelijk. Zowel bij opdrachtgevers als de overheid is een cultuuromslag nodig waarbij marktmeesterschap en eerlijke prijsvorming en beloning van groot belang zijn en dus een aanpak die zich niet alleen richt op boeven vangen, maar ook op het voorkomen van de gelegenheid. De onderzoekers doen daarom onder meer de aanbeveling aan de Rijksoverheid om de Autoriteit Consument en Markt de opdracht te geven om onderzoek te doen naar bodemtarieven om zo de voedingsbodem voor crimineel misbruik weg te nemen. Daarnaast geven de onderzoekers de aanbeveling om beleidsmakers rekenschap te geven dat onsamenhangend beleid juist averechts kan werken en zij veel meer in verbinding moeten treden en samenwerken met de praktijk, zodat die werelden samen komen in plaats van steeds verder uit elkaar drijven.

Afsluitend

Dat zijn nogal forse conclusies die inmiddels voor de nodige discussie hebben gezorgd. Zo is de brancheorganisatie Transport en Logistiek Nederland (TLN) niet geheel tevreden met deze

conclusies. Zo meent TLN dat het onderzoek een aantal belangrijke vragen onbeantwoord laat en meent dat aanvullend onderzoek nodig is om zowel transportbedrijven en logistiek dienstverleners als stakeholders concrete handvatten te bieden voor maatregelen. Ook is TLN blijkbaar teleurgesteld dat een aantal cruciale vragen onbeantwoord blijft en merkt daarbij ook op dat voor de uitvoering van een aantal aanbevelingen de juiste handvatten missen: <https://www.transport-online.nl/site/123049/tln-teleurgesteld-na-onderzoek-doorbraak-verzocht-nog-veel-vragen-onbeantwoord/>

Hoe het ook is, bijgesloten onderzoek heeft in ieder geval ook gedegen kennis opgeleverd om zowel repressief als preventief (georganiseerde) criminaliteit in de Nederlandse transportsector te reduceren. Opnieuw prima kennis voor beleid en praktijk om in het kader van de aanpak van georganiseerde misdaad in Nederland verdere stappen te maken. *‘Gedegen kennis voor beleid en praktijk’* om op evidentie gebaseerd en geïnformeerd beleid en praktijk de aanpak van georganiseerde misdaad verder vorm te geven.

Bland, Mathew, Michelle Leggetter, David Cestaro & Jacqueline Sebire (August 2021). Fifteen Minutes per Day Keeps the Violence Away: a Crossover Randomised Controlled Trial on the Impact of Foot Patrols on Serious Violence in Large Hot Spot Areas. *Cambridge Journal of Evidence-Based Policing*, 17 August, pp. 1-26. <https://link.springer.com/article/10.1007/s41887-021-00066-3>

Samenvatting

Hot spot policing, among all crime prevention strategies, has what may be the largest body of research evidence supporting its cost-effectiveness. Yet it can also claim the largest gap between research and practice. In the UK, for example, despite repeated demonstrations of the effectiveness of small doses of foot patrol in crime hot spots, we know of no police agency that has implemented a comprehensive, force-wide patrol strategy to target hot spots of violence, with precision and close tracking, on a daily basis. Such a strategy has been especially viable after repeated investments of extra funding for policing against serious violence, as of 2021 worth over £100 million in total. Increasingly, the UK Home Office has encouraged high visibility policing in ‘hot spots’. This study is a direct result of that funding strategy. In this paper, we present the results of ‘Operation Rowan’, a crossover randomised controlled trial run by Bedfordshire Police.

The main question is: did a 15-min patrol delivery over 1 day reduce serious violent crime in large hot spots (mean size = 2 km × 2 km), without displacing such crimes to nearby areas? We tracked daily official crime reports in a sample of 21 high-crime Bedfordshire (UK) Lower-layer Super Output areas (LSOAs). We measured time spent by two-person police foot patrols in those areas with daily GPS data from handheld devices given to officers working on overtime. We also counted proactively initiated arrests. We used a crossover randomised controlled trial on the 21 “hot spot” LSOAs, each of which was randomly assigned daily to be either in a treatment condition of 15-min of patrol (as one of seven each day) or a control condition of no patrol (as one of 14 each day) for each of 90 days. We used an intention-to-treat framework to analyse the impact of patrols on the outcome measures overall, on consecutive days of assignment to the same condition, and in 100-m ‘buffer’ zones around each hot spot.

We found that on treatment days the hot spots had 44% lower Cambridge crime harm index scores from serious violence than on control days, as well as 40% fewer incidents across all public crimes against personal victims. Statistically significant differences in lower prevalence, counts and harm of both non-domestic violent crime and robbery and other non-domestic crimes against personal victims were also found. We found no evidence of either displacement of serious crime into a 100-m buffer zone, nor any evidence of residual deterrence on no-patrol days following patrol days. We did find evidence of a cumulative effect: the largest differences in crime harm on control days were found in treatment days that came after 3 days of consecutive patrol in the same LSOA. Even minimal amounts of foot patrol can prevent serious violent crime across a large area, and repeated patrols over several days help even more. Our findings suggest that, to reduce both violent and other forms of crime, uniformed officers need to patrol hot spots for short amounts of times on consecutive days.

Afsluitend

'We did not try it, and it did not work. That is an 'implementation failure'

Ondanks het sterke bewijs dat *hot spot policing* persoonlijke slachtofferschap en incidenten kan verminderen, blijven politiediensten terughoudend met het uitvoeren van routinematige hot spot patrouilles. Nu herhaaldelijk de voordelen zijn vastgesteld van systematisch patrouilleren op hotspots waar criminaliteit en slachtofferschap zich bovengemiddeld voordoet, is de volgende uitdaging voor de politie om daadwerkelijk op deze manier te surveilleren op een 'business as usual'-manier. Dit zal om verschillende redenen geen sinecure zijn. Ten eerste, zoals talloze eerdere politieursurveillance experimenten hebben aangetoond is het implementeren van het gewenste patrouilleniveau in de regel een lastige taak zoals ook blijkt uit beschreven experiment. Politie mensen hebben routinematig niet de capaciteit om surveillancetaken op hotspots uit te voeren vanwege andere operationele eisen of gebrek aan beschikbaar personeel.

Of deze kwestie nu systemisch of cultureel is of iets anders viel buiten het bestek van bijgesloten onderzoek, maar dit is een belangrijke lacune die dringend moet worden aangepakt als studies zoals deze niet het criminologische equivalent van een ongebruikte vaccinatie zijn. De evaluatie staat mooi in de boekenkast maar wordt helaas niet verder uitgevoerd. De strategie van hot spots policing werkt, het is nu om uit te zoeken hoe er ook in de Nederlandse politiepraktijk een consistente strategie van gemaakt kan worden. Het kan hierbij helpen om meer inzicht te krijgen in de kosten-batenverhouding van een dergelijk programma. Beslissers binnen de politieorganisatie kunnen dan in de verleiding komen om dit onderzoek te herhalen om de effecten in hun eigen politie eenheden te onderzoeken. Ik zou zeggen, ga voor een replicatie van bijgesloten politie experiment.

Bolger, Michelle A., Daniel J. Lytle & P. Colin Bolger (January / February 2021). What matters in citizen satisfaction with police: A meta-analysis. *Journal of Criminal Justice*, vol. 72, January/February, pp. 1-10. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0047235220302543>

Samenvatting

While there has been a sizeable amount of research on identifying the correlates of citizen satisfaction with police agencies, that research has not been synthesized to identify patterns across different studies. This study presents the results of a meta-analysis that assessed the predictive strength of the most commonly included correlates of satisfaction with police. An exhaustive search for studies on satisfaction with police produced 66 studies eligible for inclusion in the meta-analysis. Random effects models were conducted along with moderating analyses. Findings revealed that gender, race, age, fear of crime, and victimization were statistically significant predictors of satisfaction with police. Moderating analyses revealed that certain variables, Hispanic ethnicity, socioeconomic status, and perceptions of crime, while not significant in the main effect size analysis, were significant in the moderator analysis. It is important that future research establishes a more standardized form of measurement for satisfaction, with the consideration that confidence and trust may operate as distinct constructs. Additionally, it is imperative to move beyond investigating demographic factors alone and instead focus on variables related to procedural justice, performance theory, and neighborhood context.

The results of this meta-analysis provide three insights. First, findings generally support previous studies regarding demographic effects. Second, findings suggest the need for inclusion of citizen experience and neighborhood perception variables such as fear of crime and victimization in studies examining citizen satisfaction. Third, findings highlight the need for more uniform and direct measurement of satisfaction with police.

Afsluitend

Zoals hier boven al opgemerkt, tevredenheid onder de bevolking over de politie en politieoptreden doet er toe. Die tevredenheid in Nederland is trouwens als goed te beoordelen. Zo wordt er in de Veiligheidsmonitor, een grootschalige tweejaarlijkse slachtofferenquête onder de Nederlandse bevolking van 15 jaar en ouder gevraagd naar de mate van tevredenheid over de politie: <https://www.cbs.nl/nl-nl/publicatie/2020/10/veiligheidsmonitor-2019> De tevredenheid over het functioneren van de politie is in de afgelopen jaren toegenomen. Het aandeel Nederlanders dat (zeer) tevreden is over het functioneren van de politie in de buurt is gestegen van 25 procent in

2012 naar 28 procent in 2019. Het percentage dat (zeer) tevreden is over het functioneren van de politie in het algemeen is toegenomen 29 procent in 2012 naar 35 procent in 2019. En dat is mooi voor de Nederlandse politie.

Bright, David & Simone Deegan (March 2021). *The organisational structure, social networks and criminal activities of outlaw motorcycle gangs: Literature review*. Canberra: Australian Institute of Criminology, 16 pp. <https://www.aic.gov.au/publications/tandi/tandi621>

Samenvatting

Outlaw motorcycle gangs (OMCGs) are often reported to be disproportionately involved in crime, especially crime that is considered 'organised' such as drug trafficking. OMCGs are increasingly a focus for law enforcement intervention and academic research. Debate continues regarding the organisational structure of such groups and the relationship between their organisational structure and the extent and types of criminal activities they undertake. This paper reports on a systematic review of existing literature to address the following question: what are the network and organisational structures that underpin the criminal activity of OMCGs? The study highlights the use of a network perspective to study the organisational structures of OMCGs. Outlaw motorcycle gangs (OMCGs) are often reported to be disproportionately involved in crime. Debate continues about the relationship between the organisational structure of these groups and the extent and types of criminal activities undertaken by group members. A systematic review of the existing literature was conducted to examine the organisational structures that underpin the criminal activity of OMCGs. The available empirical research, though scant, supports the notion that, at least in some clubs or chapters, the structure of OMCGs facilitates criminal activities by individuals or small cliques, sometimes in collaboration with non-members.

The results of this review indicate that some OMCG members have criminal histories. Where OMCG members engage in crime, especially crime that can be considered organised, it appears that they tend to operate in small, loose networks that may include other OMCG members but also individuals who are not members. There appears to be some overlap between offending networks and the formal hierarchical structure of OMCG chapters, though the extent of this overlap is poorly understood at present. The overlap is captured in the concept of 'gang embeddedness', which refers to 'individual immersion within an enduring deviant network'.

Informal associational structures and networks within OMCGs may be employed by some members to facilitate criminal conduct, including organised criminal activities. In other words, loosely connected networks may facilitate crime and ensure those who engage in crime are protected by other members from detection and apprehension. This suggests that criminal justice interventions are best targeted at these loose, informal networks rather than the formal organisational hierarchy of OMCGs.

Afsluitend

OMG's (ook wel 1%MC's genoemd) zijn in de regel verdeeld in 'chapters': regionale afdelingen. Daarnaast hebben veel van dergelijke clubs 'supportclubs' of 'front patch'-clubs. Leden van de officiële MC's (motorclubs met driedelige back-patch) heten full color member. Bij deze clubs wordt men eerst hangaround en na een proeftijd van circa 5 tot 8 maanden prospect (aspirant-lid). Pas na minimaal een jaar prospect te zijn geweest kan men full member (volwaardig lid) worden.

Zoals uit bijgesloten review blijkt houden sommige leden van outlaw motorclubs zich dus bezig met criminele activiteiten en georganiseerde misdaad. Ondanks hun connectie met motorfietsen en de "één procent"-subcultuur, beschouwen wetshandhavinginstanties dergelijke personen en motorclubs als uniek onder criminele groepen omdat ze websites en bedrijven onderhouden, zichzelf identificeren door middel van patches en tatoeages, eigen regels opstellen, gehoorzamen aan bestaande statuten, handelsmerken van hun clubnamen en logo's laten registreren als beschermd merk en publiciteitscampagnes houden om hun publieke imago te verbeteren. OMG's vormen dus een bijzondere subcultuur binnen de georganiseerde misdaad. Daarom vergt het ook een bijzondere aanpak vanuit het ministerie van Justitie. Bijgesloten review biedt elementen hoe deze aanpak vorm te geven. Voor de huidige aanpak van de aanpak van outlaw OMG's in Nederland wordt verwezen naar de brief van 1 februari jl. aan de Tweede

Kamer: <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-35079-D.html>

Bullock, Karen, Aiden Sidebottom, Rachel Armitage, Matthew P.J. Ashby, Caitlin Clemmow, Stuart Kirby, Gloria Laycock & Nick Tilley (December 2021). Problem-oriented policing in England and Wales: Barriers and facilitators. *Policing and Society, An International Journal of Research and Policy*, 1 December, pp. 1-17. <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/10439463.2021.2003361>

Samenvatting

Evidence shows that the application of problem-oriented policing can be effective in reducing a wide range of crime and public safety issues, but that the approach is challenging to implement and sustain. This article examines police perceptions and experiences regarding organisational barriers to and facilitators of the implementation and delivery of problem-oriented policing. Drawing on surveys of ($n = 4141$) and interviews with ($n = 86$) police personnel from 19 police forces in England and Wales, we identify five key barriers and facilitators to problem-oriented policing: leadership and governance, capacity, organisational structures and infrastructure, partnership working and organisational culture. These factors provide important indicators for what police organisations need to do, or need to avoid, if they are to successfully embed and deliver problem-oriented policing. The article generates critical information about the processes that drive change in police organisations and offers recommendations for police managers who may wish to implement or develop problem-oriented policing. The paper also proposes a research agenda aimed at addressing evidence gaps in our understanding of the implementation and sustenance of problem-oriented policing.

Afsluitend

Naar mijn mening niet alleen ‘*food for thought*’ voor de politie, maar ook voor beleidsmakers en andere veiligheidspartners in Nederland. Juist met het oog op de voorgestane nieuwe revival van de *wijkaanpak* in Nederland om criminaliteit en ondermijning verder terug te dringen. Voor beleid, praktijk en wetenschap: lessen uit de toegepaste (politie)wetenschap om kennis van te nemen. Bovenstaande tabel biedt naar mijn mening een prima systematisch overzicht wat er allemaal bij komt kijken om deze politiestrategie *duurzaam* in de praktijk uit te voeren. Concluderend, het scheppen van de voorwaarden die het leveren van probleemgericht politiewerk – en gerelateerde hervormingsbewegingen – ondersteunen samen met het aanpakken van dergelijke kennislacunes in de onderzoeksliteratuur zal tijd en aanhoudende inspanning vergen. Maar het is gezien de effectiviteit van de probleemgerichte politiezorg zeker de moeite waard hier in te investeren. Op deze manier zal het mogelijk blijken om Nederland (nog) veiliger te maken.

Bijleveld, Catrien, Renze Salet, Alyt Damstra & David Stéfanovic (november 2021). *Politiefunctie in een veranderende omgeving*. Den Haag: Wetenschappelijk Raad voor het Regeringsbeleid, 42 pp <https://www.wrr.nl/publicaties/working-papers/2021/11/03/politiefunctie-in-een-veranderende-omgeving>

Samenvatting

Maak de inrichting van de politiefunctie onderwerp van regelmatige aandacht. Zet daarbij specifiek de invloed van privatisering en digitalisering centraal, naast andere relevante maatschappelijke ontwikkelingen. Dat is de kernboodschap van het *Working Paper* (WP) Politiefunctie in een veranderende omgeving uitgebracht door de WRR. In het WP staat de vraag centraal of het wenselijk is om de inrichting van de politiefunctie in Nederland te herbezielen. Het antwoord op die vraag luidt ‘ja’. De auteurs hebben onderzoek verricht naar de impact van twee maatschappelijke ontwikkelingen: de toenemende privatisering van veiligheidstaken en de groeiende digitalisering van de samenleving. Ook is gekeken naar een aantal omringende landen om te onderzoeken in hoeverre dit thema daar onderwerp van aandacht is.

Privatisering

Een eerste vaststelling die het verkennend onderzoek oplevert, is dat private partijen niet meer weg te denken zijn uit het veiligheidslandschap, zowel in Nederland als in ons omringende landen. Wel brengt toenemende privatisering zekere risico's met zich mee met betrekking tot de gelijke toegang voor burgers tot veiligheid, de mate waarin grondrechten gewaarborgd zijn, en de potentiële afhankelijkheid van de politie van private partijen op het terrein van materieel, kennis en expertise. Een verschuiving in het veiligheidslandschap richting burgeropsporing roept vragen

op over eigenrichting, en de mate waarin sommige (groepen) burgers beter in staat zullen zijn hun recht te halen dan andere. Daarnaast noopt deze ontwikkeling ook tot nadere reflectie op de rol van politie en vervolging.

Digitalisering

Het belang en de rol van internetplatforms is eveneens een belangrijke reden om de politiefunctie nader te bezien. De partijen die deze platforms beheren, fungeren in de praktijk ook als opspoorder en sanctioneerder. Hun ingrijpen kan een forse impact hebben op de personen die het betreft. Waar het gaat om de regulering van internetplatforms, de aanpak van cybercriminaliteit en de rol van privatisering, is het van belang om dit overleg ook in Europees en internationaal verband te voeren.

van de grote internetplatforms.

Burgeropsporing is een andere verschuiving in het veiligheidslandschap waarmee een risico samenhangt, namelijk het risico op eigenrichting: het verschijnsel dat burgers het recht in eigen hand nemen. Daarbij is het niet ondenkbaar dat sommige (groepen) burgers beter in staat zullen zijn hun recht te halen dan andere. Burgeropsporing roept ook fundamentele en niet eenvoudig te beantwoorden vragen op over de rol van de politie, bijvoorbeeld de vraag of de politie deze zaken bij voorkeur in behandeling dient te nemen en of dat betekent dat burgeropsporing de prioriteiten van politie en Openbaar Ministerie (OM) zou kunnen gaan bepalen. Daarnaast biedt de private sector ook evidente kansen voor een effectievere veiligheidszorg, bijvoorbeeld op het terrein van informatie-uitwisseling, maar ook omdat de politie, gezien de toenemende snelheid en het volume waarmee strafbaar gedrag op of via het internet wordt gepleegd, niet kan zonder private partijen, zoals de beheerders van de grote internetplatforms.

Afsluitend

De auteurs van bijgesloten 'kennisparel' doen een drietal aanbevelingen, te weten:

- Maak als ministerie van Justitie en Veiligheid de inrichting van de politiefunctie onderwerp van aandacht, in een terugkerend ritme van (half)jaarlijks breed overleg, met het veld, met burgers, met wetenschap, banken, verzekeraars en het bedrijfsleven;
- Besteed in dat overleg aandacht aan de hier besproken trends van digitalisering en privatisering, maar stel de discussie ook open voor andere relevante maatschappelijke ontwikkelingen en verbind deze waar relevant met de hier besproken trends;
- Organiseer overleg op Europees of internationaal niveau, over de regulering van internetplatforms en in brede zin de aanpak van cybercriminaliteit, en over de rol van privatisering daarbij.

Dat klinkt allemaal mooi maar is m.i. toch een beetje mager. Naar mijn mening moet rekening worden gehouden met de volgende ontwikkelingen. De behoefte in de samenleving aan publieke en private veiligheidszorg zal verder doorzetten, maar zal ook een gedifferentieerd karakter hebben. Veilige buurten en veilige mobiliteit zijn blijkbaar te koop voor welgestelde inwoners. De private beveiligingsindustrie zal verregaand moderniseren door toepassing van nieuwe technieken (ICT, biometrie). Vooral de multinationals in de beveiligingsindustrie brengen geïntegreerde beveiligingssystemen voor gebouwen en particulieren op de markt tegen lage prijzen. Ook voor grotere objecten (winkelcentra, kantoorcomplexen, e.d.) worden in toenemende mate beveiligingssystemen ontwikkeld.

Het is voor de publieke sector zaak om zo objectief en pragmatisch mogelijk om te gaan met de kansen, uitdagingen en dreigingen die de private beveiligingsindustrie met zich meebrengt. Ten slotte is het in ieders belang te bepalen onder welke voorwaarden samenwerking tussen overheid en bedrijfsleven zinvol gestalte kan krijgen. Een drietal vragen staat dan centraal. (1) Waar doen zich kansen voor om de private zorg te versterken in het gehele justitiedomein? (2) Waar vindt dat een begrenzing in datgene wat essentieel tot de publieke uitvoeringstaak moet worden gerekend? (3) Onder welke voorwaarden kan de samenwerking tussen private en publieke veiligheidszorg zinvol gestalte krijgen? Daarbij gaat het niet alleen om de juridische aspecten, maar in het bijzonder ook om de maatschappelijke consequenties.

Ondanks de dalende trend in de ontwikkeling van de criminaliteit onder de bevolking en bedrijfsleven blijkt de behoefte aan veiligheid alleen maar toe te nemen. Er is sprake van een “*veiligheidsparadox*”, veroorzaakt door de afnemende bereidheid om risico te lopen op slachtofferschap. Nieuwe consumenten zijn in staat om zelf hun veiligheid te kopen (welgestelde bejaarden, bewoners van zogenaamde ‘*gated communities*’). Vanwege de toegenomen welvaart zijn nieuwe eigendomsverhoudingen ontstaan die omvangrijke beveiliging met zich mee brengen. Er is sprake van toegenomen preventiebereidheid en eigenbelang om risico’s te mijden. Er is daarnaast een zekere “*veiligheidscultuur*” ontstaan door de reële dreiging van terrorisme en cybercriminaliteit. Het verplichtende karakter van wet- en regelgeving om een adequaat niveau van beveiliging te bereiken neemt toe. Het is dus zaak om objectief te bezien hoe de taakverdeling tussen de publieke en private veiligheidszorg in de komende jaren verder gestalte zal krijgen. Bijgesloten ‘kennisparel’ kan in die discussie zeker een rol van betekenis spelen.

Calderoni, Francesco, Gian Maria Campedelli, Aron Szekely, Mario Paolucci & Giulia Andrighetto (February 2021). Recruitment into Organized Crime: An Agent-Based Approach Testing the Impact of Different Policies. *Journal of Quantitative Criminology*, 15 February, pp. 1-41. <https://link.springer.com/article/10.1007/s10940-020-09489-z>

Samenvatting

Countries around the world have adopted criminal and non-criminal policies to tackle organized crime including specialized law enforcement, harsh penalties, witness protection, and extensive follow-the-money asset forfeiture policies. Compared to the size of these investments and efforts, however, little attention has been paid to the evaluation of the effectiveness of the different interventions. The scarce evaluation of most organized crime policies is at least partly due to a lack of reliable data. Organized crime activities are hidden and non-reporting or under-reporting are rife. Even when empirical indications are available at specific geographical aggregations, systematic individual-level variables—and particularly those that are time-specific and allow for processes to be identified—are near-impossible to obtain.

Some of the most complex criminal organizations have showed remarkable continuity and, despite intense law enforcement action, they have maintained their operations for decades. Like other organizations, complex organized crime groups must select and admit new individuals to ensure their survival. Consequently, recruitment into organized crime is a crucial process that ensures that criminal organizations are able to withstand law enforcement interventions and survive within a hostile environment. Recruitment may thus serve as one key unit of analysis to assess the impact of policies tackling organized crime. Some policies may directly attempt to impair or reduce recruitment, whereas other interventions may merely offset it, e.g., through increased criminal justice measures. Closer attention to recruitment and its dynamics may offer useful information on the impact of policies against organized crime.

In this study, we use agent-based modelling (ABM) to overcome the limited available empirical evidence on organized crime recruitment and the impact of policies against it. ABM is a set of computational techniques allowing researchers to reproduce actions and interactions of numerous heterogeneous agents within a built environment, and it is increasingly popular in criminology. In this context, given sufficient real world data upon which to build the model, ABM provides plausible causal estimates of outcomes without actually conducting real world experiments, allowing to identify potentially effective policies which may be subsequently experimented in the real world. Our model draws on different theoretical frameworks pointing to both social and individual drivers of recruitment into organized crime. It combines elements of differential association, social learning and social embeddedness as well as individual propensity in explaining recruitment into organized crime using a multiplex network approach, thus embedding individuals in multiple social relations which mediate the recruitment into organized crime. Furthermore, and unlike many previous ABMs on organized crime, extensive data are used to calibrate and validate the models based on the social, economic and criminal dynamics of Palermo, Sicily largest city and the main center of Cosa Nostra, the Sicilian mafia. The choice of Palermo is due not only to its historic and social relevance for organized crime, but also to the availability of unique socio-demographic data thanks to the cooperation of the municipality of Palermo.

We test the effects of four policy scenarios on recruitment into organized crime. The policy scenarios target (i) organized crime leaders and (ii) facilitators for imprisonment, (iii) provide

educational and welfare support to children and their mothers while separating them from organized-crime fathers, and (iv) increase educational and social support to at-risk schoolchildren.

We developed a novel agent-based model drawing on theories of peer effects (differential association, social learning), social embeddedness of organized crime, and the general theory of crime. Agents are simultaneously embedded in multiple social networks (household, kinship, school, work, friends, and co-offending) and possess heterogeneous individual attributes. Relational and individual attributes determine the probability of offending. Co-offending with organized crime members determines recruitment into the criminal group. All the main parameters are calibrated on data from Palermo or Sicily (Italy). We test the effect of the four policy scenarios against a baseline no-intervention scenario on the number of newly recruited and total organized crime members using Generalized Estimating Equations models.

The simulations generate realistic outcomes, with relatively stable organized crime membership and crime rates. All simulated policy interventions reduce the total number of members, whereas all but primary socialization reduce newly recruited members. The intensity of the effects, however, varies across dependent variables and models. Agent-based models effectively enable to develop theoretically driven and empirically calibrated simulations of organized crime. The simulations can fill the gaps in evaluation research in the field of organized crime and allow us to test different policies in different environmental contexts.

Afsluitend

In deze context biedt het toegepaste model (*agent-based modelling*) voldoende gegevens uit de praktijk om het model op te bouwen, plausibele causale schattingen van de resultaten te maken zonder daadwerkelijke experimenten uit te voeren. Daarmee kan potentieel effectief beleid worden geïdentificeerd waarmee vervolgens in de praktijk kan worden geëxperimenteerd. Het model is gebaseerd op verschillende theoretische kaders en beleidstheorieën die wijzen op zowel sociale als individuele drijfveren van rekrutering in de georganiseerde misdaad. Het combineert elementen van differentiële associatie, sociaal leren en sociale inbedding en individuele neiging om rekrutering voor georganiseerde misdaad te verklaren met behulp van een multidimensionale netwerkbenadering, waardoor individuen worden ingebed in meerdere sociale relaties die de rekrutering in de georganiseerde misdaad bevorderen en mogelijk maken. Om van te leren bij de aanpak van rekrutering binnen de georganiseerde misdaad in Nederland. *Echter, één kritische opmerking van mijn gewaardeerde collega Edwin Kruisbergen die ik het artikel voorlegde: 'de rekenkracht van het model is erg indrukwekkend. De empirische basis en de validiteit van de uitkomsten zijn echter op zijn minst discutabel'.* Tja, hij kan het weten want hij was betrokken bij het project waarvan bijgevoegde 'kennisparel' een onderdeel was. Zo zie je maar weer, kritisch blijven op uitkomsten van elk onderzoek.

Cartwright, Ashley & Jason Roach (October 2021). A price paid?: A review of the research on the impact of investigating serious crime on the wellbeing of police staff. *The Police Journal: Theory, Practice and Principles*, 20 October, pp. 1-18.

<https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/0032258X211049335>

Samenvatting

Research pertaining to the wellbeing of police focuses on the job at a macro level, neglecting that policing is an occupation made up of thousands of roles. The needs of staff in various roles differs according to the situations that they are exposed to. This paper provides a review of the literature pertaining to the impact of criminal investigation on employees' wellbeing. Three discernible categories regarding the wellbeing of criminal investigators are revealed and the paper demonstrates that criminal investigation has a negative effect on the wellbeing of staff. The paper concludes with recommendations for future research, training and support.

The research literature to date, relating to the psychological health and wellbeing of police, has so far overwhelmingly tended to focus on operational aspects of the role, such as the negative effects of 'patrolling' on those police that do it. Little attention has been paid so far to how other tasks and roles police undertake can affect the wellbeing of police staff, such as working in counter-terrorism policing or attending violent crime scenes. With this short paper we attempt several things: first, to present a 'stock-take' review of the emerging research literature that explores the common

negative effects on wellbeing associated with being involved with criminal investigations, particularly child sexual abuse and homicide cases. Second, we review the research on how police staff involved with investigating such cases actually cope with the negative effects on personal wellbeing (e.g. psychologically, emotionally and physically) that often such cases carry. Third, and last, we tentatively suggest some areas for future research consideration. We begin with a brief exploration of the different types of negative effects on wellbeing before moving swiftly to a review of the research in an investigative context.

Afsluitend

De resultaten van dit overzicht belichten een aantal factoren die een negatief effect hebben op het welzijn van rechercheurs, met name die onderzoeken waarbij het slachtoffer een kwetsbaar persoon is (met name een jong kind). Als gevolg hiervan is duidelijk dat deze recherchewerkzaamheden het grootste risico vormt met betrekking tot negatieve effecten op het welzijn (bijv. nadelige psychologische en emotionele effecten). In termen van 'omgaan met negatieve effecten op het welzijn', is een belangrijke factor die in bijna alle hier besproken onderzoeken naar voren kwam het belang van sociale steun. Degenen die aangeven weinig sociale steun te hebben lopen een groter risico om negatieve effecten op het welzijn te ervaren dan degenen met goede sociale steun die daardoor minder risico's lopen.

Dit suggereert dat toekomstige trainingsinterventies voor professionals die betrokken zijn bij de opsporing van zware misdrijven zich moeten richten op het opbouwen van *veerkracht* bij het omgaan met nadelige gevolgen van politiewerk op het welzijn. Er wordt echter wel geconcludeerd dat sommige rechercheurs beter in staat zijn om te gaan met de incidentie van trauma die zij in hun werk ervaren dan die van sommige collega's. Toekomstig onderzoek naar het potentieel van screening van kandidaten en het identificeren van welke personen meer geschikt zijn voor bepaalde rechercherollen kan hierbij nuttig zijn.

College of Policing (December 2021). *Vulnerability and Violent Crime Programme (VVCP): Intervention evaluations*. Coventry: College of Policing, 4 pp. https://whatworks.college.police.uk/Research/Pages/VVC_evaluations.aspx

Samenvatting

The VVCP is building the evidence base by supporting the independent evaluation of eight promising initiatives aimed at tackling vulnerability and serious violence. The completed evaluations will help fill gaps in the current evidence base and encourage learning from new practice across policing.

To identify the most suitable initiatives for evaluation, police forces in England and Wales were invited to share examples with the programme through an open 'call for practice'. The team received details of over a hundred and thirty initiatives across a wide range of areas including child sexual abuse and exploitation, domestic abuse, gangs, county lines, and knife crime. Many initiatives highlighted innovations or adaptations of existing approaches to address vulnerability-related policing problems. Theory of change (ToC) models were developed for each intervention in phase 1, alongside the identification of possible analysis methods.

In phase 2 the eight interventions were independently evaluated by NatCen and the University of Birmingham with the aim of helping to fill gaps in the evidence base on how policing can effectively tackle vulnerability and serious violence. The College research team used the evaluations to draft shorter summary documents which highlight the key findings and implications for practice arising from each full report. These reports complete the work of Phase 2 of the VVCP. Practice examples were considered by national vulnerability leads and the VVCP board, with eight of the most promising initiatives being selected for independent evaluation. The key areas to be explored through the evaluation were:

- How the intervention was designed and implemented
- What conditions are needed to enable the intervention to operate effectively
- The cost effectiveness of the intervention

- The overall impact on crime and other relevant outcomes
- Whether the intervention could be applied to other areas or other crime types

Critchfield, Emily, Andy Myhill & Anika Ludwig (November 2021). *Recognising and responding to vulnerability-related risks, Guidelines: Rapid evidence assessment*. London: Police College, 151 pp.

<https://assets.college.police.uk/s3fs-public/2021-11/Recognising-responding-vulnerability-related-risks-REA.pdf> en Critchfield, Emily, Hannah Kennedy & Andy Myhill (November 2021). *Recognising and responding to vulnerability-related risks, Evidence review part two: Frontline policing vulnerability risk assessment tools Summary of research findings*. London: Police College, 60 pp. <https://assets.college.police.uk/s3fs-public/2021-11/Recognising-responding-vulnerability-related-risks-Evidence-review-part-2.pdf>

Samenvatting

This report presents the findings of a rapid evidence assessment (REA) conducted to inform the development of the College of Policing's national guidelines on vulnerability and risk, to support police in recognising and responding to individuals at risk of harm. First responders and staff often face difficulties identifying indicators of vulnerability during an encounter, due to the wide range of – and the complex relationship between – risk factors. These initial police interactions present crucial opportunities to build confidence and offer protection. Responding to these opportunities requires the ability to:

- recognise vulnerabilities and potential or actual risks of harm
- maintain an open position of professional curiosity
- understand one's own responsibility
- know the most appropriate action to take

Her Majesty's Inspectorate of Constabulary and Fire & Rescue Services (HMICFRS) have expressed concern that some forces are under 'significant stress' due to an increased number of recorded crimes, which may stretch them to such an extent that they risk being unable to keep people safe and meet the expected demand. Police forces continue to face increasingly complex demands with reduced resources. The concern, therefore, is that vulnerable victims may not always receive a prompt emergency response from the police, because forces have been overwhelmed by the scale of the demand they face. In addition, inspection reports across a number of areas have highlighted issues with culture, attitudes, knowledge and understanding that affect police response to vulnerable people and victims. Police responses to vulnerability have been found to be variable and inconsistent, with recurring themes of officers not listening to victims and/or making incorrect assumptions or judgements. These issues pre-date the impact of austerity and reduced resources. Addressing the factors mentioned above will help to improve the policing response to vulnerability-related risk. It is important to acknowledge, however, that policing activity occurs as part of a wider social, public and multi-agency response. The guideline, therefore, explores how the role of the police service in responding to vulnerability-related risk aligns with the capacity and capabilities of other responding agencies, with a view to informing a wider strategic discussion on this issue. To help ensure that the guidelines are based on the best available evidence, a review of the empirical evidence was carried out to address the following question:

- How can police officers create safe and trusting encounters that encourage vulnerable victims to engage and disclose abuse and harm?

Findings from the 119 included studies focused on factors that encourage the disclosure of abuse and harm, as well as factors that might discourage victims from such disclosures. Identifying and understanding signs of risk were also considered important for creating safe and trusting encounters. The research findings are split into 11 themes, which fall into two main groups.

- Personal and situational circumstances of vulnerable victims and individuals that may have an impact on their ability or willingness to disclose any harm.

- Professional behaviours (verbal and non-verbal), attitudes and beliefs that help to facilitate positive engagement, and that encourage vulnerable victims and individuals to disclose harm and provide detailed accounts that can support action to help them – and other potential victims – to be safe.

Afsluitend

Inzicht in dwingende controle door derden blijkt cruciaal voor het identificeren van kwetsbaarheid van personen waarmee de politie mee in aanraking komt. Er is veelal sprake van dwangmatige controle waarbij kwetsbaarheid van mensen verband houdt met machtsongelijkheid tussen slachtoffers en degenen die hen proberen uit te buiten. Voorstanders van het aanpakken van dwangmatige controle hebben geprobeerd de ervaringen van sommige slachtoffers van huiselijk geweld te herformuleren als 'vrijheidsmisdrijven', in het besef dat een primair doel is van daders om slachtoffers te beroven van hun vermogen tot zelfbeschikking. Dwingend en controlerend gedrag ligt ten grondslag aan veel van de barrières voor het beoordelen van risico's van misbruik en kwetsbaarheid van slachtoffers die in deze review zijn geïdentificeerd. Het verklaart ook de extreme niveaus van angst en terughoudendheid van slachtoffers om melding te maken van deze dwangmatige controle. De beschreven methoden en instrumenten in de 'kennisparel' geeft politiepersoneel de mogelijkheden om die slachtoffers toch in kaart te brengen. Daarmee kan veel leed bij slachtoffers worden gereduceerd en voorkomen. Ook hier is *preventie* de dominante aanpak.

Dau, Philipp M., Christophe Vandeviver, Maite Dewinter, Frank Witlox & Tom Vander Beken (November 2021). Policing Directions: A Systematic Review on the Effectiveness of Police Presence. *European Journal on Criminal Policy and Research*, 12 November pp. 1-35.

<https://link.springer.com/article/10.1007/s10610-021-09500-8>

Samenvatting

We systematically review the effectiveness of police presence. In doing so, we investigate concepts of police presence and differences between reported effects. Using the Preferred Reporting Items for Systematic Reviews and Meta-Analyses (PRISMA) guidelines and protocols, we systematically identify and review eligible studies on police presence. Further, quality assessment and findings synthesis are used to map limitations of current research as well as grounds for future avenues. The systematic search strategies yielded 49 studies focusing on testing the effects of police presence or evaluating its measurement. We find evidence that police presence has mostly crime reduction effects on crimes related to motor theft, property, violence and guns. Police presence also reduces calls for service and improves traffic behaviour. Police presence focused on specific areas, times and types of crime achieves maximum effectiveness. The reviewed studies show a high degree of heterogeneity in reporting which limits comparability of findings across studies. Research on police presence presents evidence for significant crime preventative effects of focused police actions and shows strongest effects when focused on certain areas, times, or types of crimes. We encourage future research to focus on police presence en route and its effects, including crime prevention, traffic regulation and fear of crime.

This systematic review of 49 studies provides substantial evidence that police presence can generate significant positive effects for crime prevention, traffic regulation, and citizens' feeling of safety, when police efforts are focused on specific areas, times, and crime types. Achieving significant impact on crime prevention and extending deterrent effects requires longer rather than more frequent police visits. Further, compliance with police directives can ensure that police are present in the target areas for the ordered amount of time. We see that effects of police presence are more complex than reported in the past. Both, the appearance of police as well as the type of effect studied are interdependent and require more inter-disciplinary research. Evidence-based research into police presence, with a focus on, both, the locations where they are spending time as well as the routes which connect these locations can draw a more conclusive picture of what police can do about crime, traffic violations, and public fear of crime. Police presence affects along different dimensions and mapping all of these can improve police practices and policing strategies.

Afsluitend

Er is dus reden voor optimisme over wat werkt bij de preventieve en repressieve aanpak van criminaliteit. Een effectief criminaliteitsbeleid is een specifiek en geconcentreerd beleid: selectie en focus zijn de belangrijkste kenmerken. Er bestaan geen handboeken of panklare recepten die aangeven wat wel of niet werkt bij de aanpak van criminaliteit. Wel is de laatste decennia steeds meer inzicht verkregen in welke richting gezocht moet worden om criminaliteit succesvol tegen te gaan. Kennis nemen van dergelijke inzichten is dan ook een must voor iedereen die betrokken is bij de preventie en reductie van criminaliteit en onveiligheid.

De belangrijkste les is dat een effectieve aanpak vooral een gerichte aanpak is. Gerichtheid ten eerste wat betreft het probleem dat aangepakt dient te worden. Anders gezegd, een beleid dat als doel heeft de algemene en ongerichte aanpak van de criminaliteit is bij voorbaat tot mislukken gedoemd. Effectief beleid is gericht beleid. Van een globale of algemene aanpak (bijvoorbeeld: meer politie in de wijk) kunnen geen effecten verwacht worden. Gerichtheid kan betekenen dat soms met maar beperkte repressieve maatregelen een specifiek criminaliteitsprobleem wordt aangepakt zoals bij *“hotspot policing”*. Gerichtheid kan ook inhouden dat juist een scala aan preventieve en repressieve instrumenten wordt ingezet zoals bij een probleemgerichte aanpak. Bij een probleemgerichte aanpak is meestal niet één partij verantwoordelijk voor de uitvoering van maatregelen, maar is er sprake van samenwerking met andere relevante veiligheidspartners. Het is te hopen dat de uitkomsten van bijgesloten ‘kennisparel’ zowel beleid en praktijk verder kunnen stimuleren en op weg helpen om via gerichte aanwezigheid van de politie Nederland nog veiliger te maken.

Duquet, Nils & Dennis Vanden Auweele (December 2021). *Targeting gun violence & trafficking in Europe*. Brussels: Flemish Peace Institute, 212 pp. <https://vlaamsvredesinstituut.eu/wp-content/uploads/2021/12/TARGET-OnlineVersion.pdf>

Samenvatting

The regulation of private gun ownership in Europe has been shaped by the objective to limit related security risks, and especially the risks of gun violence in our society. In-depth research into the characteristics and dynamics of gun violence in Europe is scarce, partially as a result of a lack of reliable, comprehensive and detailed data on this phenomenon. Project TARGET aims to improve our understanding of gun violence in Europe and the relationship between gun violence and firearms trafficking. The main research question of this research project is therefore:

- What is the scope and nature of gun violence in Europe?

To answer this research question we first have to address the lacuna of knowledge on gun violence across Europe and the firearms used in these acts of violence:

- What is the impact of illicit firearms trafficking on gun violence?
- What firearms are used in gun violence in Europe?

Answering these above questions will provide us with insights into the problems of data collection related to illicit firearms trafficking and gun violence in Europe and on the possibilities for enhancing EU and national policy options to combating illicit firearms trafficking and its impact on gun violence. The final research questions of this project are therefore:

- What are the main challenges for data collection on the impact of illicit firearms trafficking on gun violence in Europe?
- What policy should be developed with regard to illicit firearms trafficking to prevent gun violence in Europe more effectively and efficiently?

Project TARGET will significantly improve our understanding of the dynamics of gun violence across Europe and the impact of illicit firearms trafficking on gun violence. This improved understanding will allow for better detection, investigation and prosecution of these phenomena. The project results can also be used to strengthen various types of initiatives to combat gun violence from different perspectives (policy, law enforcement and criminal justice, civil society) and at different levels (EU, national, local). As Project TARGET will be the first in-depth study on the relationship between illicit firearms trafficking and different types of gun violence across Europe, it will become

a baseline study for future studies monitoring gun violence across Europe and evaluating the impact of various measures undertaken to combat illicit firearms trafficking and gun violence in Europe. In addition, it will enable future research projects on different specific aspects of these security phenomena, for example by identifying the existing challenges with regard to data collection.

Project TARGET concludes that the multifaceted phenomenon of firearm trafficking impacts gun violence in various ways in Europe. Its impact is most clearly apparent in the criminal contexts where increased availability of firearms can rapidly and drastically alter

the peaceful course of a country. Yet, lowering rates of lethal gun violence and generally low rates of firearm injuries can produce a false sense of security. To prevent and combat firearms trafficking a long-term structural, comprehensive and proactive approach is

needed. This requires a combination of (1) encouraging legislative and policy initiatives to harmonize national legal frameworks across Europe and close existing loopholes, (2) strengthening the operational capacities of the relevant agencies within the EU and in the

EU neighbourhood and improving their cooperation and information-sharing, and (3) building a better intelligence picture on firearms trafficking and gun violence.

Afsluitend

Ik vind dit een prima op Europees niveau vergelijkende studie naar de kenmerken en dynamiek van wapengeweld in Europa. Een zeldzaam 'kennispareltje'. In Nederland wordt door politie en OM ervan uitgegaan dat veel liquidaties tegenwoordig samenhangen met problemen op de *cocaïnemarkt*. Misdaadondernemers en hun handlangers staan elkaar naar het leven ten gevolge van het veronderstelde achteroverdrukken van partijen drugs, in gebreke blijven bij levering of betaling, of bedreiging van elkaars marktpositie. Eenmaal ontstane conflicten en geweldsacties escaleren al snel naar nieuwe, nog gewelddadiger represailles of preventieve moorden. Angst is hierbij een belangrijke drijfveer, onzekerheid en achterdocht zijn cruciale factoren, de-escalatie is zelden een optie en gezichtsverlies is fataal voor de geloofwaardigheid en marktpositie van grote drugshandelaren. Het optreden van gespecialiseerde huurmoordenaars vergemakkelijkt bovendien de keuze voor gewelddadige conflictbeslechting. In een omgeving waar vuurwapens ruim voorhanden zijn en een belangrijke rol spelen in de subcultuur is wapengebruik een voor de hand liggende 'oplossing' bij conflicten. Er is dan sprake van een zogenaamde '*cycle of violence*', het is zaak dat alle zeilen worden bijgezet om deze situatie in Nederland te voorkomen.

Dijk, Bram van, Paul van Soomeren, Armando Jongejan & Marian Krom (2021). *Basisboek ProHIC: Probleemgericht werken aan High Impact Crime*. Den Haag: Boomcriminologie, 188 pp. <https://prohic.nl/basisboek/>

Samenvatting

Het bijgesloten Basisboek laat zien hoe High Impact Crime (HIC) in Nederland op lokaal niveau kan worden aangepakt door politie, gemeente en openbaar ministerie (OM) in samenwerking met burgers en instellingen/bedrijven. De doelgroep voor het Basisboek is een vitale coalitie van de lokale driehoek – de burgemeester, politieleiding en het OM met hun ambtelijke ondersteuners en uitvoerders. Ook instellingen en burgers uit het maatschappelijk middenveld, waarmee bij de aanpak van HIC nauw wordt samengewerkt, kunnen van het Basisboek gebruik maken. Het basisboek is tevens bruikbaar studiemateriaal voor opleidingen van universiteiten, hogescholen en politie. 'Samen aan de slag gaan' klinkt logisch en simpel maar blijkt in de praktijk vaak helemaal niet zo eenvoudig. Het gaat immers om verschillende stakeholders die deels andere belangen en interesses hebben en die een andere bedrijfscultuur en organisatiestructuur kennen. Het zijn verschillen die samenwerking in de weg kunnen zitten. De aanpak begint altijd met een goede degelijke analyse en gezamenlijke vaststelling van wat nu precies het probleem is ter plekke. Vervolgens moet worden bepaald welke maatregelen geschikt zijn om de problematiek aan te pakken. Alleen dan zal een gezamenlijke aanpak vruchten afwerpen. Dit Basisboek geeft daarvoor oplossingsrichtingen en tips. Een aanpak die bewezen effectief is: in de afgelopen jaren zijn inbraken, berovingen en overvallen flink verminderd. Er is dus sprake van een positieve trend.

Maar die trend kan zo maar weer veranderen, en bovendien zijn de problemen op sommige plekken en in sommige buurten helemaal niet minder geworden

Afsluitend

Een mooi voorbeeld hoe beschikbare (wetenschappelijke) kennis door vertaald wordt naar verschillende doelgroepen die zich met de aanpak van criminaliteit en rechtshandhaving bezig houden. De doelgroep voor het Basisboek is een vitale coalitie van de lokale driehoek – de burgemeester, politieleiding en het OM met hun ambtelijke ondersteuners en uitvoerders. Ook instellingen en burgers uit het maatschappelijk middenveld, waarmee bij de aanpak van High Impact Crime nauw wordt samengewerkt, kunnen van het Basisboek gebruikmaken.

Het is tevens bruikbaar studiemateriaal voor opleidingen van universiteiten, hogescholen en politie. En ook mooi dat een groot aantal “kennisparels” het fundament vormt van de inhoud van het bijgesloten basisboek. Kennisverspreiding, het laten landen van kennis, of met een duur woord “*kennisvalorisatie*” in de praktijk toegepast.

Eeden, C.A.L. van den, J.J. van Berkel, C.C. Lankhaar & C.J. de Poot (oktober 2021). *Opsporen, vervolgen en tegenhouden van cybercriminaliteit*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, WODC. 113 pp. <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3114>

Samenvatting

Om de onderzoeksvragen te beantwoorden, zijn verschillende onderzoeksmethoden gebruikt. Door middel van literatuuronderzoek en deskresearch is achtergrondkennis verzameld om een beeld te kunnen schetsen van de aanpak van cybercriminaliteit.

Daarnaast is een analyse gemaakt van politiedossiers van opsporingsonderzoeken naar hightech cybercriminaliteit. Wij hebben hiervoor acht dossiers van afgeronde opsporingsonderzoeken bestudeerd uit de periode 2014-2018. Ook is gekeken naar drie publiek-private samenwerkingsprojecten. Bij de start van het onderzoek is een bijeenkomst belegd met een aantal experts van politie en OM. Aan hen is gevraagd om een lijst te maken van hightech opsporingsonderzoeken. Omdat dit onderzoek erop gericht was om meer zicht te krijgen op de mogelijkheden en dilemma's waar politie en OM mee te maken krijgen bij de aanpak van cybercriminaliteit is ook gevraagd naar opsporingsonderzoeken waar de knelpunten speelden die in eerder onderzoek zijn geïdentificeerd. Door middel van het dossieronderzoek werd nagegaan welke methoden van onderzoek zijn ingezet tijdens het opsporingsonderzoek, hoe de onderzoeken zijn verlopen en welke resultaten ze hebben opgeleverd.

Tot slot zijn tweeënveertig interviews afgenomen met medewerkers van de politie, cyberofficiërs van justitie en medewerkers van private partijen om een completer beeld te krijgen van de aanpak van cybercriminaliteit. Naast overkoepelende vragen boden interviews met zaaksofficiërs en teamleiders die betrokken zijn geweest bij de geselecteerde zaken de mogelijkheid om meer inzicht te krijgen in de informatie en afwegingen die mogelijk niet in een dossier terecht zijn gekomen, maar wel een rol hebben gespeeld bij de gemaakte keuzes tijdens het opsporingsonderzoek. Ook gaven de interviews inzicht in de dilemma's en problemen waarmee de politie te maken krijgt. Het grootste deel van de data is verzameld bij Team High Tech Crime, omdat dit team met name het type zaken onderzoekt dat binnen de scope van het huidige onderzoek valt.

Het onderzoek roept de vraag op of er bij de aanpak van cybercriminaliteit behoefte is aan een andere manier van werken door de opsporingsdiensten en of de taak van de politie en met name van het OM nu toereikend is om zo effectief en efficiënt mogelijk in te kunnen grijpen. De politie heeft, in tegenstelling tot inlichtingen- en veiligheidsdiensten, geen bevoegdheid om opsporingsmiddelen in te zetten puur ten behoeve van het verkrijgen van een betere informatiepositie. Een goede informatiepositie is erg belangrijk voor de opsporing, maar deze kan formeel alleen worden gecreëerd door het uitvoeren van opsporingsonderzoeken. Zo mogen BOB-middelen in principe alleen worden ingezet als dat ten behoeve van opsporing en vervolging is en niet met als enkel doel om de informatiepositie te verbeteren of ten behoeve van tegenhoudmaatregelen. Het niet uitsluitend inzetten op opsporen en vervolgen bij de aanpak van cybercriminaliteit betekent dan ook dat soms in juridisch opzicht een grijs gebied wordt opgezocht.

Bijvoorbeeld bij de inzet van opsporingsmiddelen tijdens een onderzoek, terwijl eigenlijk al duidelijk is dat dit niet zozeer een opsporingsdoel, als wel een verstoringsdoel dient.

De bevindingen in het onderzoek vragen om een bredere discussie over slimme omgang met informatie en over de rol van politie en OM bij de aanpak van cybercriminaliteit. Als al bij de start van een onderzoek duidelijk is dat de kans op opsporing en vervolging klein is, maar er wel een groot effect gesorteerd kan worden door opsporingsmiddelen in te zetten ten behoeve van tegenhoudmaatregelen en men is het erover eens dat dit de beste manier is om een dader of crimineel fenomeen aan te pakken, dan vraagt dat misschien om aangepaste wetgeving. Tot slot roepen de bevindingen in dit rapport de vraag op of de huidige wet- en regelgeving rondom informatiedeling toereikend is voor de aanpak van cybercriminaliteit. Er lijkt behoefte te zijn aan duidelijkere kaders op basis waarvan informatie kan worden gedeeld, zodat als er urgentie is belangrijke informatie ook snel kan worden gedeeld. INHOUD: 1. Inleiding, 2. Juridisch kader, 3. De integrale aanpak van cybercriminaliteit door politie en OM, 4. Opsporingsonderzoeken naar cybercriminaliteit, 5. Publiek-private samenwerking, 6. Dilemma's bij de aanpak van cybercriminaliteit, 7. Slotbeschouwing.

Afsluitend

Cybercriminaliteit is een belangrijk fenomeen geworden in onze gedigitaliseerde wereld en heeft onmiskenbaar een grote impact op de maatschappelijke veiligheid. In de bestrijding van 'cybercrime' is de politie, naast andere partijen, één van de belangrijke actoren en zij heeft in de aanpak van cybercriminaliteit in de afgelopen jaren extra geïnvesteerd. Het bijgesloten onderzoek maakt duidelijk dat die investering nog niet de vruchten heeft opgeleverd die daarvan werden en worden verwacht. Maar net zoals met andere aanpakken van criminaliteitsfenomenen blijkt dat er sprake is van een *incubatietijd*, het duurt gewoon even voordat investeringen en interventies en aanpakken gaan renderen. Dat geldt zeker voor de aanpak van het relatief nieuwe fenomeen van cybercriminaliteit. Ook bij de aanpak van criminaliteit moet je vaak veel geduld hebben, resultaten van die aanpak zijn vaak zichtbaar op lange termijn.

Enang, Iniobong, Jennifer Murray, Nadine Dougall, Elizabeth Aston, Andrew Wooff, Inga Heyman & Graeme Grandison (May 2021). Vulnerability assessment across the frontline of law enforcement and public health: A systematic review. *Policing and Society, An International Journal of Research and Policy*, 31 May, pp. 1-

18. <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/10439463.2021.1927025>

Samenvatting

Assessing vulnerability is an international priority area across law enforcement and public health (LEPH). Most contacts with frontline law enforcement professions now relate to 'vulnerability'; frontline health responders are experiencing a similar increase in these calls. To the authors' best knowledge there are no published, peer-reviewed tools which specifically focus on assessing vulnerability, and which are specifically designed to be applicable across the LEPH frontline. This systematic review synthesised 33 eligible LEPH journal articles, retaining 18 articles after quality appraisal to identify assessment guidelines, tools, and approaches used relevant to either law enforcement and/or public health professions. The review identifies elements of effective practice for the assessment of vulnerability, aligned within four areas: prevention, diversion/triage, specific interventions, and training across LEPH. It also provides evidence that inter-professional/integrated working, shared training, and aligned systems are critical to effective vulnerability assessment. This systematic review reports, for the first time, effective practices in vulnerability assessment as reported in peer-reviewed papers and provides evidence to inform better multi-agency policing and health responses to people who may be vulnerable.

Afsluitend

Zoals eerder opgemerkt het aantal meldingen bij de politie onder de noemer 'incident verward persoon' (code E33) neemt nog steeds toe. Het is dan vooral van belang om vanuit preventief oogpunt deze 'verwarde personen' te herkennen. De manier waarop dat gebeurt blijkt in een groot aantal landen te werken. Volgens bijgesloten systematisch overzicht blijken er effectieve praktijken te bestaan. Om van te leren lijkt mij, niet alleen omdat er sprake is van een toename van 'verwarde personen' waarmee de politie in aanraking komt, maar ook omdat het een

kostbaar, zowel qua tijdinvestering als financieel probleem is. Ook hier is preventie de eerste route om te bewandelen. Voor de liefhebber sluit ik nog een voorbeeld bij van een project hoe je de samenwerking tussen politie en geestelijke volksgezondheid kan vorm geven onder de titel: 'Co-creation of five key research priorities across law enforcement and public health: A methodological example and outcomes'. Ook om van te leren. Tot medio volgende week.

Europol (April 2021). *European Union serious and organised crime threat assessment 2021, A corrupting influence: The infiltration and undermining of Europe's economy and society by organised crime*. Luxembourg: Publication Office of the European Union, 112 pp.

<https://www.europol.europa.eu/activities-services/main-reports/european-union-serious-and-organised-crime-threat-assessment>

Samenvatting

Today, Europol publishes the European Union (EU) Serious and Organised Crime Threat Assessment, the EU SOCTA 2021. The SOCTA, published by Europol every four years, presents a detailed analysis of the threat of serious and organised crime facing the EU. The SOCTA is a forward-looking assessment that identifies shifts in the serious and organised crime landscape. The SOCTA 2021 details the operations of criminal networks in the EU and how their criminal activities and business practices threaten to undermine our societies, economy and institutions, and slowly erode the rule of law. The report provides unprecedented insights into Europe's criminal underworld based on the analysis of thousands of cases and pieces of intelligence provided to Europol.

The SOCTA reveals a concerning expansion and evolution of serious and organised crime in the EU. The document warns of the potential long-term implications of the COVID-19 pandemic and how these may create ideal conditions for crime to thrive in the future. The report clearly highlights serious and organised crime as the key internal security challenge currently facing the EU and its Member States.

Launched on 14 April at the Portuguese Police's headquarters (Policia Judiciária) in Lisbon during the Portuguese Presidency of the Council of the European Union, the SOCTA 2021 is the most comprehensive and in-depth study of serious and organised crime in the EU ever undertaken.

EU citizens enjoy some of the highest levels of prosperity and security in the world. However, the EU still faces serious challenges to its internal security, threatening to undo some of our common achievements and undermine shared European values and ambitions. As the EU is facing the COVID-19 pandemic, one of the most significant crises since the end of World War II, criminals seek to exploit this extraordinary situation targeting citizens, businesses, and public institutions alike.

The analysis presented in the SOCTA 2021 highlights key characteristics of serious and organised crime such as the widespread use of corruption, the infiltration and exploitation of legal business structures for all types of criminal activity, and the existence of a parallel underground financial system that allows criminals to move and invest their multi-billion euro profits. Serious and organised crime encompasses a diverse range of criminal phenomena ranging from the trade in illegal drugs to crimes such as migrant smuggling and the trafficking in human beings, economic and financial crime and many more.

Key findings of the SOCTA 2021:

- Serious and organised crime has never posed as high a threat to the EU and its citizens as it does today.
- The COVID-19 pandemic and the potential economic and social fallout expected to follow threaten to create ideal conditions for organised crime to spread and take hold in the EU and beyond. Once more confirmed by the pandemic, a key characteristic of criminal networks is their agility in adapting to and capitalising on changes in the environment in which they operate. Obstacles become criminal opportunities.

- Like a business environment, the core of a criminal network is composed of managerial layers and field operators. This core is surrounded by a range of actors linked to the crime infrastructure providing support services.
- With nearly 40 percent of the criminal networks active in drugs trafficking, the production and trafficking of drugs remains the largest criminal business in the EU.
- The trafficking and exploitation of human beings, migrant smuggling, online and offline frauds and property crime pose significant threats to EU citizens.
- Criminals employ corruption. Almost 60% of the criminal networks reported engage in corruption.
- Criminals make and launder billions of euros annually. The scale and complexity of money laundering activities in the EU have previously been underestimated. Professional money launderers have established a parallel underground financial system and use any means to infiltrate and undermine Europe's economies and societies.
- Legal business structures are used to facilitate virtually all types of criminal activity with an impact on the EU. More than 80% of the criminal networks active in the EU use legal business structures for their criminal activities.
- The use of violence by criminals involved in serious and organised crime in the EU appears to have increased in terms of the frequency of use and its severity. The threat from violent incidents has been augmented by the frequent use of firearms or explosives in public spaces.
- Criminals are digital natives. Virtually all criminal activities now feature some online component and many crimes have fully migrated online. Criminals exploit encrypted communications to network among each other, use social media and instant messaging services to reach a larger audience to advertise illegal goods, or spread disinformation.

Afsluitend

Veel meer heb ik persoonlijk niet meer toe te voegen aan bovenstaande kernuitkomsten. Ik wil nogmaals benadrukken dat het rapport verplichte kost zou moeten zijn voor iedereen die zich beleidsmatig en / of operationeel bezig houdt met de preventieve en repressieve aanpak van georganiseerde misdaad in Nederland. Een prima kennisbron om je voordeel mee te doen.

Gaffney, Hannah, David P. Farrington & Howard White (June 2021). *Focussed deterrence: Toolkit technical report*. London: Youth Endowment Fund, June, 43 pp. <https://youthendowmentfund.org.uk/wp-content/uploads/2021/06/Focussed-Deterrence-Technical-Report.pdf>

Samenvatting

The objective of this technical report is to review the evidence on the effect of focussed deterrence on the involvement on children and young people in crime and violence. Focussed deterrence is a crime prevention strategy which combines deterrence through increasing the swiftness and certainty of punishment along with mobilizing community voices against crime and providing social services to increase protective factors. Focussed deterrence aims to reduce specific types of crime by people who are frequently involved in them, for example, those involved in gang-related offending or drug dealing. Focussed deterrence strategies are also known as "pulling levers" policing programs which involve the analysis of recurring crime and the customisation of local responses to these offences. The 'levers' refer to all available tools and strategies that local agencies have to prevent offending and respond to offending behaviour.

This technical report is based on one systematic review, published by Braga et al. (2019): <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/1745-9133.12353> Given the lack of systematic reviews on this intervention, we also use an evaluation of the 'Community Initiative to Reduce Violence' in Glasgow (Williams et al., 2014) and an evaluation of 'Operation Shield' in London (Davies et al., 2016) to inform the current technical report. The core features of these

interventions include: (1) focus on a specific crime problem, such as youth knife crime, gang violence, or drug dealing; (2) an interagency enforcement group of police, probation, parole and other legal agencies, (3) research and experience of police officers is used to identify key people involved in the specific crime problem; (4) a 'special enforcement operation' is framed to address the specific crime problem being committed by specific people in specific contexts; (5) other services and community support are implemented in the affected communities; (6) direct and frequent communication with the people who are the focus of the intervention is established to relay that they are being specifically targeted and which of their behaviours will warrant special attention from law enforcement, which will usually involve a call-in meeting for offenders, their parents, police and other law enforcement agencies, service providers and community representatives (Kennedy, 2006).

The components that are involved in focussed deterrence interventions can include situational crime prevention and increased police presence, as well as extending guardianship; assisting natural surveillance; strengthening formal surveillance; reducing the anonymity of offenders; and the use of informal social control mechanisms. Focussed deterrence strategies also include components to redirect people away from offending and towards social services and rehabilitative activities, such as job training, employment opportunities, substance abuse treatment, and housing assistance (Braga et al., 2019). The theory of change for focussed deterrence is mainly based on deterrence theory but emphasises ensuring that swift and certain sanctions are enforced for offending behaviour. Legitimacy theory and trust in the police are also important. Braga et al. (2019) reviewed 24 evaluations of focussed deterrence strategies that used quasi-experimental designs. Half of the programmes targeted criminally active gangs ($n = 12$), nine targeted open-air drug markets, and three programmes targeted 'high-risk' offenders. Only one of the evaluations was conducted outside the United States. This evaluation was conducted in Scotland (Williams et al., 2014). Studies were published between 2001 and 2015.

Focussed deterrence requires community buy-in, which should be ensured before starting the programme. Other implementation issues are lack of support from police including management who may not support aspects of the approach, notably not taking known offenders into custody; the need for service and inter-force communication; a proper venue for the call-in meeting and ensuring a proper balance between deterrence and providing protective services.

Afsluitend

Ik vind dit persoonlijk een prima dadergerichte preventieve interventie die mogelijkwerwijs ook in Nederland navolging kan vinden. Alweer een 'kennisparel' om van te leren, ook binnen de Nederlandse context van de aanpak van 'harde en ernstige jeugdcriminaliteit'. Daarbij is het van belang om bij de implementatie van de strategie de volgende kennis en elementen te gebruiken:

- De meeste ernstige criminaliteit wordt gepleegd door een klein aantal daders;
- De meeste ernstige geweldsdelinquenten plegen een breed scala aan delicten en er is een consistent verband tussen buurtgeweld en ervaring met eigen slachtofferschap en het plegen van delicten;
- Mede-delinquentie en groepsriminaliteit, zoals bende- of groepsvorming is een belangrijke dimensie van recidive;
- Straf voor overtredingen moet "zeker en snel" zijn en een "creatieve toepassing van bestaande strafmodaliteiten" in het bestaande wettelijke kader inhouden. Als er bijvoorbeeld geen aangifte kan worden gedaan voor een ernstig geweldsdelict, kan een dader worden vervolgd voor minder ernstige delicten, zoals drugshandel, mishandeling, wapenbezit, diefstal of beroving. Bovendien kan de afdoening van strafrechtelijke overtredingen buiten het strafrechtelijk systeem liggen, zoals uitzetting uit huurwoningen of het inperken van bewegingsvrijheid via contact- en straatverboden;
- Er moet een gerichte en begrijpelijke effectieve communicatie zijn met die daders over de werkelijke risico's en straffen die aan hun delicten zijn verbonden;

- Er moet actieve houding en ondersteuning zijn voor de daders die centraal staan in de interventie;
- De perceptie van politielegitimiteit en procedurele rechtvaardigheid moet worden verbeterd in de gemeenschap waar de daders woonachtig zijn (en veelal hun misdaden plegen);
- Ten slotte, de impact van de interventie op het gerichte misdaadprobleem moet worden geëvalueerd, zowel procesmatig als qua effecten op de ontwikkeling criminaliteit en recidive.

Giommoni, Luca, Giulia Berlusconi & Alberto Aziani (February 2021). Interdicting International Drug Trafficking: a Network Approach for Coordinated and Targeted Interventions. *European Journal on Criminal Policy and Research*, 8 February, pp. 1-28. <https://link.springer.com/article/10.1007/s10610-020-09473-0>

Samenvatting

There is a relative dearth of literature on both the effects of cross-border interdictions and the impact of different types of interventions on international drug trafficking. This study identifies the main trafficking routes for cocaine and heroin, along with comparing the disruptive effects induced by targeted and non-coordinated interventions. It adopts a social network approach to identify the routes along which cocaine and heroin are trafficked, and then simulates the impact of different interdiction strategies on these two trafficking networks. The findings indicate that targeting countries based on their respective positions in the networks, as opposed to on the basis of the quantity of drugs exchanged, is more likely to disrupt drug flows. More specifically, concentrating law enforcement resources on countries with several incoming or outgoing trafficking connections, or those countries that mediate between producer, transit and consumer countries, would appear to be particularly effective in this regard. Interventions focused on specific trafficking routes are also likely to be effective if these routes have high edge betweenness centrality scores. This study contributes to extant understanding on the vulnerability of cocaine and heroin international trafficking networks, and, moreover, demonstrates that empirically-driven strategies are potentially more effective at interdicting international trafficking than non-strategic and non-coordinated interventions.

This study provides a tool through which to help drug law enforcement agencies become more effective in their attempts to dismantle international drug trafficking. This study does not question the validity of supply-side policies per se. Rather, it provides empirical evidence about the vulnerability of cocaine and heroin international trafficking networks, in conjunction with identifying where drug law enforcement agencies interventions are most likely to cause the maximum amount of disruption. More importantly, the study demonstrates that empirically-driven strategies can be twice as effective as non-strategic and non-coordinated interventions, while, simultaneously, using half of the resources. Consequently, this research does not simply indicate strategic interventions, but can also help to reduce costs, and, in turn, improve the overall cost-effectiveness of interdiction interventions.

The corollary of this study, and of a more active drug law enforcement research agenda generally, is that it can free up funding while, simultaneously, reducing the burden of countering strategies for the involved populations. Simply put, drug law enforcement interventions can achieve more with less, if they are informed by empirical evidence. Hence, the additional funding that would be made available as a consequence of designing more cost-effective interventions could be reinvested in other under-resourced areas, such as drug enforcement research or treatment and prevention interventions. Research into drug law enforcement can thus be beneficial for the entire drug policy agenda.

Afsluitend

Deze studie draagt bij tot het bestaande begrip over de kwetsbaarheid van internationale netwerken voor cocaïne en heroïne, en toont bovendien aan dat empirisch gestuurde strategieën potentieel effectiever zijn in het tegengaan van internationale handel dan niet-strategische en niet-gecoördineerde interventies. De vraag blijft wat (overheid)instanties doen aan de verboden markten zoals de drugsmarkt. Vraag en aanbod in die markt blijkt maar in beperkte mate te

beïnvloeden. Zo lang afnemers een sterke behoefte voelen, zal hun vraag deels het aanbod scheppen. De wijze waarop de verboden markt functioneert is daarentegen wel te beïnvloeden. Overheidsingrijpen kan condities in het leven roepen voor het (dis)functioneren van de illegale markten.

Hét kenmerk van horizontaal gestructureerde markten is hun grote aanpassingsvermogen aan veranderende marktcondities. De wereld van de illegale markten laat zich dan goed vergelijken met een rivier waarvan we niet zozeer de stroom maar wel de loop kunnen beïnvloeden. Dit geeft perspectief aan een beheersingsstrategie, met als belangrijk of zelfs als overheersend doel *de maatschappelijke schade als gevolg van de illegale markt zo veel mogelijk te beperken*. De overheidsinterventie richt zich op het beïnvloeden van de marktomstandigheden. Achter deze strategie gaat de aanname schuil dat *de informele economie tot op zekere hoogte onvermijdelijk is*. Er zal altijd een markt blijven bestaand voor illegale goederen. Illegale markten kennen echter een inherente beperking omdat ze niet kunnen steunen op de waarborgen die wel gelden voor de formele economie. Toch is een te lakse aanpak gevaarlijk: dat biedt de verboden markten doorgroeimogelijkheden en daarmee grotere invloed van de misdaad in de bovenwereld. Niet alleen een laks beleid kan negatief uitwerken, ook een *verkeerd gekozen benadering* kan onbedoeld steun geven aan een grotere professionaliteit, grootschaligheid en monopolie vorming in de criminele markt veroorzaken. Het beleid is dan *criminogeen of criminaliteit veroorzakend* van aard, de overheid biedt de georganiseerde criminaliteit dan prima kansen: <https://www.researchgate.net/publication/301624577> Geen kansen bieden aan georganiseerde misdaad

Illegale horizontale netwerken hebben een inherent reguleringsprobleem. Hun kwetsbaarheid ligt in de verbindingen tussen de onderdelen van het netwerk. Enerzijds komt dat doordat die verbinding 'dun is', afhankelijk van meestal maar enkele 'verbindingsofficieren' die de feitelijke coördinatie van de illegale werkzaamheden verzorgen. Verstoring van de koppelingen heeft al snel een disproportionele uitwerking. Anderzijds zijn de contacten tussen schakels doorgaans puur zakelijk waarbij men geen rugdekking heeft van contract- en eigendomsbescherming. De georganiseerde misdaad komt vanwege COVID-19 bijvoorbeeld niet in aanmerking voor ondersteuning vanuit de overheid. Juist daar ligt het inherente risico van onderling bedrog en wantrouwen. Illegale markten herbergen zo een dubbele kwetsbaarheid. Deze kan behulpzaam zijn om naar een minder ongewenste marktoordening te streven. Of om een permanente onrust in de markt te houden, die het opbloeien en doorwoekeren van de illegale markt kan voorkomen: <https://www.researchgate.net/publication/305210313> Effectieve strategieën tegen criminele samenwerking

De meeste energie bij de aanpak van drugs gerelateerde criminaliteit is nodig bij de aanpak van meer ingewikkelde vormen van (transnationale) criminele (netwerk)samenwerking. Deze weten zich flexibel te nestelen in de criminogene gelegenheidsstructuur. Als het niet lukt om meer fundamenteel de gelegenheidsstructuur voor de criminele samenwerking weg te nemen, *zal de overheid vooral achter de feiten aanlopen*. Maar ook dan kan er nog het nodige worden gedaan om de maatschappelijke schade te beperken. Daarvoor is het nodig op een andere manier tegen criminele samenwerkingsverbanden aan te kijken en zich vooral te richten op het beperken van de maatschappelijke schade die zij aanrichten. Methodiek en organisatie van de bestrijding zullen net als de criminele samenwerkingsverbanden die zij bestrijden *flexibel en dynamisch moeten zijn*: er is behoefte aan een **dynamisch drugsbeleid**. En zoals eerder is opgemerkt: *'It may take a network to fight a network'*. Daarbij kan de overheid gebruik maken van de mogelijkheid dat ze, meer dan de spelers op illegale markten, vertrouwen kan organiseren en flexibiliteit en hiërarchie goed met elkaar kan verbinden. De noodzakelijke voorwaarde is dan om steeds helder te bepalen op welke doelen worden ingezet om middelen als 'samenwerking', 'programmatische aanpak' en 'barrièremodel' zuinig en effectief in te kunnen zetten. Een mooie taak voor het toekomstig beleid rondom de aanpak en beheersing van de georganiseerde misdaad in Nederland.

Higgins, Andy (August 2021). *Police in place: Why the police need to reconnect locally*. London: The Police Foundation, 10 pp. https://www.police-foundation.org.uk/2017/wp-content/uploads/2010/10/perspectives_police_and_place.pdf

Samenvatting

Our modern world is complex. We live simultaneously in multiple, interconnected domains, all of which can carry real and serious threats to our safety that, as a society, we must seek to mitigate and minimise. Today we recognise that our home, family, and social environments can contain risks that warrant outside intervention and that our online spaces and financial and business domains need to be made safe so that we can operate there with confidence. These are the new frontiers of risk that have animated the agencies charged with keeping us safe over recent years and that will, no-doubt, continue to have a major bearing on our security for decades to come. But we should also recognise these overlayed 'environments', 'spaces', 'realms' and 'domains' for what they are: metaphors of place that remind us that our safety – and in particular, our experience of safety – also remains geographic, proximate and 'analogue', in vivid and important ways that have not received sufficient attention amid the din of exploding complexity.

Police and place are intrinsically connected, in fact etymologically, along with 'policy', 'polite' and 'politics', the word 'police' derives from the Greek polis, meaning 'city' – marking all these constructs as parts of the vital social machinery that make the large-scale sharing of place by humans a possibility. It is a close association that extends well into the history of the British police service. From Sir Robert Peel's 'New Police' for London, organised around a system of local 'beats', to the network of police houses that extended the long arm of the law out to the provinces, the first 130 years of British Policing were intrinsically (and by necessity) 'place-based'.

If we want to refocus attention on the connections between safety and place, and to build a compelling case for policing that is more deeply connected to communities and rooted in the places where we live, then we need to tell a different story. Financial, ideological, reputational investment will not be offered from above unless it is inspired and impelled from below. Evidence is important, but it needs a narrative horse to ride. There are visionary leaders, researchers and thinkers who can help to shape the new narrative, but there is also so much good being done in the cracks (in spite of it all) that we also need to put our ear to the ground. Where structures, resources, 'culture' and too many leaders with too little vision put up barriers, there are countless local heroes working around them and in between, who get it and get on with it. They are the neighbourhood bobby with a story for every street corner, the PCSO with a name for every face and thousands of leg-miles on the clock, they are the graduate recruit who hasn't yet seen it all and is all the better for it, they are the analyst who can see beneath the hotspot map, the community safety officer who understands that communities make safety, the volunteer and the youth worker, the campaigner and coordinator, the historian and steward and poet of place. Theirs are the stories that need to be shared, connected, combined, and amplified; to be heard beyond their places, so that they can inspire, engage, and empower others and provide the raw materials to craft the stories from which change is made.

Afsluitend

De zogenaamde 'buurtaanpak' is weer helemaal terug van weg geweest. Dat geldt zowel voor de politie als een groot aantal andere rechtshandavingsorganisaties. Functioneel en semi-functioneel toezicht zijn onder meer kernwoorden bij die aanpak. Om te voorkomen dat de sociaal zwakste groepen in de grote steden een beveiligingsachterstand oplopen is het noodzakelijk hier bijzondere aandacht aan te schenken. Gerichte inspanningen van politie en toezichthouders op zogenaamde "hot spots" biedt mogelijkheden. Op deze wijze kan een 'evenrediger verdeling van het criminaliteitsniveau in steden tot stand worden gebracht.

Wanneer die aandacht ontbreekt of tekort schiet komen de leefbaarheid en veiligheid in een aantal buurten onder druk te staan. 'De hardnekkige problematiek in sommige buurten in Nederland voedt parallelle samenlevingen en het wederzijds wantrouwen tussen overheid en burgers. Georganiseerde misdaad gebruikt dit om de rechtstaat te ondermijnen. Door de opeenstapeling van problemen in de wijken en tekortschietend overheidshandelen lopen bewoners van kwetsbare wijken nu vaak vast in onder meer het onderwijs en de arbeidsmarkt. Maar ook de sociale veiligheid is in het geding. Samenwerking is daarom vereist om deze criminogene situatie te doorbreken, de politie speelt hierbij een cruciale rol.

Hulme, Shann, Emma Disley & Emma Louise Blondes (Eds.) (March 2021). *Mapping the risk of serious and organised crime infiltrating legitimate businesses: Final Report*. Brussels: European Commission, Directorate Migration and Home Affairs,

https://www.rand.org/randeurope/research/projects/economic-value-of-illicit-markets-european-union.html?dm_i=4V0Q,HAL1,1JP3TP,21LI6,1 en <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/bd3cb673-879d-11eb-ac4c-01aa75ed71a1/language-en>

Samenvatting

Organised crime groups in the EU are becoming increasingly cross-border and transnational in their operation, with more than 5,000 groups under investigation in 2017 according to official Europol statistics. As the criminal proceeds generated from the trafficking of illegal goods and services are laundered through legitimate businesses, these criminal groups present a risk to both the EU economy and its society. Addressing the infiltration of the legitimate economy by serious and organised crime (SOC) is one of the EU's top priorities. Appropriate targeting of resources to tackle SOC relies upon accurate information about the extent and nature of the phenomenon.

The Directorate-General Home Affairs at the European Commission commissioned RAND Europe (and partners) to provide an up-to-date picture of the dynamics of serious and organised crime in the EU. The study was extensive, covering the scale and dynamics of the illegal economy (i.e. where organised crime groups operate to trade in illegal goods or commodities), as well as the interaction of organised crime groups with the legal economy (i.e. where organised crime groups are known to invest their criminal proceeds and infiltrate for their own gain).

This study utilised a mixed-methods approach utilising a range of quantitative and qualitative data.

- In-depth literature reviews were carried out to map current knowledge from the last 10 years relating to each individual aspect of the study.
- Interviews were conducted with 102 experts and stakeholders from 66 organisations, including representatives from EU institutions, member state organisations, law enforcement, asset seizure and recovery organisations, academic institutes and the private sector.
- Surveys of Asset Recovery Offices (AROs), Asset Management Offices (AMOs) and Financial Intelligence Units (FIUs) in the 28 EU member states.
- The analysis of a range of secondary data, including two datasets containing company ownership and public procurement information.
- The collection of 81 proven cases of SOC investment or infiltration in the legal economy.
- Three case studies to illustrate dynamics of SOC and the management of criminal finances by organised crime groups (OCGs).

What did we find?

Criminal markets

- We estimated that the annual revenues of the nine main criminal markets in the EU ranged from €92 to €188 billion in 2019.
- There seems to have been an upward trend in revenues generated through the trafficking of illicit drugs, Missing Trade Intra-Community (MTIC) fraud, and illicit waste trafficking.
- The analysis shows that the largest markets in terms of revenue are MTIC fraud, illicit drugs, illicit tobacco (specifically cigarettes) and illicit waste

Investment by OCGs in the legal economy

- The predominant sectors of known investments by OCGs in the legal economy are property/real estate, transportation and construction.
- Cash couriers are used by OCGs for transferring proceeds generated through cash-based markets like illicit drugs, THB and illicit tobacco.
- Electronic funds may be transferred by OCGs through money muling or 'smurfing'.

- Cryptocurrency exchange services and mixing or tumbler services are used for transferring cryptocurrencies and funds earned through cybercrimes.

The freezing and confiscation of assets from SOC

- It is not possible to reliably ascertain the overall number and value of assets frozen or confiscated at the EU-level as data collection is not centralised and still largely undertaken manually.
- Attention should be paid to improving systems for data collection through automation, standardisation and harmonisation.

Risk factors for SOC infiltration of companies and public procurement contracts

- Contrary to previous research, the study found that there is no single factor or 'red flag' that signals a company is at risk of infiltration. The analysis demonstrates that multiple indicators must be considered at once – for example, cash intensity of the company, corruption index, share of current assets, and volatility of total assets.
- Regarding the infiltration of public procurement contracts, single bidding, number of contracts awarded by the procuring entity, the share of a supplier in a buyer's annual spending, and relative price are all associated with higher probabilities of SOC infiltration.

The exploitation of the underground economy for SOC

- OCGs are in a particularly good position to exploit underground economy practices in sectors closely linked to economic activities, such as transport and logistics, entertainment, construction and finance.
- Underground economy mechanisms within these sectors include undeclared cargo and freight, undeclared or unreported work, poor controls and violation of regulations, as well as hidden transactions. This provides OCGs with the loopholes to perpetuate illicit activities such as trafficking of illicit goods, theft, money-laundering and fraud.

The use of new and non-banking payment methods for SOC

- Cryptocurrencies are regularly used in most types of cybercrime, particularly illicit trading through dark-net markets. The drivers of use include perceived anonymity, global reach, speed of transactions and regulatory and institutional gaps.
- Hawala and similar services operate outside the regulated financial system and are regularly used in the smuggling of migrants. There are differences in use between countries.
- Cash remains the preferred currency for OCGs, as factors such as inhibiting the use of new payment methods by OCGs range from the need for technical savviness, the risk of fraud, the elevated cost of transactions (compared with cash) and the growing risk of detection as certain products are increasingly monitored can inhibit the use of new payment methods.

One of the primary objectives of this study was to estimate the **revenues** generated by actors operating across criminal markets in the EU. Revenue is the total amount of income generated from the sale of goods or services. Understanding the revenue generated by an illicit market does not capture harms such as violence, exploitation, deprivation, loss to legitimate business or environmental destruction. It is important that understandings of both revenue and costs inform policy-making. This study aims to make a significant contribution to the former. This study estimates that the annual revenues of the nine main criminal markets in the EU ranged from €92 to €188 billion (mid-point of €139 billion) in 2019. It is not possible to directly compare this overall revenue figure for all nine markets with the figures estimated in previous similar studies, because the markets examined are not the same. However, for individual markets some comparisons can be made with the findings of previous studies. For instance, there seems to have been an upward trend in revenues generated through the trafficking of illicit drugs, Missing Trade Intra-Community

(MTIC) fraud, and illicit waste trafficking. It is useful to consider the relative scale of the markets examined in this study. The analysis shows that the largest markets in terms of revenue (from the lower boundary estimate) are MTIC fraud, illicit drugs, illicit tobacco (specifically cigarettes) and illicit waste.

Afsluitend

Een prima rapport en daar word ik dus blij van. Hierbij een opmerking, ik was één van de vele respondenten die kennis en informatie heeft aangeleverd voor het onderhavige rapport. Een rapport waar je uiteraard heel wat op kan afdingen voor wat betreft de gemaakte schattingen. Maar wel een zeer gedegen werk waar de komende jaren op voort geborduurd kan worden. Het geeft in ieder geval genoeg stof tot nadenken en aanleiding om nadere analyses te laten verrichten. Ook in Nederland wordt zowel politiek als in de dagelijkse beroepspraktijk gevraagd wat de kosten zijn van georganiseerde misdaad. Kosten die je op verschillende manieren kunt onderzoeken. Bijgesloten rapporten bieden aanknopingspunten om eventueel meer diepgaand onderzoek naar deze kosten van georganiseerde misdaad in Nederland te laten verrichten.

Krüsselmann, Katharina, Pauline Aarten & Marieke Liem (April 2021). Firearms and violence in Europe: A systematic review. *PLoS One*, vol. 16, no 4, April, pp. 1-13. <https://journals.plos.org/plosone/article?id=10.1371/journal.pone.0248955>

Samenvatting

Higher availability of firearms has been connected to higher rates of interpersonal violence in previous studies. Yet, those studies have focused mainly on the United States, or used aggregated international data to study firearm violence. Whether those aggregated findings are applicable to understanding the phenomenon in continental Europe specifically remains unclear. The aim of this systematic review is to bring together all studies that exclusively use European data. Methods Nine databases were searched, resulting in more than 1900 individual studies. These studies were assessed on relevance and eligibility for this study, based on their title, abstract and full text.

Information on study characteristics, operationalizations of main concepts and study results were extracted from the six eligible studies. Four studies assessed the impact of firearm restrictive regulations on the rate of firearm homicides. Two other studies correlated rates of firearm availability and -violence. Results vary: some studies show a clear decline once availability of firearms is restricted, while others indicate a limited effect on only a very specific subgroup, such as female victims, or national guards with weapons at home. Moreover, studies used various operationalizations for firearm availability, thereby decreasing the comparability of findings.

Empirical research exclusively using European data is still lacking. To increase comparability of future studies, methodological inconsistencies and regional gaps need to be overcome. Assessing how firearm availability can be measured with reliable and valid proxies across countries will be a crucial first step to improve future research on the link between firearms and firearm violence.

Afsluitend

Op dit moment is het gebruik van vuurwapens (opnieuw) volop in de belangstelling in Nederland. De ontwikkeling van die situatie over de afgelopen jaren in Nederland is voor de liefhebbers te lezen in *Kennisinventarisatie extreem geweld en criminele vuurwapenhandel*: https://www.researchgate.net/publication/334697558_Kennisinventarisatie_extreem_geweld_en_criminele_vuurwapenhandel

Daaruit blijkt bijvoorbeeld dat meta-analyses van wetenschappelijk onderzoek uit de V.S. erop wijzen dat gerichte campagnes tegen bende gerelateerd geweld effectief kunnen zijn in het terugdringen van vuurwapengeweld, wanneer een programma van geloofwaardige, gecoördineerde en snelle strafrechtelijke reacties is gekoppeld aan interventies in de sociale sfeer. Een doordachte communicatiestrategie, maar vooral toegepast sociaalwetenschappelijk onderzoek (m.n. geografische- en netwerkanalyses) zijn daarbij noodzakelijk om tot voldoende specifiek probleeminzicht te komen en de cyclus van onderlinge vergelding te doorbreken.

Wereldwijde vergelijkingen van wapenbezit en wapengeweld maken duidelijk dat het liberale wapenbeleid in landen als de Verenigde Staten een veel grotere beschikbaarheid van vuurwapens

tot gevolg heeft, en dat die beschikbaarheid sterk is gecorreleerd aan schietincidenten met dodelijke slachtoffers. Het is dan ook uit oogpunt van publieke veiligheid van belang om het bezit van zowel illegale als legale wapens onder de Nederlandse bevolking zoveel mogelijk in te perken. En dat is precies het beleid dat in Nederland wordt voorgestaan.

Lapsey, David S., Bradley A. Campbell & Bryant T. Plumlee (February 2021). Focal Concerns and Police Decision Making in Sexual Assault Cases: A Systematic Review and Meta-Analysis. *Trauma, Violence & Abuse*, 15 February, pp. 1-15
<https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/1524838021991285>

Samenvatting

Sexual assault and case attrition at the arrest stage are serious problems in the United States. Focal concerns have increasingly been used to explain police decision making in sexual assault cases. Because of the popularity of the focal concerns perspective and potential to inform evidence-based training, a systematic review and meta-analysis are needed to condense the literature. In this study, we assess the overall strength of the relationship between focal concerns variables and police decisions to arrest in cases of sexual assault. Our assessment of the effects of focal concerns variables on arrest decision making in sexual assault cases followed the systematic review protocols provided by the Campbell Collaboration of Systematic Reviews. Specifically, we used the Campbell Collaboration recommendations to search empirical literature and used meta-analysis to evaluate the size, direction, and strength of the impact of focal concerns variables on arrest decisions. Our search strategy detected 14 eligible studies and 79 effect sizes. The meta-analysis found several robust and statistically significant correlates of arrest. In fact, each focal concerns concept produced at least one robust arrest correlate. Overall, focal concerns offers a strong approach for explaining police decisions in sexual assault cases. Although practical concerns and resource constraints produced the strongest arrest correlates, results show the importance of additional case characteristics in officers' decision to arrest.

Our analysis revealed that arrest decisions were impacted by rape myths across studies. As such, more training is needed to dispel misconceptions about sexual assault cases, which is evident by our detected effects demonstrating the impact of victim injury, victim resistance, suspect weapon use, victim credibility, and victim alcohol use on officers' decision to arrest. Training programs that fit these three recommendations have recently been implemented in some jurisdictions. For example, in the State of Kentucky, each police department sends at least one officer to attend a comprehensive 40-hr sexual assault investigation course. The program covers topics such as rape myth acceptance, the use of DNA evidence in investigations, victim interviewing, and trauma-informed investigations. Importantly, a recent evaluation found that Kentucky's training program improved officers' short- and long-term knowledge of trauma-informed practices, knowledge of state laws, and perceptions of victims. Implications for Practice, Policy, and Research:

- Training should focus on improving police responses to victims of sexual assault, including reducing rape myths and misconceptions of rape.
- Training should focus on police educating officers on victim-centered, trauma informed interview techniques.
- Officers should be offered additional training on the collection and processing of physical evidence, specifically the utility of sexual assault kits.
- Future research should continue to use the focal concerns framework to explain officer decision-making in sexual assault cases.

Afsluitend

In Nederland gaat bijzondere aandacht uit naar de omgang met slachtoffers van zedendelicten. In de *aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik* wordt hier specifiek op ingegaan: <https://wetten.overheid.nl/BWBR0021545/2005-02-15> Sinds de invoering van de richtlijn De Beaufort voor de bejegening van slachtoffers van seksuele misdrijven in 1986, is de wijze waarop slachtoffers worden behandeld door politie en Openbaar Ministerie veranderd. De achtergrond voor het invoeren van deze richtlijn was dat een seksueel geweldsmisdrijf een zodanig ernstige inbreuk vormt op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer, dat bijzondere aandacht

dient te worden besteed aan de bejegening door politie en justitie van slachtoffers van seksuele geweldsmisdrijven.

Eind jaren negentig ontstond bij het College van Procureurs-Generaal behoefte aan de actualisering van de richtlijn De Beaufort. Eén van de redenen hiervoor was de wens om, naast een professionele bejegening van slachtoffers van zedendelicten, meer nadruk dan voorheen te leggen op het algemeen belang van waarheidsvinding. Om deze twee doelstellingen te realiseren werden de aanwijzing 'bejegening slachtoffers van zedenzaken' en de aanwijzing 'opsporing seksueel misbruik in afhankelijkheidsrelaties' ontwikkeld. Beide aanwijzingen zijn op 1 oktober 1999 in werking getreden. De aanwijzingen hebben een positieve invloed gehad op de aandacht die politie en Openbaar Ministerie besteden aan de zedentaak. De twee aanwijzingen worden nu geïntegreerd tot één nieuwe aanwijzing, met als titel aanwijzing 'opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik'. De samenvoeging gebeurt omdat onderwerpen als deskundigheidsbevordering, professionaliteit e.d. in elke zedenzaak noodzakelijk zijn en er een eenduidig document voor de aanpak van zedenzaken dient te zijn.

Met seksueel misbruik in afhankelijkheidsrelaties worden die vormen van misbruik bedoeld waarbij handelingen plaatsvinden met een seksuele lading en waarbij het slachtoffer in een afhankelijkheidsrelatie staat of stond tot de dader. Daaronder zijn in ieder geval begrepen de gevallen van ontucht met misbruik van gezag die in art. 249 Wetboek van Strafrecht (WvSr) worden genoemd. De aanwijzing maakt een onderscheid tussen acute situaties en situaties waarin bezinning nodig is/mogelijk is. Dat laatste zal in het algemeen het geval zijn in afhankelijkheidssituaties.

McDermott, Jeremy, James Bargent, Douwe den Held & Maria Fernanda Ramírez (February 2021). *The cocaine pipeline to Europe*. Geneva: Global Initiative Against Transnational Organized Crime, 78 pp. <https://globalinitiative.net/analysis/cocaine-to-europe/>

Samenvatting

This report has been jointly produced by InSight Crime and the Global Initiative Against Transnational Organized crime. This report is the product of field investigations over two years in more than 10 countries in Latin America, the Caribbean and Europe, as well as interviews with officials, investigators and experts in numerous countries across both continents, and the collection and analysis of open source data and reporting. Over the past few years, the cocaine trade has enjoyed an unprecedented boom, fuelled by soaring production. In 2018, the combined production for Colombia, Bolivia and Peru – the three main producers of cocaine – was more than double that of 2013. While the rate of growth has slowed of late, there is still no sign of it hitting a peak.

Coverage of this phenomenon has largely focused on the United States and its seemingly endless 'war on drugs'. However, smarter traffickers have long preferred Europe, which has far more potential for growth than the more saturated US market, and higher profits. Cocaine to Europe has increased over the years, to the point where it is now beginning to rival that entering the US mainland. A significant percentage of that flow is in transit to other parts of the world. Traffickers are pushing eastwards from the more established markets in western Europe towards Russia and Asia – and feeding every country in between.

From a business perspective, trafficking cocaine to Europe is a far more attractive prospect than targeting the US. Prices are significantly higher and the risks of interdiction, extradition and seizure of assets significantly lower. A kilogram of cocaine in the US is worth up to US\$28 000 wholesale. That same kilogram is worth around US\$40 000 on average and as much as nearly US\$80 000 in different parts of Europe. From the perspective of the authorities, the future of cocaine trafficking to Europe holds many dangers. While European and Latin American governments struggle to contain the pandemic and associated economic carnage, organized crime sees new opportunities.

The cocaine trade is now populated by a variety of different types of criminal syndicates, which are made up of many different and mixed nationalities. There are no longer criminal structures like the Medellín Cartel, which controlled cocaine production in Colombia and sold their drugs on the streets of Miami and New York. Criminal networks today rely on subcontracting out much of the

work to different transport specialists, assassins for hire, corruption nodes and money launderers, as well as legal actors such as lawyers, accountants and bankers. Different criminal nodes will align for a particular shipment, then drift apart, searching for new opportunities and trafficking constellations.

Magny, Obed & Natalie Todak (July 2021). Emotional intelligence in policing: A state-of-the-art review. *Policing: An International Journal*, 7 July, pp. 1-

13. <https://www.emerald.com/insight/content/doi/10.1108/PIJPSM-01-2021-0008/full/html>

Samenvatting

Emotional intelligence (EI) reflects an ability to acknowledge one's own emotional state and keep one's emotions in balance while recognizing emotions in others, managing interactions and relationships with them and resolving conflict. Considering that police work largely involves interactions with others, the purpose of this paper is to offer a state-of-the-art review of the research on EI in policing. Using several online databases, a literature search was performed to collect all peer reviewed studies on EI in policing from around the globe. The authors review the nature of this research and its major findings. They also summarize how EI was conceptualized and measured across studies. The authors' search generated a list of 20 studies carried out in 9 countries. Almost all used survey methods and most adopted an ability-based model of EI. The most common area of focus was on correlates of EI in police officers ($N = 12$), followed by descriptive studies of EI in police officers ($N = 5$), and finally assessments of the relevance of EI for police training ($N = 3$). Policing research has not paid enough attention to EI. To the authors' knowledge, this is the first effort to assess the state of this literature. With law enforcement agencies looking for ways to improve citizen trust and legitimacy worldwide, the preliminary evidence suggests EI warrants considerably more empirical and practical consideration.

Afsluitend

In veel beroepen is het van belang om een zekere mate van emotionele intelligentie te hebben. Het is dan vooral van belang om de eigen emoties te herkennen, te begrijpen en te beheersen. Daardoor is het vaak eenvoudiger om de emoties van anderen te herkennen, te begrijpen en te beïnvloeden. Dat is vooral een belangrijke kwaliteit om in het dagelijkse politiewerk te gebruiken. Het beheersen van emoties is namelijk vooral belangrijk in situaties waarin politiemensen onder druk staan. Dat kan behulpzaam zijn in de vele contacten met een vaak 'moeilijk publiek' waar vaak sprake is van uitdagende en stressvolle situaties. Wanneer emoties hoog oplopen, veranderen ze de manier waarop onze hersenen functioneren en verminderen onze cognitieve vaardigheden, beslissingsbevoegdheden en zelfs interpersoonlijke vaardigheden. Het begrijpen en beheersen van emoties (en de emoties van anderen) helpt ons om meer succesvol om te gaan in interactie met het publiek. In tegenstelling tot intelligentie, IQ, is het hebben van een hoog niveau van emotionele intelligentie of een hoog emotioneel quotiënt (EQ) niet iets dat in steen gebeiteld is. Emotionele intelligentie is een vaardigheid die verder ontwikkeld kan worden gedurende een loopbaan bij de politie. Empathie, flexibiliteit en optimisme leiden tot betere relaties met het publiek en collega's.

Maskaly John, Sanja Kutnjak Ivkovic & Peter Neyroud (June 2021). Policing the COVID-19 Pandemic: Exploratory Study of the Types of Organizational Changes and Police Activities Across the Globe. *International Criminal Justice Review*, pp. 1-

20. <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/10575677211012807>

Samenvatting

The COVID-19 pandemic upended major facets of global society, including policing. This study describes three types of changes that police agencies in counties worldwide made. First, how have various domains of policing changed and how much did they change? Second, were these changes regulated by the official policy? Third, what are the potential consequences of the changes made during the pandemic? Taking a mixed-methods approach, our quantitative survey data from 27 countries, buttressed by qualitative responses, enable us to examine changes in these three areas. Our results suggest there is a great deal of heterogeneity in the degree of change, the use of policy to make the changes, and the perceived effects of the changes. Some changes (i.e., the use of personal protective equipment) are relatively ubiquitous and common sense based on the

pandemic. Other organizational changes show a great deal more variation, especially when considering the valence of the change. Finally, the police executives from these countries express a highly optimistic—and potentially overly rosy—view of the potential longer term consequences of the pandemic or the operational changes made because of it. Overall, the results paint a more complicated picture of the responses to the pandemic made by the police organizations included in our sample. We conclude by discussing the implications of these findings for future research, police practice, and the development of policy.

This research has largely covered what has been termed the “first wave” of the COVID-19 pandemic and its policing impact. In many nations where we collected data, the pandemic has continued to worsen. One thing is clear: The police were able to respond to the pandemic, although the efficacy and sustainability of these responses remains unclear. It will likely take many years and a great deal more research to fully address these questions. This study was a the first step in that direction, but definitively not the only study that is needed. The limitations of the convenience sample and variations in policing models around the world make comparative police research difficult on a good day but damn near impossible during a global pandemic. Future research—both qualitative and quantitative—is needed to enhance our understanding of these changes. Additionally, research is needed to look at the perceptions and experiences of officers and members of the community too. Finally, as we are hopefully seeing an end to the pandemic, it is necessary to understand that police organizations will be going through another turbulent transition as we return to the “new normal,” whatever that means.

Afsluitend

De COVID-19-pandemie heeft belangrijke facetten van de mondiale samenleving, waaronder het politiewerk, op zijn kop gezet. Dat blijkt ook te gelden voor de verschillende politieorganisaties wereldwijd. De auteurs sluiten af met een bespreking van de implicaties van deze bevindingen voor toekomstig onderzoek, de politiepraktijk en de ontwikkeling van beleid. Vooral de gevolgen op lange termijn zijn deels onvoorspelbaar. Ook voor de Nederlandse politie is het noodzakelijk om die gevolgen voor de organisatie en het functioneren daarvan in kaart te brengen. Want de verwachting is dat geheel terug gaan naar de oude situatie van voor de COVID-19-pandemie niet realistisch is. Dat betekent dat de politie zich op deze nieuwe situatie moet voorbereiden. Bijgesloten ‘kennisparel’ geeft daarvoor in ieder geval de eerste aanzetten.

Mazerolle, Lorraine, Adrian Cherney, Elizabeth Eggins, Lorelei Hine & Angela Higginson (May 2021). Multiagency programs with police as a partner for reducing radicalisation to violence. Multiagency programs with police as a partner for reducing radicalisation to violence. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 17, no. 2, June, pp. 1-88. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1002/cl2.1162>

Samenvatting

Police multiagency responses to violent extremism aim to reduce radicalisation to violence by fostering collaboration and partnering with other governmental agencies, private businesses, community organisations, or service providers. Police can play a central role in these partnerships because they are often one of the first points of contact with individuals who have radicalised to extremism. This Campbell systematic review examines the processes and impact of police-involved multiagency partnerships that aim to address terrorism, violent extremism, or radicalisation to violence. The review summarises evidence from five studies that met the impact review criteria and 26 studies that were qualitatively synthesised to explore the processes of multiagency collaboration.

This review includes studies that evaluated either the processes or impacts of programmes that involve police acting in partnership with at least one other agency and that were aimed at reducing terrorism, violent extremism or radicalisation to violence.

The systematic search identified 7384 potential studies, of which five assessed the effectiveness of police-involved multiagency interventions. A total of 181 studies examined how the intervention might work (mechanisms), under what context or conditions the intervention operates (moderators), the implementation factors and economic considerations. Of the 181 studies, 26 studies met the threshold for in-depth qualitative synthesis to more comprehensively understand

the mechanisms, moderators, implementation and economic considerations for police-involved multiagency interventions.

There is not enough evidence to assess whether these programmes work to reduce radicalisation to violence. Only one study assessed the impact of a police-involved multiagency partnership on radicalisation to violence. This study evaluated the World Organisation for Resource Development Education (WORDE) programme, a Muslim community-based education and awareness programme involving police in some components. There is a small amount of mixed evidence regarding whether these programmes can work to improve collaborations between agencies. Four studies met the inclusion criteria to assess the impact of a police multiagency partnership on interagency collaboration. The first study examined the impact of agency alignment with a Target Capabilities List (TCL). The evidence from this study showed that greater alignment with the TCL was associated with better working relationships, more intelligence sharing, and more engagement with the U.S. Federal Bureau of Investigation (FBI), other law enforcement agencies, and fusion centres.

The second study assessed whether the number of multiagency collaborative partners influenced perceptions of clarity and understanding of the strategies and goals of organisations at three levels. Evidence from this study suggests that a larger number of collaborative partners is associated with better understandings of missions, responsibilities and goals at the state and local/departmental level, but not at the federal level, where more partners is associated with less understanding.

The third and fourth studies both examined the impact of grants from the U.S. Department of Homeland Security (DHS). One study found a negative direct relationship between the perceptions of the influence of DHS grants, and homeland security preparedness. The final study found that the receipt of DHS funding did not significantly predict whether or not an agency engaged in at least one form of homeland security innovation.

Twenty-six studies met our threshold for more thorough examination of the processes that facilitate or constrain implementation, as well as providing information about the costs and benefits of the programme. Some themes that emerged include the importance of taking time to build trust and shared goals among partners; not overburdening staff with administrative tasks; targeted and strong privacy provisions in place for intelligence sharing; and access to ongoing support and training for multiagency partners. There is limited and mixed evidence about the processes and impact of police-involved multiagency programs aimed at reducing radicalisation to violence. Only five initiatives so far have been evaluated for effectiveness, and with low quality methods. A larger number of studies (181) provide insights in the context, functioning and cost effectiveness of police-involved multiagency initiatives, with 26 higher-quality studies synthesised in-depth. Future research should aim to rigorously evaluate the outcomes of such initiatives.

Afsluitend

Bijgesloten systematisch overzicht geeft het beste weer van wat momenteel de beschikbare kennis zegt over de effectiviteit van samenwerkingsverbanden om gewelddadige radicalisering te voorkomen. De resultaten zijn weinig bemoedigend in die zin dat er niet zo heel veel te melden valt over die effectiviteit. Ook dat zijn belangrijke uitkomsten van *systematic reviews* zoals die uit bijgesloten bijdrage. Opnieuw wordt duidelijk dat de huidige kwaliteit van evaluatiestudies, óók op dit terrein tekort schiet. Dat is ook een belangrijke boodschap voor subsidieverstrekkers, beleidsafdelingen, de wetenschap en de operationele uitvoering die zich met de preventie van gewelddadige radicalisering bezig houden.

Muir, Rick (May 2021). *Taking crime prevention seriously: The case for a crime and harm prevention system*. London: The Police Foundation, 38 pp. https://www.policingreview.org.uk/wp-content/uploads/insight_paper_3.pdf

Samenvatting

What would it take to shift our approach to crime and wider harms firmly in a preventative direction? That is the question that this paper seeks to answer. It does so as a contribution to the ongoing work of the Strategic Review of Policing in England and Wales, which is looking at what kind of police service we will require to meet the challenges of the twenty first century. It has long

been clear that before the Review can think properly about the role of the police in responding to those challenges, it needs to consider what role society as a whole (including non-policing public agencies, the private sector and local communities) should play in promoting public safety and security. It is also clear that the area where wider society can play the most significant role is in preventing crime and other forms of harm from occurring in the first place. Once the Review has determined what preventative role this wider spectrum of actors should play, it can then be clearer about what should be expected of the police.

The paper goes about addressing this question in the following way:

- It starts by setting out the rationale for a shift to prevention in relation to crime and other threats to public safety.
- It sets out what we understand by prevention, breaking this down into different types of preventative activity.
 - It applies that framework to three areas of crime and sketches out what such a preventative approach might look like in relation to each. These case studies are pension and investment scams, online child sexual exploitation and serious violence. These examples are by no means exhaustive but are intended to illustrate what a more systemic preventative approach would entail in practice.
- It makes the case that, stepping back from each of those examples, what is really needed is a much more explicit and institutionally anchored system of crime and harm prevention.
- It describes what a crime and harm prevention system might look like in practice.
- It turns finally to what role we should expect the police to play as a part of that wider system.

The paper does not represent the Review's final word on these issues but is intended rather as a provocation for public discussion, which can help frame the Review's thinking prior to the production of its final report.

Afsluitend

Tja, ik kan hier nog veel zinnen aan besteden. Wat mij betreft (opnieuw) een prima gesystematiseerde opsomming van argumenten waarom criminaliteitspreventie een veel prominenter rol moet spelen in het toekomstige politiewerk. Uiteraard is ook hier samenwerking met een groot aantal actoren gewenst. Dat spreekt haast vanzelf. Maar een centrale rol is weggelegd voor de politieorganisatie zelf want het concept van criminaliteitspreventie kan zich niet eigenstandig implementeren in de grillige praktijk. Daar is stevige sturing, commitment en een serieuze investering voor nodig.

National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine (August 2021). *Policing to Promote the Rule of Law and Protect the Population: An Evidence-based Approach*. Washington, DC: The National Academies Press, 96 pp. <https://www.nap.edu/catalog/26217/policing-to-promote-the-rule-of-law-and-protect-the-population>

Samenvatting

The report that follows considers the institutional landscape of policing and the capacity to provide proper and fair protection to all members of the public and not just to a powerful few. It examines organizational policies, structures, and practices for policing likely to be effective in some contexts at promoting the rule of law and protecting the population. We hope that for this broadest and perhaps most difficult of our five tasks, this report can provide a research agenda to better support program development in this area. The reader can use the report most wisely as a *provisional* statement of what is known, in 2021, on the basis of either systematic research evidence or case study experience. We fully expect some conclusions may change or that others may expand existing knowledge—especially with the research agenda we recommend. While each report is published separately, all five should be seen as attempts to solve a larger puzzle of

understanding and implementing successful police reform. This report offers a starting point for solving that puzzle.

Afsluitend

Het bijgesloten rapport is opgesteld met het uitgangspunt dat er veel kansen zijn om voort te bouwen op bestaand bewijs van effectieve politiepraktijken. Het genereren van nieuwe kennis moet gericht zijn op het bevorderen van de kwaliteit van de rechtsstaat en de bescherming van het publiek in verschillende politieorganisaties in verschillende landen. Dit kan gedeeltelijk worden gedaan door veelbelovende politiepraktijken te implementeren en door voorstellen te doen hoe ze kunnen worden aangepast aan de lokale context. Bijgesloten rapport toont aan dat er sprake is van een accumulatie van op evidentie bewezen gebaseerd politieonderzoek.

Maar wat ontbreekt nog aan onderzoek op dit gebied? Dat zijn vooral effectevaluaties van politiepraktijken hoe die "effectiviteit" kan worden gemeten. Er is vaak sprake van *politiële innovatie maar tegelijkertijd een groot gebrek aan effectevaluatie*. Dat is trouwens een generiek probleem bij het beoordelen van de effectiviteit van de aanpak van criminaliteit. Dat wordt steeds meer een voelbaar probleem. Het is echter noodzakelijk de interventies en maatregelen altijd te meten op verschil tussen verwachte en waargenomen ontwikkeling in de criminaliteit. Bij het ontbreken hiervan kan een noodzakelijke kennisoverdracht over succesvolle maatregelen naar andere locaties niet plaats vinden. Afijn, ik hoop in ieder geval ook aan te tonen dat er wel degelijk uitspraken kunnen worden gedaan over de effectiviteit van de aanpak binnen het domein van criminaliteit en rechtshandhaving. De 'kennisparels' die ik verstuur tonen dat regelmatig aan. Kortom: reden tot optimisme over wat veelbelovend is, wat werkt en misschien nog belangrijker wat niet werkt.

Nelen, Hans, Karin van Wingerde, Roland Moerland, Lieselot Bisschop, Kim Geurtjens, Anantha Thelen & Lotte Servaas (mei 2021). *Procesevaluatie en actieonderzoek versterking aanpak ondermijnende criminaliteit: Tussenrapportage*. Maastricht: Maastricht University / Rotterdam: Erasmus Universiteit, 81 pp. <https://repository.wodc.nl/bitstream/handle/20.500.12832/3075/3066-procesevaluatie-en-actieonderzoek-volledige-tekst.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Samenvatting

Er wordt enthousiast en met veel betrokkenheid samengewerkt om ondermijnende criminaliteit tegen te gaan, maar de basis van de aanpak is kwetsbaar. Dit komt bijvoorbeeld doordat het leunt op een beperkt aantal gedreven en kundige individuen binnen een project. Om te komen tot een multidisciplinaire integrale aanpak moet op landelijk niveau de randvoorwaarden worden gecreëerd en verstevigd. Dit blijkt uit onderzoek dat in opdracht van het WODC is uitgevoerd door de Universiteit Maastricht en de Erasmus Universiteit Rotterdam.

Het kabinet heeft in 2019 extra financiële middelen beschikbaar gesteld, de zogeheten ondermijningsgelden, waarmee regionale en landelijke partijen projecten hebben opgestart. Deze versterkingsbeweging loopt tot en met 2021. In dit tussenrapport wordt een beeld gegeven van de inzichten van de onderzoekers tot dusver over het verloop van de versterkingsbeweging en de projecten daarbinnen. De onderzoekers hebben 126 projecten geïnventariseerd, waarvan ze er dertien van dichtbij hebben gevolgd. De kans op succes in een project neemt toe wanneer wordt geleund op bestaande wetenschappelijke inzichten en praktijkbevindingen. Bij verschillende projecten gebeurt dat, maar sommige projecten gebruiken bestaande kennis en inzichten nauwelijks of niet. Opvallend is verder dat veel projecten weinig aandacht hebben voor de internationale aspecten van ondermijnende criminaliteit. Dat staat haaks op de internationale aard van bijvoorbeeld drugscriminaliteit. Bij diverse projecten is er een verschil in kennis en expertise tussen de samenwerkingspartners, waarbij de een meer voorwerk heeft gedaan dan de ander en sneller of anders uit de startblokken schiet. Ook is er niet altijd sprake van een gedeelde visie op de aard en ernst van de problematiek. Bij verschillende projecten worden uitdagingen ervaren inzake informatiedeling, bijvoorbeeld door privacy beperkingen of doordat de informatiedeling tussen overheid en private partijen nog versterking behoeft.

De capaciteit die nodig is, verschilt per project. Er zijn projecten die door één persoon worden uitgevoerd en er zijn programma's waar tientallen mensen bij betrokken zijn en die bestaan uit

allerlei sub-projecten en proeftuinen. Grote projecten lijken door de ambitie en diverse uitdagende deelonderwerpen alsmaar uit te dijen en dit zet de beschikbare capaciteit onder druk. Voor de betrokkenen zijn de projecten vaak extra taken die naast de reguliere werkzaamheden komen. Daardoor komt het veelal aan op gedrevenheid van de betrokkenen, wat de capaciteit kwetsbaar maakt. De urgentie en de wil om samen te werken binnen en tussen projecten wisselt. Ook het draagvlak op bestuurlijk en leidinggevend niveau verschilt tussen de projecten. Toch overheerst volgens betrokkenen het gevoel dat de versterkingsbeweging ertoe heeft geleid dat het besef over de ernst van ondermijnende criminaliteit overal is doorgedrongen. Wel is over de gehele linie van de versterkingsbeweging een zeker pessimisme zichtbaar over de mate waarin de ondermijnende criminaliteit daadwerkelijk een slag wordt toegebracht. Evengoed concluderen de onderzoekers dat er in relatief korte tijd veel in gang is gezet, dat juridische barrières zijn overbrugd en dat werkwijzen en interventies ontwikkeld zijn die op langere termijn hun vruchten kunnen afwerpen.

Afsluitend

Tja er is dus nog wel een lange weg te gaan. Uit deze tussenrapportage blijkt dat de aanpak nogal *‘een wiebelig’* karakter heeft. Een echte volwassen infrastructuur voor de aanpak van ondermijnende criminaliteit is op dit moment niet aanwezig. De volgende slotconclusie uit bijgesloten rapport is hiervoor exemplarisch:

*‘Enige zorg is daarbij al uitgesproken over de **sense of urgency** en de mate van prioritering die de integrale aanpak van ondermijnende criminaliteit nog geniet. Die zorg betreft niet zozeer de aanpak van ondermijnende criminaliteit in algemene zin, want daar wordt beleidsmatig zeker nog veel waarde aan toegekend. Het heeft er echter veel van weg dat een aantal betrokkenen op beleidsniveau er nog steeds van overtuigd is dat uiteindelijk “de echte rake klappen aan de georganiseerde criminaliteit” vooral kunnen worden uitgedeeld via een klassieke strafrechtelijke aanpak. Deze reactie was niet alleen merkbaar na de aanhouding van Ridouan T., maar ook na het kraken van de communicatiestructuur van criminele netwerken (Enchrochat en Sky ECC). Hoe belangrijk strafrechtelijke interventies ook zijn en blijven in de aanpak van georganiseerde criminaliteit, juist ook het multidisciplinaire karakter van deze aanpak moet worden gekoesterd en benadrukt. De enorme schat aan informatie die de genoemde hackoperaties hebben opgeleverd kan bijvoorbeeld ook zeer goed voor andere doeleinden (bestuurlijk-preventief, financiële aanpak et cetera) worden aangewend. Dit besef is weliswaar bij een aantal hoofdrolspelers in de aanpak van ondermijnende criminaliteit doorgedrongen, maar nog lang niet bij iedereen. Er moet dus nog wel het nodige ‘zendingswerk’ worden verricht om ‘het veld’ in den brede van de toegevoegde waarde van een multidisciplinaire integrale aanpak te overtuigen. Wellicht is dat de grootste uitdaging voor de komende tijd, maar wel een waarbij kan worden geleund op de waardevolle inzichten en ervaringen die de afgelopen tijd in de samenwerking met andere partners zijn opgedaan. Het onderzoek laat zien dat binnen diverse projecten op een creatieve manier gebruik wordt gemaakt van een breed palet aan interventies. Een belangrijke uitdaging voor de komende jaren is dan ook om te voorkomen dat deze ‘kindjes’ met het badwater worden weggegooid en te borgen dat er wordt voortgebouwd op de lessons learned in de integrale aanpak van ondermijnende criminaliteit.*

Ook hier geldt opnieuw dat een criminaliteitspreventieve aanpak van ondermijnende criminaliteit onontbeerlijk is. Door velen in beleid en praktijk wordt dat met de mond beleden, maar de huidige praktijk blijkt anders te zijn. Dat lijkt vreemd omdat er goede inzichten bestaan hoe deze preventieve aanpak vorm kan worden

gegeven: <https://www.researchgate.net/publication/338999955> Preventieve en bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit in Nederland Een multidimensionale aanpak Een eenzijdige strafrechtelijke aanpak zal namelijk net zo succesvol blijken als het verschuiven van de dekstoelen op de Titanic. En dat zou toch jammer zijn van al die extra financiële injecties die gedaan zijn om de georganiseerde criminaliteit in Nederland in omvang en ernst te doen afnemen.

Newburn, Tim (January 2021) The Causes and Consequences of Urban Riot and Unrest. *Annual Review of Criminology*, vol. 4, January, pp. 53-

73. <https://www.annualreviews.org/doi/abs/10.1146/annurev-criminol-061020-124931>

Samenvatting

This review explores those varied bodies of work that have sought to understand crowd behavior and violent crowd conduct in particular. Although the study of such collective conduct was once considered central to social science, this has long ceased to be the case and in many respects the study of protest and riot now receives relatively little attention, especially within criminology. In addition to offering a critical overview of work in this field, this review argues in favor of an expanded conception of its subject matter. In recent times, scholarly concern has increasingly been focused on questions of etiology, i.e., asking how and why events such as riots occur, with the consequence that less attention is paid to other, arguably equally important questions, including how riots spread, how they end, and, critically, what happens in their aftermath. Accordingly, as a corrective, the review proposes a life-cycle model of riots.

Scheepmaker, Marit (Redacteur) (december 2021). Georganiseerde criminaliteit en ondermijning. *Justitiële Verkenningen*, vol. 47, no. 6 december, 107 pp. <https://repository.wodc.nl/bitstream/handle/20.500.12832/3149/JV202104-volledige%20tekst.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Samenvatting

Het bijgesloten themanummer bestaat uit de volgende bijdragen. Barbra van Gestel gaat hier in het openingsartikel uitgebreid op in. Hoe en op welke leeftijd individuen verzeild raken in de georganiseerde criminaliteit is een onderwerp dat aan bod komt in bijdragen van Vere van Koppen en Anna Sergi. De stelling van de Italiaanse journalist en maffiadeskundige Roberto Saviano dat de Nederlandse belastingregels witwassen en daarmee de georganiseerde misdaad faciliteren wordt op de korrel genomen door Edwin Kruisbergen. Verder is er aandacht voor de strijd tegen ondermijnende criminaliteit, waarvoor in de afgelopen jaren extra geld ter beschikking is gesteld. De auteurs Karin van Wingerde, Victor van Santvoord, Roland Moerland, Lieselot Bisschop en Hans Nelen bekijken of dit geld goed besteed is en inventariseren succesvolle en minder geslaagde praktijken en samenwerkingen in projecten die werden opgezet. Ten slotte blikken Manja Abraham en Toine Spapens terug op het overheidsbeleid inzake georganiseerde drugscriminaliteit in de afgelopen kwart eeuw. Zij concluderen dat de gehanteerde strategie meer gericht was op beheersing dan op bestrijding en dat de aanpak van het probleem heeft gefaald.

Als het gaat over de invloed van de georganiseerde criminaliteit valt ook vaak de term 'ondermijning'. Weliswaar wordt dit concept veel bekritiseerd vanwege de gemakzuchtige wijze waarop het wordt gehanteerd om allerlei misstanden weg te zetten, maar het woord is wel ingeburgerd. Bijvoorbeeld het Jv-themanummer over criminaliteit in Noord-Brabant, eveneens verschenen in 2017, laat zien hoe vooral de productie van en handel in drugs hun stempel drukken op lokale gemeenschappen, waarbij ook bedreigingen aan het adres van wethouders en burgemeesters geen uitzondering meer zijn. Al met al is er meer dan genoeg aanleiding om een themanummer te wijden aan georganiseerde criminaliteit en ondermijning. Hierin aandacht voor liquidaties, maar ook voor de vraag of de rechtsstaat in gevaar is door de aanvallen op en de bedreiging van sleutelfiguren in het rechtsproces. Twee artikelen gaan in op daders en de wijze waarop mensen betrokken raken bij georganiseerde criminaliteit, en op de dynamiek tussen georganiseerde misdaadgroepen en kleinere, lokaal

opererende groepen. Voorts haken we in op het recente debat over witwassen en de Nederlandse belastingwetgeving. Ook kijken we naar de aanpak van ondermijning middels een artikel over de evaluatie van verschillende lokale en regionale projecten. Een historische terugblik leert daarnaast dat in Nederland het beheersen van de drugscriminaliteit altijd belangrijker is geweest dan bestrijding ervan.

Afsluitend

Een prima themanummer van *Justitiële Verkenningen* waarvan de eindredacteur Marit Scheepmaker wel eens in het zonnetje mag worden gezet, bij deze dus. Bijgesloten 'kennisparel' is een *must read* voor iedereen die bij de aanpak van georganiseerde misdaad in Nederland is betrokken. Opnieuw een voorbeeld van toegankelijke kennis waarmee beleid en de operationele praktijk hun voordeel kunnen doen.

Sidebottom A, Brennan I, Agar I, Ashby M, Bullock K, Hales G and Tilley N. (November 2021). *'Knife crime: A problem solving guide'*. College of Policing, 136 pp. <https://assets.college.police.uk/s3fs-public/2021-11/Knife-crime-a-problem-solving-guide.pdf>

Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid (november 2021). *Interventiematrix wapenbezit en -gebruik onder jongeren van 12-23 jaar*. Utrecht: Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid, 24 pp. https://hetccv.nl/fileadmin/Bestanden/Onderwerpen/Wapens_en_jongeren/211025_Jongeren_en_wapens-1.pdf

Samenvatting

In de aanpak van het wapenbezit- en gebruik onder jongeren hebben verschillende partijen interventiemogelijkheden. Denk aan gemeenten, politie, OM, bureau Halt, scholen en anderen. In deze interventiematrix worden verschillende situaties beschreven en wat iedere partij kan doen. De interventiematrix is net als het actieplan Wapens en Jongeren bedoeld voor situaties waarbij jongeren van 12 tot 23 jaar betrokken zijn. De matrix gaat van lichte naar ernstige situaties. De matrix geeft de betrokken medewerkers inzicht in het totale 'arsenaal' aan mogelijkheden en is bedoeld om in een casus te komen tot een samenhangende aanpak. Doel van deze interventiematrix is ook het voorspelbaar maken van de aanpak van wapenbezit onder jongeren.

Knife crime – a problem solving guide has been produced in collaboration with the National Police Chiefs' Council and through consultation with 24 police forces and violence reduction units in England and Wales. Using a problem-solving approach to tackling the issue, the guide contains:

- broad approaches that are effective in tackling knife crime, including good practice from across the UK
- a practical toolkit of tactics to use, such as interventions in schools, weapon sweeps and focused deterrence
- advice on how to use data to tailor a response to local problems

Knife crime is a persistent problem in the UK with significant societal, economic and health implications. Between 2014 and 2020, the number of violent incidents involving knives or sharp objects rose year-on-year, with 2019/20 witnessing the largest number of police-recorded knife offences in the past decade. Reducing knife crime is a key element in tackling violence. Officers across the country work day and night to protect the communities exposed to this abhorrent crime. Reducing knife crime requires a response from everyone in society. The public, private and third sectors must work together to deliver a lasting change. People are at the heart of policing and we all have a part to play. We do our best in policing to predict where and when knife crime may occur and use the current tactics available to us to deploy our resources effectively. We use a range of enforcement, prevention and engagement tactics to take knives off the streets. But with the right information, we can make smarter, more informed decisions. With this work, we hope to do exactly that, using the right tactics to suit our communities, ultimately deterring people from carrying knives and reducing violence on our streets.

This guide provides an excellent resource for police forces across the country to get the best from their officers and staff, deploy them effectively and work with partner agencies more efficiently. The research informs us on how we can use a scientific, evidence-based approach to reduce crime. It gives us some of the tactics available to tackle knife crime and assesses their viability, weighing up both positive and negative aspects of their use. There are always challenges involved in tackling knife crime but there are also many opportunities. I hope this guide helps us focus on where we can take these opportunities, where we can overcome these challenges and, above all, how we can help keep the public safe

Afsluitend

Zo zie je maar weer, bijna twee gelijksoortige publicaties waarin praktische kennis is verwerkt om het fenomeen van 'messencriminaliteit' tegen te gaan. De één vervaardigd in Nederland en de ander in het Verenigd Koninkrijk. Om van te leren lijkt mij, zowel voor wat betreft de verschillen als de overeenkomsten tussen beide publicaties. Blijft uiteraard de vraag of 'messencriminaliteit'

in Nederland echt zo 'n omvangrijk probleem is als in de media wordt beschreven. Eigenlijk weten we het niet, goede data over het fenomeen is niet beschikbaar. Dit in tegenstelling tot het VK: <https://researchbriefings.files.parliament.uk/documents/SN04304/SN04304.pdf>

Maar goed, we weten in ieder geval welke interventies en maatregelen beschikbaar zijn om het 'messengeweld' tegen te gaan, dat noem ik nog eens een 'handelingsperspectief'.

Staats, W., C. Meerts, E.R. Kleemans & W. Huisman (februari 2021). *Nieuwe manieren van samenwerken: Een systematische literatuurreview naar (de effectiviteit van) publiek-private samenwerkingsverbanden op het gebied van financieel-economische criminaliteit en cybercrime*. Amsterdam: Vrije Universiteit Amsterdam, Faculteit der Rechtsgeleerdheid, Afdeling Strafrecht en Criminologie, 49 pp.

https://www.researchgate.net/publication/349590044_Nieuwe_manieren_van_samenwerken_Een_systematische_literatuurreview_naar_de_effectiviteit_van_publiek-private_samenwerkingsverbanden_op_het_gebied_van_financieel-economische_criminaliteit_en_cybercrime

Samenvatting

Publiek-private samenwerking (PPS) is een onderwerp dat in Nederland al enige tijd in de belangstelling staat, maar waar weinig systematisch empirisch onderzoek naar wordt verricht binnen het veiligheidsdomein. Daarnaast ontbreekt een goed overzicht van welke samenwerkingen bestaan op het gebied van de bestrijding van financieel-economische criminaliteit en cybercrime. Voor dit onderzoek is een inventarisatie uitgevoerd aan de hand van een systematische literatuurreview om in kaart te brengen wat tot op heden bekend is in de wetenschappelijke en grijze literatuur ten aanzien van bestaande publiek-private samenwerkingen op het gebied van financieel-economische criminaliteit en cybercriminaliteit. Daarnaast is onderzocht wat in de literatuur bekend is over de knelpunten, de resultaten en de effecten van deze samenwerkingen. Dit is tevens meegenomen bij de uitwerking van deze inventarisatie. Op deze manier wordt antwoord gegeven op de volgende twee onderzoeksvragen:

- Wat is in de wetenschappelijke en grijze literatuur bekend over de inhoud, de processen en de effecten van publiek-private samenwerkingen op het gebied van financieel-economische criminaliteit en cybercrime?
- Welke succesfactoren en knelpunten zijn bekend over deze manieren van samenwerking?

In totaal zijn uit de literatuur 36 publiek-private samenwerkingen naar voren gekomen die zich richten op de aanpak van financieel-economische criminaliteit en cybercrime. Er bestaan verschillende mengvormen van cybercrime en financieel-economische criminaliteit, waardoor de samenwerking kunnen worden ingedeeld in categorieën die inspelen op onder meer deze mengvormen. Zo valt op het gebied van cybercrime een onderscheid te maken tussen publiek-private samenwerkingen die zich meer richten op de bestrijding van cybercrime met een financieel oogpunt, cybercrime waarbij de aanvallen op andermans computers en/of bestanden centraal staat of cybercrime met een seksueel aspect. Tevens bestaan op het gebied van cybercrime samenwerkingen die een meer brede focus kennen. Deze samenwerkingen zijn dan veelal gericht op het creëren van awareness. Ook op het gebied van financieel-economische criminaliteit zijn verscheidene categorieën te onderscheiden. De laatste jaren is substantieel geïntensiveerd op het gebied van de bestrijding van terrorismefinanciering en witwassen. Vandaar dat een specifieke categorie is geformuleerd waaronder de publiek-private samenwerkingen zijn geplaatst die zich manifesteren op dit vlak. Overige financieel economische criminaliteit wordt in de volksmond vaak benoemd als 'fraude'. De overige samenwerkingen zijn dan ook onder een soortgelijke categorie geplaatst. Waar het gros van de samenwerkingen structurele samenwerkingen betreft, is ook een drietal ad hoc samenwerkingen te onderscheiden. Deze samenwerkingen zijn minder structureel van aard. Oftewel, deze samenwerkingen zijn van kortere duur en vaak gericht op een specifiek kortdurend probleem.

Afsluitend

Samenwerken of netwerken kan er in de praktijk toe leiden dat alleen veel gepraat wordt en het beleid in kwestie niet of nauwelijks wordt toegepast. Duidelijk moet zijn waar en bij wie de

verantwoordelijkheid ligt. Ook moet helder zijn wat het beleid is. De indruk bestaat dat de afgelopen jaren door de *mantra van netwerken en samenwerken* de daadwerkelijke effectiviteit van samenwerkingsverbanden is afgenomen. Er wordt veelal genetwerkt om te netwerken, dus lijkt het net op werken. Blijkbaar kampt men ook op dit terrein met een aantal fundamentele organisatieproblemen. Het kiezen van de juiste samenwerkingspartners is elementair. Verkeerde of niet gefundeerde keuzen leveren vaak geen succes op maar frustratie.

Echter, effectieve bestuurlijke en operationele netwerken tussen beleid en praktijk binnen de maatschappelijke context vormen een absolute voorwaarde om tot praktisch en acceptabel toegepast beleid te komen. Dit is een belangrijke competentie bij zowel professionele beleidsvoering als praktijkuitvoering. Voor een goede implementatie en uitvoering van maatregelen is het noodzakelijk dat de verschillende partijen hun verantwoordelijkheid nemen. Het betreft hier partijen en personen die vaak zelf de gelegenheden bieden waar criminele organisaties gebruik en misbruik van maken. Het nemen van die verantwoordelijkheid is echter niet een vanzelfsprekendheid. Dat geldt zowel voor de private als de publieke sector. Onderzoek toont aan dat het in een beginfase moeizaam is om private partijen te activeren. Die bereidheid komt vooral wanneer de eigen belangen ook in het geding zijn. Het gaat dan vooral om de goede naam of het economische voortbestaan van organisaties of instellingen. Ook publieke partijen vertonen vaak een gebrek aan verantwoordelijkheid en bewustwording. Het probleem van bijvoorbeeld georganiseerde misdaad zou niet bestaan, of zou niet tot de verantwoordelijkheid van publieke sectoren behoren. *Samenwerken is en blijft moeilijk*. Het is daarom zaak om kritisch te bezien of de mantra van samenwerken in de praktijk daadwerkelijk zijn beslag heeft gekregen. Een meer kritische analyse van werkzame en niet werkzame samenwerkingsverbanden is dan noodzakelijk. Bijgesloten 'kennisparel' biedt daartoe de nodige aanknopingspunten.

Steden, Ronald van, Rosanne Anholt & Rein Koetsier (februari 2021). *De kracht van gebiedsgebonden politiewerk: Een internationale literatuurstudie*. Den Haag: Politie Nederland. <https://nscr.nl/app/uploads/2021/03/VanSteden-Anholt-Koetsier-2021-De-kracht-van-GGP.pdf>

Samenvatting

De auteurs hebben een internationale literatuurstudie naar gebiedsgebonden politiewerk uitgevoerd. Ze hebben in kaart gebracht welke inzichten de wetenschappelijke literatuur biedt over de organisatie, uitvoering en werking van lokaal politiewerk, waar leemtes zitten en waar nader onderzoek nodig is. De onderzoekers voerden de studie uit in het kader van de strategische onderzoekagenda van de politie. Gebiedsgebonden politiezorg (GGP) of community policing in het Engels, vormt het fundament onder de Nederlandse politie. Wijkagenten en andere lokale politiefunctionarissen opereren vanuit bureaus in de buurt. Over de afgelopen vijftig jaar is er (inter)nationaal veel onderzoek naar hun werk verricht. Op basis van ruim vierhonderd publicaties bestudeerden de onderzoekers wat al die studies hebben opgeleverd en waar ruimte zit voor kennisontwikkeling.

Community policing of GGP is een veelomvattend begrip, blijkt uit de literatuurstudie. Ten eerste draait het om een voor burgers nabije en aanspreekbare politie, die zichtbaar is binnen buurten en wijken, en tegenwoordig ook binnen virtuele gemeenschappen. Ten tweede moet de politie zorgdragen voor een correcte en transparante bejegening van burgers, zodat zij zich rechtvaardig behandeld en serieus genomen voelen. Ten derde behelst GGP probleemgericht politiewerk, met doordachte micro-interventies die nauw zijn afgestemd met sociaal beleid en met instanties die voor sociale veiligheid en leefbaarheid zorgen. Tot slot gaat het om het betrekken van burgers bij politiewerk, door problemen in de wijk samen bespreekbaar te maken.

De studie laat zien dat GGP momenteel wordt beïnvloed door allerlei maatschappelijke en politiek-bestuurlijke ontwikkelingen. Om er enkele te noemen: veiligheid is een groot thema, waarbij burgers veel van de politie verwachten, de opkomst van sociale media zorgt voor nieuwe uitdagingen, en in een multiculturele samenleving moet de politie het vertrouwen van allerlei bevolkingsgroepen blijven behouden. Bovendien is het politiekorps in 2013 gecentraliseerd. Een gevolg hiervan is een doorlopende discussie over de vraag of GGP de eigen uitgangspunten, zoals voldoende wijkagenten in de buurt, nog kan waarmaken. 'Een zorgwekkende ontwikkeling', noemde de Inspectie Veiligheid en Justitie dit onlangs. Politiewerk, zeker op lokaal niveau, heeft continu onderhoud nodig.

Afsluitend

Een prima overzichtswerk waar vele partijen lering uit kunnen trekken. Hoe beter de politie beleidsmatig de (oorzakelijke) factoren in relatie met lokale criminaliteit kan identificeren, hoe minder criminaliteit er is. Belangrijke kenmerken zijn dan dat het gaat om een gerichte aanpak van (potentiële) daders, slachtoffers en plekken en pleegtijden. Verder is er sprake van een gericht beleid waarbij rekening wordt gehouden met de wensen en verwachtingen van inwoners en belanghebbenden. Ten slotte is een gedegen criminaliteitsanalyse een must. Het gaat daarbij om het bepalen van de aard en omvang van criminaliteit, een analyse van de oorzaken, mogelijke maatregelen en een analyse van de werkzaamheid hiervan. Dat is het recept voor goed lokaal politiewerk. De grillige politiepraktijk laat echter vaak een ander beeld zien waarbij wordt afgeweken van dit recept. Bijgesloten literatuurstudie laat nogmaals zien dat een gebiedsgebonden aanpak door de politie kan werken: *'evidence based policing'* dus.

Thomas, Amanda L., Eric L. Piza, Brandon C. Welsh & David P. Farrington (March 2021). The internationalisation of CCTV surveillance: Effects on crime and implications for emerging technologies. *International Journal of Comparative and Applied Criminal Justice*, 11 March, pp. 1-23. <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/01924036.2021.1879885>

Samenvatting

In the last two decades, closed-circuit television (CCTV) surveillance cameras have come to occupy a central role in contemporary crime prevention across the world. Widely viewed as the "internationalization" of CCTV surveillance, there has been a corresponding growth in the evidence base about its effect on crime. The cumulative evidence demonstrates that CCTV surveillance is associated with significant yet modest reductions in crime and the effects vary across a range of contextual factors, including country of origin. This paper reports on the global expansion of CCTV schemes and examines – using systematic review methods with meta-analytic techniques – effects of CCTV schemes on crime in different countries. It draws upon a recently updated database of CCTV evaluations (N = 162) covering nearly five decades of research and spanning the globe, which now includes many industrialised countries. Implications for policy and research are discussed, with a special emphasis on emerging surveillance technologies.

The findings of this systematic review provide policymakers with the beginning of an evidence base that can be used to develop and deploy CCTV schemes as a way to prevent crime. As CCTV continues to expand internationally and becomes more integrated with other technologies, it is imperative that the research community continues to contribute evaluations of the highest quality. Also, understanding CCTV as a global phenomenon allows researchers to discern which geographic setting and mechanisms of CCTV schemes are associated with crime reduction.

Afsluitend

In de Tweede Wereldoorlog uitgevonden als een middel voor het Duitse leger om wapens te testen en te controleren, heeft CCTV sindsdien een lange weg afgelegd. In het VK en Nederland zijn meer bewakingscamera's aanwezig dan in enig ander land (China is hier de uitzondering). Camera's worden gebruikt voor persoonlijke, openbare en particuliere beveiliging en worden steeds meer ingezet in stadcentra en in woonwijken. Naarmate de technologie vordert, nemen ook de mogelijkheden van CCTV toe. Historisch gezien konden CCTV-camera's alleen bewijs leveren nadat een misdrijf was gepleegd. Naarmate de technologie achter bewaking zich echter heeft ontwikkeld, kunnen camera's nu criminaliteit voorkomen voordat deze plaatsvindt. Dankzij technologische vooruitgang en recente innovatie is CCTV veel meer toepasbaar dan het ooit was. CCTV is daarmee één van de vele succesvolle criminaliteitspreventieve maatregelen om de omvang en ernst van verschillende criminaliteitsfenomenen te voorkomen of te reduceren.

Torre, Edward van der, Anton van Wijk, Maaïke Heijkoop, Hester de Boer & Joey Wolsink (maart 2021) *Mainport in de tweede linie: Over sierteelt en ondermijning*. Aalsmeer: Royal FloraHolland, 39 pp. <https://www.royalfloraholland.com/media/15099979/onderzoeksrapport-mainport-in-de-tweede-linie.pdf>

Samenvatting

Het is voor criminelen aantrekkelijk om misbruik te maken van de logistieke systemen die samenhangen met de internationale positie van de sierteeltsector. Bij de andere mainports – Amsterdam Schiphol en de Rotterdamse haven – wordt een EU-buitengrens bewaakt en zijn dagelijks douane, opsporingsdiensten en vele beveiligers aan het werk. Dat is in de sierteeltsector, een mainport in de tweede linie, niet of nauwelijks het geval. Dat maakt de sector kwetsbaar voor onder andere drugstransporten, arbeidsuitbuiting en witwassen. Dit blijkt uit het onderzoek 'Mainport in de tweede linie' dat in 2020 is uitgevoerd. In opdracht van de stuurgroep 'Weerbare Sierteeltsector' is onderzoek verricht naar de mate van zware georganiseerde criminaliteit in de sierteeltsector, met een mogelijk ondermijnend karakter.

Drugs die via een zee- of luchthaven naar Nederland komt, of hier is geproduceerd, wordt doorgevoerd via onder meer wegtransport van versproducten, waaronder bloementransport. De massale dagelijkse bloementransporten over de EU-grens én binnen de EU zijn aantrekkelijk voor criminelen die drugs willen vervoeren. Als bloementransporten geen EU-grens passeren is het niveau van controle bovendien laag, zo schrijven de onderzoekers. Zij concluderen verder dat in de sierteeltsector ook (veel) geld wordt verdiend met andere ondermijnende criminaliteit. Er is sprake van systematische fraude, witwassen, oplichting, arbeidsuitbuiting en het smokkelen van onder meer wapens, sigaretten en vuurwerk. Volgens bronnen die de onderzoekers hebben gesproken zijn er criminele netwerken en malafide bedrijven die zich met meerdere vormen van criminaliteit bezig houden.

Afsluitend Om tot een effectieve aanpak van georganiseerde misdaad te komen is het noodzakelijk de aandacht niet alleen te richten op de criminele subjecten in de drugsproductie en -handel en hun directe entourage, maar vooral ook op de *gelegenheidsstructuren*, de dienstverleners en de (sociale) voedingsbodem die voor de drugsindustrie van vitaal belang zijn. Meer focus op sleutelpersonen (subjecten, groepen, negatieve rolmodellen), sleutelplaatsen (*locaties, logistieke knooppunten*), sleutelbranches (sectoren) en criminele processen (fenomenen). Te denken valt aan *sectoren als transport en logistiek*, financiële dienstverlening, lokale horeca en detailhandel. Een dergelijke integrale aanpak van preventie tot repressie heeft een veel breder effect dan alleen op de illegale drugsmarkten, omdat dezelfde onderliggende factoren ook faciliterend zijn voor veel andere criminele markten en activiteiten. Georganiseerde misdaad is namelijk polymorf qua karakter, oftewel men is van alle illegale markten thuis. Bijgesloten studie laat zien dat de sierteelt gevoelig is voor georganiseerde misdaad en hier bewust of onbewust het illegale bedrijfsproces kan faciliteren. Preventie van georganiseerde misdaad is hier als eerste strategie op zijn plaats.

UK Home Office (January 2021) *Tackling Child Sexual Abuse Strategy 2021*. London: Home Office, 91 pp. <https://www.gov.uk/government/publications/tackling-child-sexual-abuse-strategy>

Samenvatting

This strategy is the first of its kind in setting out the government's vision for preventing, tackling and responding to child sexual abuse in all its forms, whether it is committed in person or online, in families or communities, here in this country or overseas. The strategy is based on the following three objectives:

- objective 1: tackling all forms of child sexual abuse and bringing offenders to justice
- objective 2: preventing offending and re-offending
- objective 3: protecting and safeguarding children and young people, and supporting all victims and survivors

The strategy captures our long-term ambition to tackle this crime. It outlines the concrete steps we are taking now to step up our response and provides a robust framework for government to drive action across all agencies, all sectors and society as a whole to carry on strengthening our response to all forms of child sexual abuse.

Afsluitend

Een aantal van de beleidsvoornemens uit de bijgesloten strategie wordt momenteel ook in Nederland verder uitgewerkt. Ter informatie hierover, op 16 februari jl. is een voortgangsbrief aan

de Tweede Kamer over de aanpak online seksueel kindermisbruik en zeden verstuurd:

[file:///H:/Downloads/TK+Voortgangsbrief+aanpak+online+seksueel+kindermisbruik+en+zeden.p](file:///H:/Downloads/TK+Voortgangsbrief+aanpak+online+seksueel+kindermisbruik+en+zeden.pdf)

[df](#) In deze voortgangsbrief wordt gerapporteerd over een versterkte en brede bestrijding van online seksueel kindermisbruik en de gerelateerde projecten die afgelopen maanden tot resultaat hebben geleid, projecten gericht op preventie en een schoner en veiliger Internet. Daarnaast wordt een beschrijving gegeven over andere zedenonderwerpen, zoals het Wetsvoorstel seksuele misdrijven.

UK Home Office (February 2021) *Working with young people to prevent involvement in Serious and Organised Crime: A practitioner toolkit*. London: Home Office, 43

pp. https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/958840/6.7152_HO_Updates-SOC-Prevent-intervention-toolkit_v5_2_.pdf

Samenvatting

A toolkit to help practitioners deliver interventions to young people who are involved in, or at risk of involvement in, Serious and Organised Crime (SOC). This toolkit is aimed at practitioners who want to facilitate delivery of an intervention to young people who are involved in or at risk of involvement in SOC. Most of the evidence and guidance here relates to those involved in the supply of illegal drugs and firearms. Guidance on good practice to ensure that partners in the third sector, local government, youth offending teams, law enforcement and education are providing the most effective interventions. The toolkit has been designed in consultation with law enforcement and partners who work with young people to help them target and deliver the most effective interventions to people involved in or at risk of becoming involved in SOC offending, with a view to reducing the harm and costs of SOC. It includes guidance on understanding:

- the SOC threat in an area;
- how to identify people at risk of involvement in SOC;
- how to engage effectively with those people;
- the type of activity that can be effective in diverting them from involvement in SOC;
- exit strategies and support for those people once an intervention comes to an end.

The toolkit includes:

- guidance on what to consider when planning, implementing and evaluating an intervention;
- types of interventions that can be used and associated outcomes that can be achieved;
- relevant Home Office initiatives or publications;
- an insight into elements of multi-agency partnership working that can enable effective Prevent activities.

Our work involves three types of interventions. They are: **Primary interventions**: Aimed at young people who aren't necessarily involved in SOC offending but assessed as vulnerable. Interventions are intended to discourage young people from committing serious offences e.g mass participation interventions and awareness-raising sessions in school. **Secondary interventions**: Aimed towards at-risk young people with emerging indicators of being drawn into SOC. **Tertiary interventions**: Aimed at the hardest to reach and most challenging young people. Interventions are intended to facilitate desistance from SOC. This toolkit is focused largely on secondary and tertiary interventions. It breaks up the intervention journey into six key stages.

Afsluitend

In berichtgeving duikt het beeld op dat jongeren soms op vroege leeftijd worden geronseld om hand- en spandiensten te verlenen in de georganiseerde (drugs)criminaliteit. Deze jongeren zouden aanvankelijk worden ingezet voor het dealen van drugs, maar later ook voor zwaardere criminaliteit. Of en in welke mate dat inderdaad het geval is, is echter nog in belangrijke mate

onbekend. Het voorkomen dat personen betrokken raken bij deze vorm van criminaliteit en een criminele carrière ontwikkelen, vereist inzicht in de achtergronden en toetredingsmechanismen die een rol spelen. Alleen zo kan een goed onderbouwd beleid (*evidence informed*) tot stand komen.

Er is veel belangstelling voor het onderwerp. Ik krijg bijvoorbeeld vanuit lokale overheden, politiewereld en Openbaar Ministerie geregeld vragen over het fenomeen van rekrutering. Er is dus een grote vraag vanuit zowel beleid als praktijk naar beschikbare kennis over dit onderwerp. De komende jaren blijft dit onderwerp zeer zeker op de 'ondermijningsagenda' staan. Bijgesloten 'kennisparel' en de eerder verzonden pareltjes over het onderwerp bieden handvaten hoe om te gaan met deze rekruteringsprocessen. We weten inmiddels iets over de processen en overwegingen om deel te nemen binnen zowel georganiseerde criminaliteit als terrorisme. Ook over de preventieve interventies is het één en ander bekend, maar verder gericht onderzoek zal de komende jaren hopelijk nog meer kennis opleveren om de juiste interventies en maatregelen toe te passen om rekrutering tegen te gaan.

Weijers, Ido, Henk Ferwerda & Robby Roks (oktober 2021). Te groot voor de wijkagent, te klein voor de recherche: Een vergeten groep, jonge doorgroeiers in de criminaliteit. *Proces*, vol. 100, no. 5, oktober, pp. 264-275. https://tijdschriften.rechtsgebieden.rijks.boomportaal.nl/tijdschrift/proces/2021/5/PROCES_0165-0076_2021_100_005_002

Samenvatting

We zien momenteel een merkwaardige ontwikkeling in de jeugdcriminaliteit: enerzijds is er sprake van een spectaculaire afname over de hele linie, anderzijds bestaan er ernstige zorgen over verharding onder jongeren die in aanraking komen met de politie. In de media wordt het vaak voorgesteld alsof jeugdige delinquenten steeds jonger zouden worden. Maar als we kijken naar de politieregistraties over de afgelopen tien jaar, dan blijkt dat het aantal jonge daders in die periode juist is gehalveerd. Het eerste politiecontact ligt nog steeds gemiddeld rond de 15 jaar en is zelfs licht gestegen. Gemiddeld zijn de huidige minderjarige *first offenders* juist iets ouder dan in de voorgaande tien jaar. Ook blijkt het eerst geregistreerde delict niet zwaarder te zijn geworden. Tegelijkertijd zien we echter een verontrustende stijging van het aantal jonge minderjarigen dat betrokken is bij ernstige criminaliteit. Zo blijkt recent bij ongeveer één op de vijf overvallen een minderjarige dader betrokken. Terwijl het aantal overvallen op winkels en restaurants de laatste jaren flink is afgenomen, is het aantal aangehouden verdachten van dergelijke misdrijven tussen de 11 en 16 jaar omhoog gegaan. Kortom, er is geen sprake van 'verjonging' van de jeugdcriminaliteit in het algemeen, maar wel onder een zeer kleine groep jongeren die zich schuldig maakt aan ernstige misdrijven.

Deze verharding en verjonging manifesteren zich op specifieke 'hotspots' in de steden. Daarbij wordt een tweede opvallende ontwikkeling zichtbaar. Die verharding betreft namelijk jonge recidivisten: geheel tegen de dominante trend in blijkt de recidive onder jeugdigen die al eerder met de politie en het Openbaar Ministerie (OM) in aanraking zijn gekomen, de afgelopen jaren niet gedaald maar licht gestegen. Speciale aandacht vraagt met name een klein aantal jonge hardnekkige recidivisten op wie met de bestaande justitiële reacties weinig greep wordt gekregen. Uit de cijfers en de literatuur rijst het beeld van een kleine, specifieke categorie ernstige, vaak gewelddadige, overwegend jongvolwassen veelplegers, die zich meester wanen over het publieke domein, die mensen bedreigen en beroven, voor wie het gebruik van wapens geen taboe meer is en die vaak actief zijn in de drugscriminaliteit.

In bijgesloten bijdrage richten de auteurs aandacht op een (zeer) zorgelijke trend waar sprake is van verharding, een trend die vanuit maatschappelijk en strafrechtelijk oogpunt verontrustend genoemd mag worden. Deze verharding heeft niet alleen, maar wel met name te maken met de drugscriminaliteit en het (wapen)geweld dat daarbij in deze eeuw kenmerkend is geworden. De aandacht gaat daarbij speciaal naar de betrokkenheid van jonge criminelen bij deze trend. In het bijzonder wordt in deze bijdrage gewezen op het probleem van de snelle doorgroeiers, voor een belangrijk deel in de context van georganiseerde drugscriminaliteit. In dit artikel belichten Weijers, Ferwerda en Roks enkele kenmerkende aspecten van deze doorgroeiers, waaronder hun intelligente, calculerende, strategische en professionele gedrag. Ook besteden de auteurs aandacht aan de ontwikkeling en het (territoriale) geweld van de (jeugd)netwerken waarvan deze jonge doorgroeiers doorgaans deel uitmaken. Ten slotte wordt een aantal beleidsaanbevelingen gedaan.

Om de discussie van de jonge doorgroeiers van een bredere duiding te voorzien wordt begonnen met een kort overzicht van wat er op basis van (inter)nationale studies bekend is over het fenomeen van jonge aanwas in de georganiseerde misdaad.

Afsluitend

Als conclusie kan gelden dat de dalende jeugdcriminaliteit een echt verschijnsel is, dat zich ook in recente jaren nog verder doorzet. Hoe het ook zij, er is een duidelijke afwijking van het algemene beeld van de slechte, gewelddadige of lastige jongeren. Het is niet meer geldig om uit te gaan van "het normverlies onder jongeren". De geobserveerde jeugdcriminaliteit is langzaam aan het verdampen. Echter, zoals blijkt uit bijgesloten "kennisparel" bestaat er een kleine, specifieke categorie van ernstige, vaak gewelddadige, overwegend jongvolwassen veelplegers. Het gaat daarbij eerder om honderden dan duizenden van deze jongeren.

Een zeer gerichte aanpak van deze groep waar een combinatie van preventieve en repressieve interventies wordt toegepast lijkt realistisch en haalbaar te zijn om deze zogenaamde "doorgroeiers" hun criminele carrière vroegtijdig te laten beëindigen. De auteurs van bijgesloten "kennisparel" pleiten niet voor niets in de aanpak van dit kleine aantal snelle, slimme en gewelddadige doorgroeiers voor een combinatie van een zeer selectief sanctiearsenaal en een net zo selectief arsenaal aan zorg. En hier komt het taboe van *selectief beleid en straffen* om de hoek kijken. Dat pleit eventueel voor het toepassen van gerichte afschrikking als een strategie voor preventie van jeugdcriminaliteit die afschrikking combineert door het verhogen van de snelheid en zekerheid van de straf, samen met het mobiliseren van actieve participatie en samenwerking uit de (lokale) gemeenschap tegen (georganiseerde) misdaad en het bieden van sociale ondersteuning en diensten om beschermende factoren te vergroten. Ik zou zeggen: gooi daar een grootschalig experiment tegen aan in een aantal steden waar de problematiek ernstig is te noemen. En vergeet dan vooral niet om daar een gedegen kwalitatieve effectevaluatie op te zetten. "No innovation without experimentation and evaluation".

Yesberg, Julia Anne & Ben Bradford (July 2021). Policing and collective efficacy: A rapid evidence assessment. *International Journal of Police Science & Management*, vol. 23, no. 4, July, pp. 417-430. <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/14613557211026938>

Samenvatting

Decades of research have shown that neighbourhoods high in collective efficacy – a construct that relates to social ties among neighbours, combined with a willingness to intervene to solve local problems – experience fewer crime problems. When residents know and trust one another, and are motivated to take collective action, crime decreases. These findings have been replicated across different neighbourhoods, cities and countries. Furthermore, when collective efficacy is strong, it has been shown to mediate the relationship between concentrated disadvantage and crime. The positive effects of collective efficacy also extend to other outcomes, including substance abuse by adolescents, self-rated health and parental monitoring.

Policing is thought to be one antecedent of collective efficacy, but the mechanisms through which it is expected to facilitate and encourage collective efficacy are not well understood. We know that police activity and officer behaviour can have positive consequences for a range of citizen outcomes, including people's propensities to cooperate with police, comply with the law and engage in other pro-prosocial behaviours. When people experience fair process at the hands of police, and view them as trustworthy, legitimate authorities, they are more likely to comply and cooperate with the structures and rules the institution represents. But despite a wealth of evidence linking police behaviour and activity to outcomes like cooperation and compliance, we know little about whether and how police activity might be linked to neighbourhood social processes such as collective efficacy. If police can develop strategies that facilitate collective efficacy, then this would go some way to helping neighbourhoods develop better defences against crime.

This article presents the findings from a rapid evidence assessment (REA) conducted to take stock of the empirical evidence base on policing and collective efficacy. We systematically searched the literature with the following question in mind: what does the evidence base tell us about the relationship between policing and collective efficacy? Given the limited research on this topic, our scope for this review was broad. We searched for and included in the REA any papers that

assessed the relationship between a measure of policing and a measure of collective efficacy, even if this analysis was not the central point of the paper, or if the relationship assessed was in the opposite direction (i.e. if collective efficacy was used as an independent variable; for example, to predict police legitimacy).

The main objective of this article is to provide a narrative summary of the empirical research linking policing and collective efficacy and to provide guidance for future research and inquiry. We proceed by outlining the concept of collective efficacy and discussing some of the problems with its measurement, before describing the proposed theoretical mechanisms linking policing and collective efficacy. We then detail the search strategy for this REA, discuss the findings from the review and provide directions for future research.

Collective efficacy is a neighbourhood social process that has important benefits for crime prevention. Policing is thought to be one antecedent to collective efficacy, but the mechanisms by which police activity and officer behaviour are thought to foster collective efficacy are not well understood. This article presents findings from a rapid evidence assessment conducted to take stock of the empirical research on policing and collective efficacy. Thirty-nine studies were identified and examined. Overall, trust in police was the aspect of policing most consistently associated with collective efficacy. There was also some evidence that community policing activities, such as visibility and community engagement, predicted collective efficacy. Police legitimacy, on the other hand, was relatively unrelated to collective efficacy: a finding which suggests perceptions of police linked to the 'action' of individual officers may be more enabling of collective efficacy than perceptions of the policing institution as a whole. Implications and directions for future research are discussed.

Afsluitend

Sociale desorganisatie en slechte sociale controle en cohesie zijn vaak karakteristiek voor buurten waar lage inkomens, veel doorstroom, slecht functioneren van het gezin, een hoge allochtonendichtheid, argwaan ten opzichte van de politie kenmerkend zijn. De "angst voor criminaliteit" kan in deze buurten een heel andere betekenis hebben dan de algemene betekenis die aan het begrip wordt gegeven. Angst voor medebewoners, daders, en represailles binnen de buurt kunnen wel eens belangrijker indicatoren zijn voor problemen binnen de buurt dan de (directe) angst voor criminaliteit. Een belangrijk gegeven dat bijna nooit de aandacht heeft gekregen is het feit dat in buurten met een hoog criminaliteitsniveau vaak sprake is van een aanwezige daderpopulatie. Deze daders hebben ook burens, vrienden, en familie die binnen dezelfde buurt wonen. Slachtoffers zijn bijna verplicht om naast daders te wonen. De problemen zijn hier vaak dermate groot; het vermogen van de bewoners om hier wat aan te doen is vrijwel nihil. Hulp van buitenaf is dan geboden. Blijkens bijgesloten 'kennisparel' kan de politie en rol spelen bij het bevorderen van sociale cohesie in buurten en daarmee buurtverval voorkomen.

Het is dus zaak om vanuit preventief oogpunt er voor te zorgen dat fysiek en sociaal verval in buurten zo veel als mogelijk wordt tegen gegaan. In Nederland zijn daar vele voorbeelden van te geven: snel verwijderen van graffiti, grootschalige renovatie, bewonersbemiddeling, schoon en heel opruimacties, toewijzingsbeleid bij huurders, selectieve bewonerssamenstelling, inrichtingseisen aan de gebouwde omgeving om criminaliteit en onrust te voorkomen. Ook het beleid gericht op de preventie van georganiseerde misdaad, en dan vooral de dadergerichte variant, kan veel leren van deze ervaringen en natuurlijk ook van bijgesloten "kennisparel".

Politiekennisparels verschenen in 2022

Aitkenhead, Elisabeth, Jon Clements, Jessica Lumley, Rick Muir, Harvey Redgrave & Michael Skidmore (January 2022). *Policing the pandemic*. London: Police Foundation, 75 pp
https://www.police-foundation.org.uk/2017/wp-content/uploads/2010/10/policing_the_pandemic_final.pdf

Samenvatting

This report presents the findings from a major research project by the Police Foundation and Crest Advisory on UK policing and the Covid-19 pandemic. The project examined the strengths and weaknesses of the current policing model in England and Wales, with a particular focus on policing structures, use of technology, strategic planning and public consent.

The Covid-19 pandemic has presented the police with unprecedented challenges: enforcing previously unthinkable restrictions on the public; protecting its own officers and staff from a potentially deadly virus; and continuing to meet regular demands even as other public services drastically scaled back their own delivery. There were concerns that the legitimacy, health and effectiveness of policing would suffer significantly as a result of the public health role the service was required to perform. At the same time, there was a recognition that policing would have to adapt in order to give itself the opportunity to overcome these challenges and potentially learn from the experience of doing so.

This report, co-authored and jointly published by the Police Foundation and Crest Advisory, sets out how UK policing responded to these challenges, principally during the first 12 months of the pandemic from March 2020 to April 2021. Overall, the report finds that the pandemic illuminated both the strengths and weaknesses of the current policing model. On the positive side, the police responded well to the operational challenge, managing to keep core services running at a time when other public services often struggled. Despite coming

under considerable pressure, the consent-based approach, the cornerstone of British policing, held firm. Indeed, the police's determined efforts to explain and communicate their approach, at a time when public consent was likely to be tested, appears to have bolstered public

confidence. Less positively, the pandemic has reinforced the limits of the existing 43-force structure. While national policing organisations generally performed an important role in coordinating the overall response, the need for a strong strategic centre has never been more apparent. More broadly, the pandemic has accelerated shifts in demand (as well as ways of working) that will require different policing skills and capabilities. There is, as yet, little evidence that the 20,000 officer uplift is geared up to respond to that challenge.

The report identifies five key lessons which can be taken from how the Covid-19 pandemic has been policed:

Crime prevention

Changes in the physical, social and economic environment can have a major impact on crime levels. Restricting people's freedom to move and gather reduced the opportunity to commit certain offences. Of course, no one wants Covid-style restrictions on liberty to control crime on an on-going basis. However, to a degree, the pandemic represented a real-world test of the theory that crime is the product of motivated offenders coming into contact with opportunities in their local environment. There is still too little public policy focus on what we can do to design out crime.

Managing demand and workforce reform

The pandemic accelerated pre-existing changes in the pattern of police demand, with a rise in the proportion of crimes taking place in private spaces or online, often involving complex social needs. At the same time, it also led to major shifts in ways of working, in line with other parts of the economy, with many back office staff moving to remote working. The current focus on increasing capacity via the uplift programme, while welcome, does not address these capability and workforce reform challenges.

Clarity around the rules

If the police are to perform their role effectively in a national crisis, there must be a stable framework of rules for them to enforce and this should be clearly communicated by the government. While we found that the police service benefited from improved coordination during the pandemic, the grey area between the law and government guidance caused difficulties. It is inevitable that law and guidance will have to change during a pandemic. Nevertheless, the frequency of changes made it difficult for the police to enforce the law.

Communication and engagement

Despite concerns at the start of the pandemic around the impact enforcing public health rules would have on police legitimacy, the '4 Es' approach was successful in avoiding any major breakdown in the relationship between the public and the police. This likely reflects the

determination of chief officers to remain true to the principles of policing by consent and use enforcement only as the last resort. The emphasis on explaining how public health powers would be applied, rather than using the threat posed by Covid-19 as a justification appears to have been well received by the public. During the pandemic the service was generally able to draw upon public support that had been built up during the previous years. It is therefore important that before the next crisis the police service does what it can to reinvest in the community relationships that are the bedrock of our policing model and without which the '4 Es' approach simply would not have worked.

The importance of a strong strategic centre

The pandemic demonstrated clear benefits of having greater central coordination in some areas. The creation of a national data centre in the National Police Coordination Centre helped to identify areas under pressure operationally and to present credible information to the public about how powers were being used. We also saw the acceleration of investment in new technologies to enable remote working and to reduce the need for face-to-face contact with members of the public. Some of these innovations such as remote resolution of calls and virtual interviews and hearings, hold great promise for the future. However, while there is plenty of local innovation, police IT strategy remains fragmented and adoption of new technologies uneven.

Afsluitend

Vrijwel elk land ter wereld heeft enkele beperkingen op het gebied van de volksgezondheid opgelegd als reactie op de COVID-19-pandemie. We zien echter een aanzienlijke variatie in zowel de wetten als de sancties en hoe strikt deze werden gehandhaafd. Alle niet-essentiële bewegingen in Frankrijk waren bijvoorbeeld verboden in de periode van de nationale *lockdown* en iedereen die het huis verliet moest een Covid-19-reiscertificaat bij zich hebben. Spanje heeft onder zijn nationale noodtoestand een landelijke avondklok ingesteld. Sommige van deze variaties weerspiegelden ook de verschillen in de aanpak van de politie. Deze vertoont natuurlijk een samenhang met verschillende beleidskeuzes over hoe de verspreiding van het coronavirus het beste kan worden teruggedrongen. Toch vallen er lessen te trekken uit bijgesloten 'kennisparel'. Ik zou opnieuw willen opmerken: doe er vooral je voordeel mee, kennis om te consumeren en hopelijk om van te leren.

Barber, Michael (Chairman) (March 2022). *A new mode of protection: Redesigning policing and public safety for the 21st century, final report of the Strategic Review of Policing in England and Wales*. London: Police Foundation, 196 pp. https://www.policingreview.org.uk/wp-content/uploads/srpew_final_report.pdf

Samenvatting

'We need to think about mission, leadership and technology to drive us to the next stage'

Policing requires root and branch reform if it is to tackle the crisis of public confidence according to the first independent review of the police service for decades. More information about the Review can be found at: <https://www.policingreview.org.uk>. The Strategic Review of Policing in England and Wales, chaired by Sir Michael Barber and carried out by the Police Foundation, contains 56

recommendations urging radical reform to police culture, skills and training and organisational structure. These include:

- Creation of a new Crime Prevention Agency.
- Expansion of the role of the National Crime Agency so it in effect becomes a new FBI for the UK.
- Introduction of a new licence to practice for all police officers that is renewed every five years and subject to strict conditions.
- Merger of back office functions across the 43 forces that would save hundreds of millions of pounds.
- Investment in front line policing, training and technology to modernise the service from top to bottom.

The way the police service is organised has not changed significantly since the 1960s. Local police forces should focus on local crime, emergency incidents and visible community policing. They are however poorly equipped to tackle surging levels of fraud and cybercrime. It is neither effective nor efficient for every police force to run its own HR, finance and other support functions. The report makes a number of recommendations to reform the way the police service is organised including:

- To tackle surging levels of fraud and cybercrime, the government should introduce a dedicated **Crime Prevention Agency** that would be responsible for ensuring crime is designed out at source. This new Agency would have powers to enforce a new statutory duty on large companies to prevent crime.
- To tackle increasing levels of cross border crime there should be a **major expansion of the National Crime Agency (NCA)**, to make it more like a British FBI. Regional Organised Crime Units (ROCs), which currently sit with local police forces, should be transferred over to the National Crime Agency. This would put these units on a firmer financial footing and would make sure they were housed within a national network that prioritises tackling serious and organised crime.
- The **College of Policing should be reformed and expanded** to become a powerful agency for police improvement. It should have powers to set mandatory professional standards for all police officers, to require police forces to address skills gaps and to require police forces to develop common IT standards so data can be properly shared between forces.
- Specialist and back office functions, currently largely operating in each of the 43 forces, should be merged into **Regional Police Support Units**, which would ensure they were delivered more effectively and would save hundreds of millions of pounds in reduced duplication.

Policing is at a critical juncture. If it does not embrace reform it will likely be overwhelmed by the scale and complexity of the demands coming down the track. But if we take the necessary decisions now the prize will be great: to develop the conditions in which our people can live freely and safely in the 21st century and to renew for our age the promise of the Peelian model, a form of policing that serves rather than oppresses the people and that can continue to be an example to the world in the art of reconciling order with liberty.

Afsluitend

Een 'kennisparel' dus om van te leren, zeker met het oog op de te verwachten ontwikkelingen op de Nederlandse criminaliteitsmarkt en de rol van de politie daarbinnen. Uiteraard is niets moeilijker dan voorspellingen doen, maar wanneer je dat achterwege laat loop je het gevaar om sowieso achter de feiten aan te lopen. En realistisch beredeneerde uitspraken hoe de toekomst er uit zal zien geven in ieder geval stof tot discussie hoe het veiligheidsbeleid in Nederland de komende jaren verder vorm moet krijgen. Bijgesloten 'kennisparel' kan binnen die discussie in ieder geval mede behulpzaam zijn om op een goede systematische manier die discussie te voeren. Maak er

vooral gebruik van, want het vierkante wiel opnieuw uitvinden is een slechte optie. Naar mijn mening voor de Nederlandse politieorganisatie een fundamenteel document om verplicht kennis van te nemen, zeker de 'politiebazen' werkzaam op het hoofdbureau van de Nationale Politie aan de Nieuwe Uitleg in Den Haag.

Belur, Jyoti, Helen Glasspoole-Bird, Clare Bentall & Julian Laufs (May 2022). What do we know about blended learning to inform police education? A rapid evidence assessment. *Police Practice and Research: An International Journal*, 16 May, pp. 1-22. <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/15614263.2022.2073230>

Samenvatting

This paper presents the findings of a rapid review of evidence on what works in blended learning in adult education which was undertaken to support the evidence informed introduction of blended learning in police education nationally across all police forces in England and Wales. Following a systematic search, screening, and quality assessment process, 42 studies, including 10 systematic reviews, were included in the final synthesis. Findings suggest that blended learning is at least as good as, if not more effective than, only face-to-face, or only online learning methods. The research evidence highlights the importance of bespoke design to suit learner needs and the type of content to be delivered, as well as the importance of providing appropriate support to both instructors and learners to engage with blended methods. Based on the findings, a toolkit is provided to guide police educators in designing and delivering curricula using blended methods.

Afsluitend

Nou dit lijkt mij toch voor de Nederlandse politieopleiding een mooie 'kennisparel' om kennis van te nemen. Het zogenaamde blended learning biedt de mogelijkheid voor verbeterd leren en een betere ervaring voor studenten. Als voorwaarde geldt dan dat het wordt aangepast aan de individuele behoeften van de studenten en het doel van het leren. Er is behoefte aan onderwijsseenheden binnen de politieopleiding om de principes van een goed blended learning cursusontwerp te begrijpen. Dit vereist dat ze de behoeften van hun studenten vooraf begrijpen; hun niveau van zelfredzaamheid meten voordat ze met het trainingsprogramma beginnen; in een vroeg stadium de verwachtingen over de modaliteiten van het leerprogramma vast te stellen; studenten uitrusten met adequate tools en vaardigheden om in een blended leeromgeving te werken; aandacht besteden aan de opzet van de cursus en de beoordeling van uitkomsten; en ten slotte voldoende mogelijkheden bieden voor interactie met leeftijdsgenoten en passende feedback van instructeurs gedurende het leerproces. Allemaal lessen die uit bijgesloten 'kennisparel' zijn te destilleren, ook voor de Nederlandse politieopleiding.

Blesse, Sebastian & André Diegman (March 2022). The place-based effects of police stations on crime: Evidence from station closures. *Journal of Public Economics*, vol. 207, March, pp. 1-19. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S004727272200007X>

Samenvatting

Many countries consolidate their police forces by closing down local police stations. Police stations represent an important and visible aspect of the organization of police forces. We provide novel evidence on the effect of centralizing police offices through the closure of local police stations on crime outcomes. Combining matching with a difference-in-differences specification, we find an increase in reported car theft and burglary in residential properties. Our results are consistent with a negative shift in perceived detection risks and are driven by heterogeneous station characteristics. We can rule out alternative explanations such as incapacitation, crime displacement, and changes in police employment or strategies at the regional level. We argue that criminals are less deterred due to a lower visibility of the local police.

Does the regional availability of physical police infrastructure deter criminal behavior? This paper provides novel causal evidence on a permanent reallocation of police forces at the extensive margin by exploiting a quasi-experiment where a reform induced the closure of hundreds of local police agencies and the respective police buildings. We exploit police station closures that did not lead to layoffs but were merely reallocations of the affected local police forces to nearby stations. We find that station closures do not affect theft in total but significantly increase car theft and residential burglary. Our effects are driven by facility-specific features. For instance, the closure of

visible police infrastructure in residential neighborhoods away from town centers is driving the increase in residential burglary. Crimes in these areas are less salient and have likely fewer witnesses. More car theft can be partially explained by the closure of relatively effective police stations. We argue that these results are consistent with a negative shift in perceived detection risks after station closures. We find that the mode of implementation matters greatly for the subsequent incentives of potential offenders.

Our findings are unlikely to be driven by actual incapacitation effects, changes of police employment, or different policing strategies at the regional level. Overall, our results are consistent with lower crime deterrence due to a salient closure of local police infrastructure. We also find that enlarged stations receiving additional officers from treated areas do not experience improved crime rates after the reform. Therefore, negative effects of closures on property crimes cannot be counterbalanced by a subsequent concentration of police forces in nearby stations. Permanent regional disinvestments regarding public safety provision and a reduction of visible police infrastructure across localities may therefore ultimately come with negative crime effects and less public safety.

Afsluitend

En dat zijn toch weer opvallende uitkomsten van onderzoek binnen de politieorganisatie. Het lijkt dus verstandig om het beleid om politiebureaus te sluiten nog eens kritisch tegen het licht te houden. Zeker gezien de beschreven negatieve affecten die blijkens bijgesloten ‘kennisparel’ optreden als gevolg van dergelijke sluitingen. Desinvesteren in de publieke veiligheidszorg kan leiden tot een ongelijke verdeling van veiligheid waarbij bepaalde geografische gebieden en de bewoners daarvan in de kou komen te staan. Er zijn (nog) geen aanwijzingen in Nederland dat een dergelijke tweedeling aan de orde is.

Het is de taak van de overheid om zorg te dragen voor de veiligheid van al haar burgers. De Nederlandse overheid gaat ervan uit dat veiligheid een publiek goed is dat beschikbaar moet zijn voor iedereen. Toestanden zoals bijvoorbeeld in delen van de Verenigde Staten, Zuid-Afrika en Latijns-Amerika, waar sprake is van een ongelijke publiek veiligheidszorg zijn hier niet gewenst. In deze landen is sociale en geografische ongelijkheid in de distributie van crimineel slachtofferschap en de ernst daarvan niet ongebruikelijk. En het gaat natuurlijk niet om uitbreiding van de omvang van het politieapparaat, daarvan weten we dat die omvang geen samenhang heeft met de omvang van de criminaliteit. Aanwezigheid, gerichtheid, focus en alertheid zijn de toverwoorden van een effectieve politiezorg. Daar horen ook voldoende politiebureaus bij.

Chessa, Tirza, Jessica van Mantgem & Irma Vermeulen (Redactie) (april 2022). *De narcostand van Nederland: Fenomeenbeeld drugs 2021*. Driebergen: Landelijke Eenheid, Afdeling Landelijke Informatie en Afdeling Business Intelligence en Kwaliteit, Dienst Landelijke Informatieorganisatie, 332 pp. <https://www.politie.nl/binaries/content/assets/politie/nieuws/2022/april/ao-dlio-2-22—de-narcostand-van-nederland-fenomeenbeeld-drugs-2021.pdf>

Samenvatting

De inbeslagnamecijfers vormen een indicatie voor de omvang van de Nederlandse georganiseerde drugscriminaliteit. Deze cijfers kunnen worden beschouwd als ondergrens van wat er daadwerkelijk aan illegale handel en productie plaatsvindt. Daarbij wordt opgemerkt dat de Nederlandse politie in de onderzoeksperiode 2017-2020 meer aandacht heeft gehad voor cocaïne en synthetische drugs en minder voor cannabis en heroïne. In de periode 2017-2020 zijn ruim vijftienduizend hennepkwekerijen geruimd. Hoewel het aantal geruimde hennepkwekerijen sinds 2017 met 40 procent is gedaald, laat de energiediefstal een stabiel beeld zien. Vermoedelijk neemt het daadwerkelijke aantal hennepkwekerijen dus niet af. Van 2017 tot en met 2020 namen de douane, Koninklijke Marechaussee en de politie ongeveer tienduizend kilo hasj in beslag. De hoeveelheid door de douane inbeslaggenomen cocaïne vervijfvoudigde in dezelfde periode: van tienduizend kilo in 2017 tot bijna vijftigduizend kilo in 2020. Ook het aantal ontdekte productielocaties en aangetroffen hoeveelheden afval van synthetische drugs is vervijfvoudigd, al betreft het hier de periode van 2010 tot en met 2020.

De Nederlandse georganiseerde drugshandel en -productie zijn sterk internationaal georiënteerd. Drugs die voor de handel worden ingevoerd komen uit diverse landen. Het gaat daarbij om onder meer cocaïne, hasj, heroïne en (door Nederlanders) in het buitenland geteelde hennep. Voor synthetische drugs geldt dat naast de benodigde (pre)precursoren en chemicaliën voor de grootschalige synthetische drugsproductie in Nederland, ook synthetische drugs als eindproduct worden ingevoerd. Het merendeel van de hier ingevoerde of geproduceerde drugs wordt weer uitgevoerd. De Nederlandse georganiseerde drugscriminaliteit kenmerkt zich door professionaliteit. Nederlandse netwerken en subjecten zijn in staat verschillende soorten drugs te produceren, binnen te halen en verder te verspreiden over binnen- en buitenlandse afzetmarkten. Zij switchen relatief eenvoudig tussen smokkelroutes en smokkelmethoden. De kwaliteit die Nederlandse drugshandelaren en -producenten leveren, vormt een belangrijk en onderscheidend kenmerk op basis waarvan buitenlandse handelaren drugs van Nederlandse partijen afnemen. Het geweld rondom drugscriminaliteit lijkt extremer te worden, vooral binnen de cocaïnehandel. Wel geldt dat de criminele netwerken aandacht en conflicten graag vermijden en daar zo veel mogelijk naar handelen.

Het onderzoek laat zien dat er grote verwevenheid is tussen drugsmarkten en dat criminele netwerken hoofdzakelijk in verschillende soorten drugs handelen (polydrugs). Waar deze polydrugshandel al bekend was op het niveau van straathandel en tussenhandel (door- en uitvoer van drugs), blijkt dat netwerken zich ook op groothandelsniveau bezig houden met de handel (en productie) van verschillende soorten drugs. Ook online, via het dark web, is sprake van polydrugshandel. Overigens komt polydrugsproductie ook voor. De afgelopen jaren is een aantal gecombineerde synthetische drugs laboratoria aangetroffen, combilabs genoemd. Daarnaast zijn er productielocaties gevonden waar verschillende soorten drugs zijn geproduceerd, bewerkt en/of geteeld.

De Nederlandse drugsmarkt lijkt één groot, sterk en verbonden netwerk dat gebruikmaakt van wederzijdse contacten, handel en productie. De handelaren zijn zelfstandige ondernemers die dan weer met de een, dan weer met de ander samenwerken. De productie van drugs in Nederland en de drugshandel via Nederland kunnen daarnaast alleen draaien met steun en medewerking van anderen, ook niet-criminelen. De inzet van brokers, specialisten, facilitators en, niet onbelangrijk, van bereidwillige burgers is noodzakelijk. De bereidheid van deze personen met 'legale' status om mee te werken aan de drugscriminaliteit en zo een graantje mee te pikken, bleek groter dan verwacht. Zij kunnen er goed aan verdienen, hoewel dwang en intimidatie ook voorkomen. Onder- en bovenwereld raken hierdoor met elkaar verweven. Er is dan ook niet alleen sprake van een omvangrijk en complex criminaliteitsfenomeen, maar ook van een maatschappelijk en economisch fenomeen.

Afsluitend

De Landelijke Eenheid van de Nederlandse politie heeft een prima fenomeenbeeld van de drugssituatie in Nederland afgeleverd. En dat beeld is van belang voor de vele partijen die zich met de aanpak van drugs en de daaraan gekoppelde georganiseerde misdaad bezig houden. Een mooi voorbeeld van 'kennis voor beleid en praktijk'.

Dalton, Charlotte T., Sophie Barrett, Miranda A. H. Horvath & Kari Davies (June 2022). A Systematic Literature Review of Specialist Policing of Rape and Serious Sexual Offences. *International Criminology*, 23 June, pp. 1-23. <https://link.springer.com/article/10.1007/s43576-022-00062-1>

Samenvatting

The policing of rape and serious sexual offences (RASSO) is increasingly under scrutiny, with rising reporting rates, high attrition rates, and ever-decreasing charge and conviction rates. Internationally there appear to be common inadequacies in RASSO investigations. Given these issues, policing specialism may be an effective tool to improve the investigation of RASSO. This article systematically draws together the existing literature from around the world on the use of a specialist approach to tackling RASSO. A systematic literature review was conducted, and 18 papers were included for analysis based on the inclusion/exclusion criteria. From these documents, five key themes were found: investigation procedures and processes; victim care; specialist training, knowledge and skills; officer wellbeing and capacity; and policing outcomes. The review

highlighted that the specialist policing of RASSO can improve the investigative process on several levels: improving the efficacy of the individual components of the investigation; better engagement with victims; better officer wellbeing; and overall improved policing outcomes. Further research is required into the specific mechanisms that results in improvements into the investigative process, the set-up of such specialist units, as well as how training in this area can be as effective as possible.

Afsluitend

In Nederland gaat bijzondere aandacht uit naar de omgang met slachtoffers van zedendelicten. In de aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik wordt hier specifiek op ingegaan: <https://wetten.overheid.nl/BWBR0021545/2005-02-1>

Sinds de invoering van de richtlijn De Beaufort voor de bejegening van slachtoffers van seksuele misdrijven in 1986, is de wijze waarop slachtoffers worden behandeld door politie en Openbaar Ministerie veranderd. De achtergrond voor het invoeren van deze richtlijn was dat een seksueel geweldsmisdrijf een zodanig ernstige inbreuk vormt op de persoonlijke levenssfeer van het slachtoffer, dat bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de bejegening door politie en justitie van slachtoffers van seksuele geweldsmisdrijven.

Eind jaren negentig ontstond bij het College van Procureurs-Generaal behoefte aan de actualisering van de richtlijn De Beaufort. Eén van de redenen hiervoor was de wens om, naast een professionele bejegening van slachtoffers van zedendelicten, meer nadruk dan voorheen te leggen op het algemeen belang van waarheidsvinding. Om deze twee doelstellingen te realiseren werden de aanwijzing 'bejegening slachtoffers van zedenzaken' en de aanwijzing 'opsporing seksueel misbruik in afhankelijkheidsrelaties' ontwikkeld. Beide aanwijzingen zijn op 1 oktober 1999 in werking getreden. De aanwijzingen hebben een positieve invloed gehad op de aandacht die politie en Openbaar Ministerie besteden aan de zedentaak. De twee aanwijzingen worden nu geïntegreerd tot één nieuwe aanwijzing, met als titel aanwijzing 'opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik'. De samenvoeging gebeurt omdat onderwerpen als deskundigheidsbevordering, professionaliteit e.d. in elke zedenzaak noodzakelijk zijn en er een eenduidig document voor de aanpak van zedenzaken dient te zijn.

Bijgesloten 'kennisparel' toont aan dat de gespecialiseerde politie betreffende ernstige zedendelicten en verkrachting het onderzoeksproces en de vervolging daarvan op verschillende punten sterk kan verbeteren. Het betreft het professioneel afnemen van interviews met slachtoffers en het verzamelen van bewijsmateriaal. Een sterkere betrokkenheid bij slachtoffers, het verbeteren van het welzijn van agenten en over het algemeen verbeterde politieresultaten (meer vervolging, betere ophelderingspercentages). Dit wordt vooral gefaciliteerd door de toename van specialistische kennis en een specialistische opleiding. Een dergelijk specialisme moet organisatorisch beschouwd worden in termen van een *kernfunctie* binnen het politiewerk. Dergelijke specialismen zijn niet alleen van fundamenteel belang voor slachtoffers van ernstige zedenmisdrijven maar uiteindelijk ook voor de politieorganisatie zelf en het vertrouwen daarin. Investeren in de 'zedepolitie' is dus een *wijze investering* ook in Nederland.

Dau, Philipp M., Frank Witlox, Tom Vander Beken & Christophe Vandeviver (August 2022). How Concentrated Are Police on Crime? a Spatiotemporal Analysis of the Concentration of Police Presence and Crime. *Cambridge Journal of Evidence-Based Policing*, 5 August, pp.

<https://link.springer.com/article/10.1007/s41887-022-00079-6>

Samenvatting

What were the spatiotemporal patterns of police patrol in a major European city across the pre-COVID year of 2019, how did these patterns change over time, and to what extent did the concentrations of patrol correspond to concentrations of crimes? We analyzed more than 77 million GPS signals from 130 police patrol cars showing where and when police patrols were present in police districts and street segments. We also plotted location, time and days of the week of the locations, and times of more than 50,000 recorded crimes.

We calculated concentration ratios within both crimes and patrols relative to their distributions in time and space. We then compared the concentration ratios for crime to the concentration ratios

for patrols. We concluded the analysis by comparing the extent to which concentrations of crime and patrol locations and times were overlapping. We found that police patrols, much like crime, were concentrated on a small proportion of street segments. Yet spatiotemporal police presence is unrelated to local levels of crime and crime concentration. Relative to temporal crime concentrations, police patrols were substantially under-concentrated from 1500 to 0100 h, all day on Fridays, and the entire months of June, July, August, and December. **There was very little overlap in patrol concentrations with crime concentrations.**

After three decades of research showing crime prevention benefits of patrol concentrations on micro-level crime concentrations, police in one European city concentrate patrol presence at locations, times, days, and months where crime is not concentrated. Whether this conclusion can be reached in other cities will depend on replications of this study, both in Europe and other continents.

Afsluitend

Een effectief criminaliteitsbeleid is een specifiek en geconcentreerd beleid: selectie en focus zijn de belangrijkste kenmerken. Er bestaan geen handboeken of panklare recepten die aangeven wat wel of niet werkt bij de aanpak van criminaliteit. Wel is de laatste decennia steeds meer inzicht verkregen in welke richting gezocht moet worden om criminaliteit succesvol tegen te gaan. Kennis nemen van dergelijke inzichten is dan ook een must voor iedereen die betrokken is bij het reduceren van criminaliteit, zie

bijvoorbeeld: https://www.researchgate.net/publication/356128171_Wat_werkt_en_wat_niet_-_volgens_290_kennisparels_over_situationele_criminaliteitspreventie_politiezorg_en_persoonsgerichte_strafrechtelijke_interventies De belangrijkste les is dat een effectieve aanpak vooral een gerichte aanpak is. Gerichtheid ten eerste wat betreft het probleem dat aangepakt dient te worden. Anders gezegd, een beleid dat als doel heeft de algemene en ongerichte aanpak van de criminaliteit is bij voorbaat tot mislukken gedoemd. *Effectief beleid is gericht beleid.*

Van een globale of algemene aanpak (bijvoorbeeld: meer politie in de wijk) kunnen geen effecten verwacht worden. Gerichtheid kan betekenen dat soms met maar beperkte repressieve maatregelen een specifiek criminaliteitsprobleem wordt aangepakt zoals bij de zogenaamde 'hotspot aanpak'. Gerichtheid kan ook inhouden dat juist een scala aan preventieve en repressieve instrumenten wordt ingezet zoals bij een probleemgerichte aanpak van bijvoorbeeld cannabisteelt. Bij een probleemgerichte aanpak zal de politie meestal niet alleen verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van maatregelen, maar is er sprake van samenwerking met andere relevante veiligheidspartners.

Op basis van de 'criminaliteitsconcentratie' of 'criminaliteitsdruk' is duidelijk dat het niet voor iedereen in Nederland veiliger is geworden. Zowel bij daders, slachtoffers en binnen specifieke plekken, plaatsen of branches is sprake van een belastende concentratie van criminaliteit. Hier ligt een prima kans om zeer gericht (focus optima forma) beleid te voeren op die plekken en plaatsen waar sprake is van een scheve verdeling van criminaliteit, slachtofferschap, en daderschap. Wellicht kan een gelijkmatiger verdeling van de criminaliteitsproblematiek tot stand komen door de gerichte inzet van de publieke veiligheidszorg op die plaatsen waar de criminaliteitsproblematiek zich bovengemiddeld voordoet en waar inwoners en bedrijven niet in staat zijn preventieve maatregelen te bekostigen. *Naar analogie van beleid ter bestrijding van armoede en sociale uitsluiting, kan aandacht geschonken worden aan groepen en gebieden met hoge criminaliteitsrisico's.* Dat zou ook moeten gelden bij de aanpak van georganiseerde misdaad in Nederland. *Ook hier zijn slachtoffers vaak verplicht om naast daders te wonen.*

Nu herhaaldelijk de voordelen zijn vastgesteld van systematisch patrouilleren op hotspots waar criminaliteit en slachtofferschap zich bovengemiddeld voordoet, is de volgende uitdaging voor de politie om daadwerkelijk op deze manier te surveilleren op een 'business as usual'-manier. Dit zal om verschillende redenen geen sinecure zijn. Ten eerste, zoals talloze eerdere politieursurveillance experimenten hebben aangetoond is het implementeren van het gewenste patrouillenniveau in de regel een lastige taak. Politie mensen hebben routinematig niet de capaciteit om surveillancetaken op hotspots uit te voeren vanwege andere operationele eisen of gebrek aan beschikbaar personeel.

Of deze kwestie nu systemisch of cultureel is of iets anders viel buiten het bestek van de uitkomsten van bijgesloten 'kennisparel'. Maar dit is een belangrijke lacune die dringend moet

worden aangepakt zoals deze bijgesloten ‘kennisparel’ dat duidelijk aantoonst. De beschikbare kennis staat mooi in de boekenkast maar wordt helaas niet verder gebruikt en uitgevoerd. Er is sprake van een papieren werkelijkheid en nutteloze kennis. De strategie van hot spots policing werkt, het is nu om uit te zoeken hoe er ook in de Nederlandse politiepraktijk een consistente strategie van gemaakt kan worden. Het kan hierbij helpen om meer inzicht te krijgen in de kosten-batenverhouding van een dergelijk programma. Beslissers binnen de politieorganisatie kunnen dan daadwerkelijk beslissen om een surveillance toe te passen die daadwerkelijk effectief beloofd te zijn. Ik zou zeggen, ga voor een replicatie van de beschikbare politie experimenten die daadwerkelijk succesvol blijken te zijn: <https://prohic.nl/2020/04/03/3-april-2020-hot-spots-policing-een-onderzoeksynthese/> Opnieuw kennis om van te leren en vooral om toe te passen.

Duquet, Nils (ed.) (October 2022). *Pulling the trigger: gun violence in Europe*. Brussels: Flemish Peace Institute, 445 pp. <https://vlaamsvredesinstituut.eu/en/report/pulling-the-trigger-gun-violence-in-europe/>

Samenvatting

This project was coordinated by the Flemish Peace Institute and co-funded by the European Union. The research partners in this project were Leiden University, Arquebus Solutions, Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI), the University of Warmia and Mazury in Olsztyn, and the Victimology Society of Serbia. The project was supported by Europol, the Dutch National Police, the UN Office on Drugs and Crime (UNODC), the South Eastern and Eastern Europe Clearinghouse for the Control of Small Arms and Light Weapons (UNDP's SEESAC) and the European Centre for Drugs and Drugs Addiction (EMCDDA).

Firearm trafficking and gun violence go hand in hand in Europe. An important reason for this is that criminals generally do not have access to legally-held firearms and thus need to resort to illicit gun markets – either locally or internationally – to acquire firearms. Yet, while all European countries are confronted with a certain degree of firearm trafficking, the levels of gun violence and the availability of firearms on criminal markets differ substantially across Europe. In recent years firearm trafficking has fuelled criminal gun violence and even terrorism in several European countries, but other countries seem to be much less affected. This book contains chapters on gun violence and firearm trafficking in seven different European countries: Belgium, Estonia, the Netherlands, Poland, Serbia, Spain and Sweden. While the reader will be able to observe interesting similarities between the situations in these countries, it is clear that gun violence in Europe is not a homogenous phenomenon.

In a global perspective, levels of gun violence and firearm trafficking in Europe can be considered relatively low. Yet, both phenomena continue to have serious security implications in Europe. Policy initiatives to prevent gun violence and combat firearm trafficking are hindered by the lack of a clear intelligence picture. With this book we aim to contribute to a better understanding of the dynamics of both gun violence and firearms trafficking across Europe, and to a better understanding of the dynamics between these two phenomena. Even in a region with relatively low levels of gun violence and firearm trafficking, the lack of a sound understanding of these phenomena can have far-reaching consequences for peace and security in our societies.

Afsluitend

Het beleid in Nederland betreffende de aanpak van vuurwapens kan als zwalkend beleid worden gedefinieerd. Er is sprake van een varkenscyclus, dan is er weer volop aandacht voor het fenomeen, dan is de aandacht bijna volkomen verdwenen en verdwijnt de expertise bij politie net zo snel als deze is opgebouwd. Wereldwijde vergelijkingen van wapenbezit en wapengeweld maken duidelijk dat het liberale wapenbeleid in landen als de Verenigde Staten een veel grotere beschikbaarheid van vuurwapens tot gevolg heeft, en dat die beschikbaarheid sterk is gecorreleerd aan schietincidenten met dodelijke slachtoffers. Het is dan ook uit oogpunt van publieke veiligheid van belang om het bezit van zowel illegale als legale wapens onder de bevolking zoveel mogelijk in te perken.

In Nederland wordt door politie en OM ervan uitgegaan dat veel liquidaties en extreem geweld tegenwoordig samenhangen met problemen op de cocaïnemarkt. Misdaadondernemers en hun handlangers staan elkaar naar het leven ten gevolge van het veronderstelde achteroverdrukken

van partijen drugs, in gebreke blijven bij levering of betaling, of bedreiging van elkaars marktpositie. Eenmaal ontstane conflicten en geweldsacties escaleren al snel naar nieuwe, nog gewelddadiger represailles of preventieve moorden. Angst is hierbij een belangrijke drijfveer, onzekerheid en achterdocht zijn cruciale factoren, de-escalatie is zelden een optie en gezichtsverlies is fataal voor de geloofwaardigheid en marktpositie van grote drugshandelaren.

Het optreden van gespecialiseerde huurmoordenaars vergemakkelijkt bovendien de keuze voor gewelddadige conflictbeslechting. In een omgeving waar vuurwapens ruim voorhanden zijn en een belangrijke rol spelen in de subcultuur is wapengebruik een voor de hand liggende 'oplossing' bij conflicten. Er is dan sprake van een zogenaamde 'cycle of violence', het is zaak dat alle zeilen worden bijgezet om deze situatie in Nederland te voorkomen. Onderstaande afbeelding maakt duidelijk hoe zo'n cirkel van wapengeweld er uit ziet. Ook binnen de aanpak van georganiseerde misdaad in Nederland is het noodzakelijk om het beleid rond het bezit van illegale wapens strak aan te zetten. Al is het alleen al om onderstaande vicieuze cirkel van dat wapengeweld te voorkomen.

EUROPOL (April 2022). *Facing reality?: Law enforcement and the challenge of deepfakes*. The Hague: EUROPOL, 23

pp. https://www.europol.europa.eu/cms/sites/default/files/documents/Europol_Innovation_Lab_Facing_Reality_Law_Enforcement_And_The_Challenge_Of_Deepfakes.pdf

Samenvatting

'Facing reality? Law enforcement and the challenge of deepfakes' is the first report produced through the Observatory function of the Europol Innovation Lab. The Europol Innovation Lab's Observatory function monitors technological developments that are relevant for law enforcement and reports on the risks, threats and opportunities of these emerging technologies. The report includes several contemporary examples showing deepfakes' potential use in serious crimes such as: CEO fraud, evidence tampering, and the production of non-consensual pornography. Advances in artificial intelligence and the public availability of large image and video databases mean that the volume and quality of deepfake content is increasing, which is facilitating the proliferation of crimes that harness deepfake technology. Law enforcement agencies therefore need to be aware of deepfakes and their impact on future police work.

Much of the deepfake content created today is identifiable through manual methods that rely on human analysts identifying telltale signs in deepfake images and videos. However, this is a labour intensive task that is not actionable at scale. Accordingly, the report argues that law enforcement agencies will need to enhance the skills and technologies at officers' disposal if they are to keep pace with criminal use of deepfakes. Examples of such new capacities range from the deployment of technical and organisational safeguards against video tampering to the creation of deepfake detection software that uses artificial intelligence.

Contributing to this report, law enforcement practitioners helped identify a series of challenges that they will have to contend within the decade ahead. In particular, they identified risks associated with digital transformation, the adoption and deployment of new technologies, the abuse of emerging technology by criminals, accommodating new ways of working and maintaining trust in the face of an increase of disinformation. The findings of this report are based on extensive desk research and in-depth consultation with law enforcement experts through strategic foresight activities. These strategic foresight and scenario methods are one means by which the Europol Innovation Lab researches and prepares for the potential impact of new technologies on law enforcement.

Afsluitend

Technologie en technologische ontwikkelingen hebben een grote invloed op de aard van (georganiseerde) criminaliteit. Criminelen integreren snel nieuwe technologieën in hun modus operandi of gebruiken technologie om gloednieuwe bedrijfsmodellen op te zetten. Tegelijkertijd creëren opkomende technologieën kansen voor de rechtshandhaving om nieuwe criminele dreigingen het hoofd te bieden. Dankzij technologische innovatie hebben rechtshandavingsinstanties nu toegang tot een groter aantal geschikte instrumenten om

(georganiseerde) misdaad te bestrijden. Maar dat geldt uiteraard ook voor personen die illegale activiteiten ontplooiën: het is in feite een 'rat race' tussen daders en rechtshandhavers.

In oktober 2019 riepen de ministers van de Raad voor Justitie en Binnenlandse Zaken op tot de oprichting van een zogenaamd *innovatielab* binnen Europol met als doel een gecentraliseerd vermogen voor strategisch vooruitzien op ontwrichtende technologieën en om bij de bestrijding hiervan nieuwe EU-politiestrategieën te formuleren. Strategisch vooruitzien en scenariomethoden bieden een manier om beter te begrijpen welke mogelijke impact nieuwe technologieën op de criminaliteitsmarkt en de rechtshandhaving heeft. Bijgesloten 'kennisparel' biedt daartoe suggesties bij de aanpak van zogenaamde 'deepfakes'. Om van te leren voor de Nederlandse rechtshandhavingsorganisaties.

Gestel, Barbra & Ruud F. Kouwenberg (januari 2022). *Tweede verkennende studie Liquidaties*. Den Haag: Ministerie van Justitie & Veiligheid, Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum, 54 pp.

<https://repository.wodc.nl/bitstream/handle/20.500.12832/3136/Cahier-2021-27-volledige-tekst.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Samenvatting

Afgelopen decennium heeft in Nederland een reeks gewelddadige liquidaties vanuit de criminele wereld plaatsgevonden. Het WODC heeft een tweede verkennende studie verricht naar recente ontwikkelingen rondom dit fenomeen. Voor die verkenning zijn gesprekken gevoerd met 21 politie- en justitiefunctionarissen uit het opsporingsveld en zijn aanvullende documenten geraadpleegd. In het verschenen rapport worden de bevindingen beschreven en wordt het beeld uit de verkennende studie uit 2017 geactualiseerd.

Hoewel liquidaties geen nieuw fenomeen zijn in Nederland, bleek uit een verkennende studie van het WODC uit 2017 dat de werkwijze bij deze moordaanslagen aan verandering onderhevig is. Uit de studie kwam onder andere naar voren dat de beschikbaarheid van nieuwe groepen schutters en nieuwe middelen leidt tot een aantal stijlaanpassingen. Enerzijds werd een proces van professionalisering gesignaleerd bij de voorbereiding van liquidaties, waarbij gebruik werd gemaakt van nieuwe technologische middelen. Anderzijds werd een ruwere werkwijze gesignaleerd bij de uitvoering van liquidaties, die werd toegeschreven aan een ruime beschikbaarheid van zware vuurwapens in Nederland en aan een ruime beschikbaarheid van een nieuwe onervaren schutters. De centrale probleemstelling luidt: Welke recente ontwikkelingen doen zich voor ten aanzien van het fenomeen liquidaties, volgens sleutelinformanten van politie en justitie? Bij recente ontwikkelingen is gekeken naar achtergrond, motieven, betrokken actoren en de uitvoering (modus operandi) van liquidaties. 1. Inleiding 2. Definities 3. Achtergrond en criminele context 4. Aantal liquidaties 5. Verbreding van excessief geweld 6. Taakverdeling, aansturing en gevolgen van nieuwe technologie 7. Slotbeschouwing

Conflicten die spelen binnen de georganiseerde drugshandel vormen in algemene zin nog steeds de achtergrond van liquidaties. Wel kan dit beeld worden aangevuld en genuanceerd, onder andere op basis van nieuwe inzichten uit gekraakte versleutelde tekstberichten die worden verstuurd binnen criminele netwerken. Als gekeken wordt naar een deel van de liquidaties die in het afgelopen decennium zijn uitgevoerd, dan gaat niet langer de veronderstelling op dat een liquidatie een 'uiterste' middel is om conflicten tussen personen of criminele groepen te beslechten. Opsporingsfunctionarissen wijzen nu nadrukkelijker op het element van wraak en intimidatie als primaire grond voor liquidaties. Dit gewelddadige optreden speelt zich af tegen de achtergrond van ontwikkelingen op de drugsmarkt, waarbij de groei van de internationale cocaïnehandel zich heeft doorgezet in de afgelopen jaren.

De centrale probleemstelling van het onderzoek luidt: Welke recente ontwikkelingen doen zich voor ten aanzien van het fenomeen liquidaties, volgens sleutelinformanten van politie en justitie? Bij recente ontwikkelingen is gekeken naar achtergrond, motieven, betrokken actoren en de uitvoering (modus operandi) van liquidaties.

Het onderzoek laat een glijdende schaal zien in de verbreding van de doelgroep waar excessief geweld op is gericht. Zo doen liquidaties dienst als interne straf binnen de eigen criminele groep en bestaat er volgens sleutelinformanten, sterker dan voorheen, een 'afrekencultuur' binnen de eigen

organisatie. Daarnaast blijken liquidaties soms opzettelijk in het bijzijn van familie en kinderen te worden uitgevoerd. In de eerdere studie werd het risico voor omstanders vooral toegeschreven aan de onervarenheid en slordigheid van schutters. Uit de onderschepte communicatie blijkt dat de opdrachtgever hier soms juist op aanstuurt vanwege het intimiderende effect. Als derde heeft het dodelijke geweld zich uitgebreid naar de kring buiten het criminele milieu. Van de moord op de vriendin van een crimineel kopstuk in 2014 en de online crime-journalist Martin Kok in 2016 tot de moord op de broer van kroongetuige Nabil B. in 2018 en zijn advocaat in 2019. Het inboezemen van angst bij mensen die mogelijk met de politie gaan praten of 'in de weg staan', lijkt hierbij het voornaamste motief.

Verder komt in deze verkennende studie naar voren dat de ruwe en slordige werkwijze van schutters mede kan worden toegeschreven aan de werkwijze en sturing van opdrachtgevers van liquidaties. De sterk gehanteerde taakverdeling bij de voorbereiding en uitvoering van liquidaties leidt tot specialisering van deeltaken. Dat lijkt efficiënt en professioneel, maar kan tegelijkertijd leiden tot risico's en fouten bij de feitelijke uitvoering van de moord. Zeker als de aansturing van schutters gebeurt via geschreven korte cryptoberichten. Slordigheid bij de uitvoering van liquidaties lijkt daardoor ook te maken te hebben met verkeerde informatieoverdracht.

Afsluitend

Liquidaties worden in vergelijking met andere type moorden relatief vaak uitgevoerd op de openbare weg of in horecagelegenheden. De impact op toevallige omstanders en de samenleving is daardoor groter dan bij andere moorden. De moord op de broer van kroongetuige Nabil B. in 2018 en zijn advocaat in 2019 en de moord op Peter R de Vries afgelopen jaar zijn hier dramatische voorbeelden van. Ik gaf het al eerder aan, bijgesloten onderzoek is uniek in zijn soort wanneer we naar andere landen om ons heen kijken. Ook in dit geval blijkt dat Nederland rijk is aan wetenschappelijk onderzoek en statistische informatie op het brede terrein van criminaliteit en rechtshandhaving. En dat is allemaal kennis om van te leren en vooral om het beleid en de praktijk te ondersteunen bij hun dagelijkse werkzaamheden.

Guttet, Emmanuel-Pierre, Niovi Vavoula, Anastassia Tsoukalad & Monika Baylis (May 2022). *Democratic oversight of the police*. Brussels: European Parliament, Policy Department for Citizens' Rights and Constitutional Affairs, 71 pp. [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2022/703590/IPOL_STU\(2022\)703590_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2022/703590/IPOL_STU(2022)703590_EN.pdf)

Samenvatting

Across the EU, police are called on to respond to a wide range of challenging social issues. While police deserve recognition for the good service that they provide to their societies, they must also be held fully accountable for what they do. Indeed, in a democratic state, there is the expectation that police enforce the law fairly and protect basic rights. When officers fail to, there must be mechanisms to ensure meaningful accountability and prevent future abuses. In most European countries, the use of force is rare compared to the total number of police-citizen encounters. However, police brutality and use of lethal force incidents have become an important element in the public discourse in recent years. Well-publicised incidents have shaped public view of the police, especially following George Floyd's death at the knee of Minneapolis police officer Derek Chauvin on 25 May 2020.

Long prior to Floyd's death, the EU has witnessed several glaring instances in which police actions have gone beyond what is legally and ethically acceptable. These incidents shaped people's confidence in the police and their understanding of what police is and does. There is extensive research showing that police lose legitimacy in people's eyes if they act in ways that violate basic norms of fairness and procedural justice. Law enforcement agencies across the EU rely heavily on the consensual acceptance and support of the people. Therefore, the failure of police forces to be answerable for their acts and to act responsively upon is detrimental to public trust and therefore police legitimacy. Reducing the likelihood of law enforcement actions being perceived as biased or discriminatory and promoting good policing is a crucial and day-to-day task for every law enforcement agency across the European Union. Policing, understood as being the enforcement of laws and rules, is more than ever expected to be performed with high degrees of legitimacy, transparency, and accountability. The development of police oversight mechanisms to effectively

collect, manage and investigate complaints or, in some cases, to proactively carry out monitoring of police actions derives from a set of international and European requirements and obligations. Police codes of conduct have also been developed both at the international and European levels to clearly identify standards. These standards and codes both contribute to police accountability. They equally provide a sound basis for a proportionate use of force and building trust for the police among citizens.

Accountability pertains to a system of internal and external checks and balances aimed at ensuring that police perform the functions expected of them to a high standard and are held responsible when they fail to do so. Where the police conduct internal investigations of themselves, such investigations are often perceived as biased and spurious. Citizens' satisfaction appears to be correlated not only with independence but also with aspects of communication, timeliness, and perceived fairness. Many studies show that complainants, in general, are neither vindictive nor punitive but want to be treated with fairness, communicate their concerns and improve police behaviour in the future. In an attempt to ensure that citizen complaints against police behaviour are effectively investigated, properly recorded, and proceed towards a fair and equitable outcome, civilian oversight of police complaints is widely recognised as an effective measure. Many administrations across EU countries have created external oversight bodies for police following problems of recurring misconduct and the failure of internal control mechanisms. These non-police oversight bodies are extremely varied in terms of mandate, investigative powers, and resources to conduct their missions. Questions inevitably follow about the effectiveness of these bodies to detect and prevent abuses of power. In order to sustain such a democratic police accountability, non-police oversight bodies should be well resourced, properly funded and with a clear mandate. The long-term legitimacy and efficiency of a civilian oversight process clearly depends on oversight bodies subjecting themselves to similar levels of accountability to that demanded of those they oversee.

The European Commission has stepped up its efforts in tackling structural racism within the police forces. The EU Anti-Racism Action Plan 2020-2025 has emphasised the role of EU agencies, particularly the Agency for Fundamental Rights (FRA) in collecting relevant information and the Agency for Law Enforcement Training (CEPOL) in delivering training activities. The European Parliament has repeatedly called on Member States to address the issue of disproportionate use of force by the police and for taking more significant action in this field, including through the establishment of an EU Code of Police Ethics. FRA has conducted significant research in providing guidance to Member States' authorities through guides and manuals and by mapping practices on police stops highlighting ethnic profiling and discriminatory practices. The Agency should continue collecting information and could potentially follow up with Member States regarding the use and effectiveness of its outputs at national level. Europol, in line with its mandate (which includes racism and xenophobia), could step up its efforts through a dedicated centre and trainings in cooperation with CEPOL. Training activities on fundamental rights offered by CEPOL are streamlined and must run through the entirety of the curriculum on offer. The Agency has the potential to step up its efforts so that its work is in line with the calls by the EU institutions in designing and delivering various high quality activities both on site and online to maximise its audience. The recent European Commission proposals for an EU police cooperation code are relevant to this study to the extent that the Commission package refers to the creation of a common EU culture through significantly broadening of joint training and professional development relating to crossborder operational police cooperation.

It is against this backdrop that the study recommends the following actions:

- Promoting public confidence in policing through Data collection opened to citizens' scrutiny.
- Improving Human Rights training.
 - Empowering the non-police oversight bodies and strengthening the Independent Police Complaints Authorities' Network.
- Enhanced protection of presspersons.
- Promoting collaboration between researchers and police practitioners.
- Researching new technologies' possible impacts on police accountability and citizen trust.

Afsluitend

Veel burgers hebben, bijvoorbeeld als verdachte, rechtzoekende, slachtoffer of gedetineerde te maken met justitie als publieke dienstverlener. De laatste jaren is de kwaliteit van deze dienstverlening steeds belangrijker geworden, niet alleen voor de burger maar ook voor justitie zelf. Niet alleen de vraag óf de burger wordt geholpen, maar ook de wijze waarop en de omstandigheden waaronder zijn van belang. Worden slachtoffers voldoende geïnformeerd over hun rechtszaak, en hoe lang moeten zij wachten voordat ze worden geholpen? Krijgen gedetineerden voldoende zorg, is de tevredenheid over de inrichting goed? Voelen we ons veilig in de publieke ruimte en hebben we voldoende vertrouwen in de politie? Dit zijn allemaal vragen die met de kwaliteit van de justitiële dienstverlening te maken hebben en waar burgers en bedrijven belang aan hechten. Vertrouwen in de politie en meningen over de zogenaamde procedurele rechtvaardigheid van het politieoptreden dragen in sterke mate bij aan de acceptatie van dat politieoptreden. Dat is een belangrijk kenmerk van het democratische gehalte van landen. Bijgesloten 'kennisparel' biedt een prima overzicht en inzicht op welke wijze de democratische controle over de politie kan worden uitgevoerd en dat geeft ook vertrouwen.

Hohl, Katrin & Elizabeth A. Stanko (May 2022). Five Pillars: A Framework for Transforming the Police Response to Rape and Sexual Assault. *International Criminology*, 16 May, pp. 1-8. <https://link.springer.com/article/10.1007/s43576-022-00057-y>

Samenvatting

The 'justice gap' for cases of rape and sexual assault is well-documented. Despite our rich understanding of the problem, its visibility in the public sphere, and state commitments to increasing charge and conviction rates, the justice gap is getting larger in the Western World. On a practical level, police are gatekeepers of outcome justice—arrests, charges, and convictions. As representatives of the state and society, police also wield significant symbolic power in defining the faultline between behaviour that is deemed 'right' or 'wrong'. In this article we propose a theory-based and practice-oriented framework for transforming the police response to rape and sexual assault that draws on the large body of feminist literature on sexual violence and criminal justice responses, in combination with policing literature. This framework comprises five pillars: (1) suspect-focused investigations; (2) disrupting repeat offenders; (3) a procedural justice approach to victim-survivor engagement; (4) officer learning, wellbeing, and organisational change; and (5) the use of data. We conclude with a discussion of its practical implementation and empirical validation.

The perennial problem of low charge rates for rape cases, and lack of procedural justice afforded to victim-survivors over the course of the police and criminal justice process are well-documented. Complaints about a lack of effective change in police practice and recommendations for such change have echoed through the decades to insufficient effect. The five pillars framework outlined in this article is a theoretically grounded and practice-oriented attempt to employ the practical and symbolic powers of policing more effectively towards ending sexual violence, and violence against women and girls. It combines feminist literature, forensic psychology, procedural justice theory, organisational justice theory and the wider policing literature on police culture, learning, development and well-being, and the use of quantitative social statistics in enabling police forces to make effective use of their data. *Operation Soteria* is a first step to empirically testing the framework. The empirical approach is a multi-method research design that combines statistical analysis of large police administrative datasets, case file reviews, focus groups, interviews, observations of training and of officers in their day-to-day police work, review of video-recorded victim interviews and body worn video footage, as well as extensive document analysis. The academic-police collaborative approach marked is by mutual trust, transparency, continuous dialogue, and addressing challenges jointly.

Afsluitend

Er zijn in de afgelopen jaren meer meldingen over verkrachting bij de politie terechtgekomen, maar het aantal aangiften, rechtszaken en veroordelingen stijgt niet even hard mee en dat is natuurlijk voor slachtoffers een niet te verteren gegeven. Volgens cijfers van het Centraal Bureau Statistiek (CBS) deden in 2021 8505 mensen aangifte van een seksueel misdrijf en 2350 van verkrachting. Hiervan doet ongeveer 10 procent van de slachtoffers een aangifte bij de politie.

Verkrachtingen worden steeds vaker gemeld, maar het aantal aangiften stijgt niet even hard mee. Wanneer er aangifte wordt gedaan bij de politie, dan volgt een automatisch verzoekverzoek om strafvervolgning. Dit is anders dan wanneer een melding wordt gemaakt bij de politie. In dat geval wordt de politie enkel op de hoogte gesteld van de situatie. Het is dus zaak om slachtoffers (zowel mannen als vrouwen) van verkrachting en seksueel geweld op een rechtvaardige en professionele manier te behandelen. Bijgesloten 'kennisparel' biedt daartoe handvaten die ook in de Nederlandse praktijk bruikbaar kunnen zijn. Fijn lang weekeinde allemaal.

INTERPOL (October 2022). *2022 INTERPOL Global Crime Trend Summary Report*. Lyon: INTERPOL, General Secretariat, 12 pp. <https://www.interpol.int/en/News-and-Events/News/2022/Financial-and-cybercrimes-top-global-police-concerns-says-new-INTERPOL-report>

Samenvatting

Society and citizens face serious threats from rapidly evolving criminal markets and networks. Access to timely criminal intelligence analysis therefore provides law enforcement officers with crucial support in crime investigations, and operations.

INTERPOL's first *Global Crime Trend Report 2022* (IGCTR) highlights current and emerging crime trends, which pose a significant threat to transnational security due to their scope, volume, frequency, and/or harmful impact.

To produce this report, we collected and assessed:

- Data from online Global Crime Trend Surveys, national crime statistics and reports as well as INTERPOL Notices and Diffusions;
- Research from academic institutions and think tanks;
- Information from our partners, notably from the information technology security industry.

The resulting analysis points to five broad crime areas, which dominate the global crime threat landscape.

- Organized crime – this was among the top ten crime trends most frequently perceived to pose a 'high' or 'very high' threat by all member countries;
- Illicit trafficking – drug trafficking, human trafficking and migrant smuggling;
- Financial crime – money laundering, financial fraud, and corruption as a critical crime-enabler;
- Cybercrime – ransomware, hacking phishing, online scams and online child sexual exploitation and abuse;
- Terrorism – Jihadist terrorism, Islamic State-affiliate groups, the increase in extreme far-right terrorism, and the use of advanced technologies.

Afsluitend

Tja, allemaal niet zo spectaculair en eigenlijk volgens de verwachting. Maar niets is moeilijker dan voorspellen, zeker waar het ontwikkelingen in de criminaliteit en rechtshandhaving betreft. Maar het rapport geeft in ieder geval ondersteuning aan het in gang gezette beleid in Nederland waar het de aanpak van (georganiseerde) criminaliteit betreft. En ook altijd weer prettig leesvoer voor een vrij uurtje in de namiddag. O ja, Interpol viert bijna zijn of haar 100^e verjaardag: <https://www.interpol.int/en/News-and-Events/News/2022/INTERPOL-General-Assembly-closes-as-Organization-moves-towards-its-100-year-anniversary>

Jiao, Allan T. (July 2022). Policing gun crimes: A comprehensive review of strategies and effectiveness. *The Police Journal: Theory, Practice and Principles*, 6 July, pp. 1-17. <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0032258X221113454>

Samenvatting

This paper provides a comprehensive review of various studies of police initiatives and practices in dealing with gun crimes. It is aimed at developing a detailed as well as general understanding of different police strategies and their effectiveness in reducing gun crime. The results include two classifications, one on research designs and the other on various police strategies and their effectiveness. They suggest an expanded categorization of police strategies for addressing gun crimes from uniformed targeted patrols and focused deterrence to situational/routine activities and tech-driven law enforcement. Related issues and concerns including methodological flaws were also discussed.

This review expanded understanding of policing gun crimes by classification of research designs and police strategies. Quasi-experimental designs and other non-experimental methods such as existing data and qualitative methods both suffer from methodological flaws that make it difficult to establish causality so conclusions from both should be interpreted with caution. Different from previous reviews focused predominantly on targeted patrols and focused deterrence and occasionally on community/comprehensive approach, this review based on forty-three studies has led to two other orientations in policing gun crimes, most notably the situational/routine activity perspectives and, to a lesser extent, the tech-driven law enforcement model. While this review expanded our view of policing gun crimes to four orientations, selecting and implementing related strategies remain a complicated endeavor that requires a good understanding of the natures and types of gun crimes and the jurisdictional and organizational contexts.

As the numbers of studies on situational/routine activity policing, community comprehensive policing, and tech-driven law enforcement are relatively small, more research should be dedicated to these approaches. Also, further and more systematic evaluations of these strategies require in-depth research on gun-related enforcement and prevention practices and the organizational and environmental factors that facilitate or hinder them, including the immediate environment of gun incidents and routine police activities as related to gun crimes, not just temporary police tactics. Vigorous methodologies should be used to reduce confounders and avoid producing fake favorable results. Relevant data should be kept as detailed as possible to allow a valid, sufficient, and meaningful interpretation.

Afsluitend

Vuurwapengeweld blijft ook in de Nederlandse maatschappij een punt van zorg. Vooral het gebruik van vuurwapens in de publieke ruimte baart grote zorgen. Wereldwijde vergelijkingen van wapenbezit en wapengeweld maken duidelijk dat het liberale wapenbeleid in landen als de Verenigde Staten een veel grotere beschikbaarheid van vuurwapens tot gevolg heeft, en dat die beschikbaarheid sterk is gecorreleerd aan schietincidenten met dodelijke slachtoffers. *Het is dan ook uit oogpunt van publieke veiligheid van belang om het bezit van zowel illegale als legale wapens onder de Nederlandse bevolking zoveel mogelijk in te perken.*

Uit operationele onderzoeken en ondermijningsbeelden is gebleken dat in bepaalde grootstedelijke probleemwijken vele honderden jonge criminelen en ook jongens zonder noemenswaardige antecedenten bereid en in staat zijn tot het plegen van excessief geweld. Zij hebben toegang tot illegale vuurwapens en kunnen gemotiveerd worden om die daadwerkelijk te gebruiken. Hun vooruitzichten op een reguliere loopbaan waarmee ze hun materiële ambities kunnen waarmaken, zijn gering. Een bestaan als drugshandelaar of geweldsspecialist lijkt dan aantrekkelijk door de op straat en in het uitgaansleven zichtbare bereikbaarheid van materiële welstand. Criminelen hebben veel geld op zak, zijn duur gekleed en weten vaak opzichtige auto's te organiseren die op naam staan van handlangers of familieleden. Wanneer criminelen betrokken raken bij geweldsincidenten kunnen zich kampen vormen op basis van vriendschap of clanverwantschap, waarvan druk kan uitgaan om partij te kiezen en mee te doen. Dit verontrustende beeld betekent dat er een aanzienlijk reservoir bestaat van bereidwillige uitvoerders van liquidaties en hulpkrachten zoals mensen die op de uitkijk staan, wapens verbergen en in voorbereiding hand- en spandiensten verrichten zoals het regelen van *safehouses* en snelle gestolen auto's.

In Nederland wordt door politie en Openbaar Ministerie ervan uitgegaan dat veel liquidaties tegenwoordig samenhangen met problemen op *de cocaïnemarkt*. Misdaadondernemers en hun handlangers staan elkaar naar het leven ten gevolge van het veronderstelde achteroverdrukken van partijen drugs, in gebreke blijven bij levering of betaling, of bedreiging van elkaars marktpositie. Eenmaal ontstane conflicten en geweldsacties escaleren al snel naar nieuwe, nog

gewelddadiger represailles of preventieve moorden. Angst is hierbij een belangrijke drijfveer, onzekerheid en achterdocht zijn cruciale factoren, de-escalatie is zelden een optie en gezichtsverlies is fataal voor de geloofwaardigheid en marktpositie van grote drugshandelaren. Het optreden van gespecialiseerde huurmoordenaars vergemakkelijkt bovendien de keuze voor gewelddadige conflictbeslechting. *In een omgeving waar vuurwapens ruim voorhanden zijn en een belangrijke rol spelen in de subcultuur is wapengebruik een voor de hand liggende 'oplossing' bij conflicten.* Er is dan sprake van een zogenaamde 'cycle of violence', het is zaak dat alle zeilen worden bijgezet om deze situatie in Nederland te voorkomen.

Krishnan, Nishant, Lisa M. B. Steene, Michael Lewis, David Marshall & Jane L. Ireland (July 2022). A Systematic Review of Risk Factors Implicated in the Suicide of Police Officers. *Journal of Police and Criminal Psychology*, 26 July, pp. 1-13. <https://link.springer.com/article/10.1007/s11896-022-09539-1>

Samenvatting

Suicide has long been considered as nearing 'epidemic levels' in law enforcement populations. Nevertheless, despite the argued scale of the problem, no review has yet systematically examined the evidence base to elucidate the risk factors or predictors implicated in the suicidal behaviours of police officers. The current review aims to do this, by considering a final sample of 20 papers that met inclusion criteria. Findings from this qualitative review revealed five superordinate risk factors (i.e., problematic substance use close to, or at the time of death; presence of depression and previous suicide attempts; differences in trauma response; exposure to excessive and prolonged job-related stress, including dissatisfaction; absence of a stable intimate relationship), which when taken in isolation each incrementally contributed to suicide risk, but when found to be comorbid, appeared to markedly increase the likelihood of completed suicide. Implications for suicide prevention, policy design, and treatment formulation are discussed, along with limitations and directions for future research.

Afsluitend

Recente onderzoeken hebben een significante prevalentie aangetoond van psychische stoornissen, waaronder posttraumatische stressstoornis (PTSS), zelfmoordgedachten, en het plannen en pogingen daarvan onder politieagenten. De resultaten van bestaand onderzoek duiden op een sterke relatie tussen psychische stoornissen en een verhoogd risico op zelfmoordgedachten en / of daadwerkelijke zelfdoding. Voor zover ik het kan overzien is bijgesloten 'kennisparel' de eerste bekende poging om de factoren die significante betekenis hebben bij het suïcidaal gedrag van politiepersoneel te onderzoeken. Er kwamen vijf bovengeschiedte risicofactoren aan het licht: problematisch middelengebruik vlak voor of op het moment van overlijden; aanwezigheid van depressie en eerdere zelfmoordpogingen; verschillen in trauma respons; blootstelling aan overmatige en langdurige werk gerelateerde stress, waaronder ontevredenheid; en het ontbreken van een stabiele intieme relatie. Bij gelijktijdig optreden bleken deze factoren geassocieerd te zijn met een verhoogde kans op suïcidaal gedrag.

National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine (November 2022). *Police Strategies to Control High-Level Corruption: A global perspective*. Washington, DC: The National Academies Press, 75 pp. <https://nap.nationalacademies.org/read/26781/chapter/1>

Samenvatting

How police can effectively contribute to efforts to combat high-level corruption is the subject of this final report in a series of five reports which all devoted to the same general question: What is the best evidence to advance reform in the global security and justice sectors? This study was carried out at the request of the U.S. Department of State, Bureau of International Narcotics and Law Enforcement Affairs (INL) which provides foreign assistance to and supports capacity building for criminal justice systems and police organizations in approximately 90 countries. As part of its efforts to distill available knowledge and improve its programs, INL engaged the Committee on Law and Justice of the National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine to convene this ad hoc committee to review, assess, and reach consensus on existing evidence on policing institutions, police practices and capabilities, and police legitimacy in the international context.

A committee of professionals was assembled with expertise in criminology, economics, international and organized crime, law, policing, and political science. The committee was tasked with producing five reports, addressing questions of interest to INL and the State Department. This report, the fifth and final in this series, is in response to the question: What are the systemic features needed to effectively control high-level corruption, and how can police effectively contribute to efforts to combat high-level corruption?

The extensive research needed to answer that question with precision requires a long-term investment over many years to come. This report is the first step on that journey. The best opportunity to begin to learn how police can protect the rule of law against high-level corruption lies in case studies—detailed descriptions that can generate hypotheses for discussion and further research. The best case studies for these purposes would provide sufficient detail about policing roles and strategies that were intended to gather legal evidence to help combat high-level corruption. While no case studies are presently available in that level of detail, many examples can be identified as targets for further research.

The report provides an overview of some examples of anti-corruption efforts. Yet it also provides repeated cautions about the difficulties of discerning the difference between police acting independently to uphold the law versus police taking sides with one faction that uses the law to take power away from a competing faction. Further cautions concern the generalizability of even clear-cut successes to other countries with different cultures, legal systems, and traditions. Our advice is to proceed with caution but to persist in assembling data to generate knowledge of how police have succeeded (and failed) to support efforts to combat high-level corruption and launch an important line of research.

Afsluitend

Van corruptie op hoog niveau in zijn vele vormen is aangetoond dat het economische groei kan afremmen, kan bijdragen aan wantrouwen ten opzichte van de overheid en onder meer ongelijkheid en armoede kan verergeren. Deze corruptie wordt geassocieerd met lagere niveaus van vertrouwen en legitimiteit in politieke instellingen en vormt een fundamentele bedreiging voor de rechtsstaat. Om de omvang en ernst van corruptie in kaart te brengen zijn tal van beoordelingsinstrumenten ontwikkeld. Deze omvatten geaggregeerde indexcijfers, beoordelingen van landen door experts, opiniepeilingen, bedrijfsenquêtes en bedrijfsonderzoeken.

De politie is één van de vele actoren met capaciteit en plicht om deel te nemen aan de bestrijding van corruptie. Het vermogen van de politie om te participeren bij het beheersen van corruptie op hoog niveau is gekoppeld aan gerelateerde acties en motivaties van belanghebbenden zowel binnen als buiten de overheid. Zulke partijen omvatten regelgevende agentschappen en organen, auditors, belastingdiensten, handhavingsambtenaren, speciale en permanente anticorruptie commissies, openbare aanklagers, onderzoeksjournalisten, civiele samenleving, internationale rechtbanken en internationale donor organisaties. Het is vrij gebruikelijk over de hele wereld om het bewustzijn van corruptie op hoog niveau te bevorderen. De rol van de politie in anti-corruptie-inspanningen kan worden gezien als faciliterend om informatie over corruptie te verzamelen en te verspreiden naar andere actoren in het aanwezige anticorruptie systeem.

National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine (May 2022). *Policies and Practices to Minimize Police Use of Force Internationally*. Washington, DC: The National Academies Press, 68 pp. <https://nap.nationalacademies.org/catalog/26582/policies-and-practices-to-minimize-police-use-of-force-internationally>

Samenvatting

Injury and death from use of excessive force by police officers remain a common concern in countries across the globe. Despite local, national, and international attempts to legislate and provide guidance for police use of force, there continue to be global accounts of excessive force by law enforcement. Reports of officer-involved killings, injuries to citizens, and attempts to control protests and demonstrations with chemical irritants, rubber bullets, and sometimes shooting into crowds with live ammunition frequently appear in the press worldwide. However, reliable data on and accounting for these incidents are both lacking. A large network of international and regional organizations, bilateral donors, international financial institutions, and civil society organizations

aim to work with governments to improve policing practices and reduce police use of excessive force. As a part of that network, the U.S. Department of State, through its Bureau of International Narcotics and Law Enforcement Affairs (INL), provides foreign assistance to and supports capacity building for criminal justice systems and police organizations in approximately 90 countries. Like many donors, it strives to direct its resources to the most effective approaches to achieve its mission.

Policies and Practices to Minimize Police Use of Force Internationally, the third in a series of five reports produced for INL, addresses what policies and practices for police use of force are effective in promoting the rule of law and protecting the population (including the officers themselves). This report looks at what is known about effective practices and their implementation and identifies promising actions to be taken by international donors in their efforts to strengthen the effectiveness of law enforcement agencies. This

report, the third in this series, is in response to the question: *What policies and practices for police use of force are effective in promoting the rule of law and protecting the population (including officers themselves)? What is known about effective practices for implementing those policies and practices in recruitment, training, and internal affairs?*

Police use of force is an expansive topic with numerous scientific questions yet to be studied and answered. The studies that have been done examine policies, training, selection of officers, supervision, and accountability in some contexts; however, many of the policies and

programs implemented by police agencies have yet to be rigorously evaluated. In addition, deficiencies in reliable records on police use of force impedes progress in evaluating the effectiveness of interventions. Most evidence, when it does exist, concerns incidents of lethal

force, since deaths are more likely to be reported than other harms. However, even this information can be unreliable in some countries. While the existing knowledge base is limited, research in this area is growing. The determination of policies and practices to minimize excessive force by police cannot be made on robust evidence at this time. Still, there are sound theoretical assumptions and reliable findings across policing studies to inform promising approaches and efforts to advance knowledge in the area. This report, drawing on the committee's understanding of the scientific literature on police use of force and normative positions to promote the rule of law and protect the population, offers the committee's consensus view of promising actions to be taken by international donors in their efforts to strengthen the effectiveness of law enforcement agencies.

Afsluitend

De huidige stand van het onderzoek naar het gebruik van geweld door de politie wordt gehinderd door een gebrek aan betrouwbare monitorgegevens verzameld over het gebruik van dodelijk geweld, laat staan niet-dodelijk geweld. Verschillende definities van "buitensporig" politiegeweld evenals het brede scala aan verwondingen en schendingen van mensenrechten geven een complex en onvolledig beeld van de situatie wereldwijd. Zelfs een betrouwbare officiële jaarlijkse telling van mensen die zijn omgekomen bij politie-interacties is in veel landen niet beschikbaar. Met name in de Verenigde Staten ontbreken gestandaardiseerde nationale gegevens over het gebruik van geweld door de politie. Eén van de meest kritische overheidsacties noodzakelijk om het gebruik van buitensporig politiegeweld te meten is om een betrouwbaar, transparant en consistent systeem van registratie van burgerdoden door de politie op te zetten. Als dat niet gebeurt ontstaat er een bedreiging voor de rechtsstaat.

Jaarlijks overlijden er in Nederland circa tien mensen binnen de context van een optreden door de politie, bijvoorbeeld tijdens een aanhouding, na een achtervolging of in een politiecel. Deze zogenaamde 'fatale politie-incidenten' zorgen regelmatig voor maatschappelijke discussie als het gaat om de rol van het slachtoffer en de rol van de politie tijdens het incident. Bureau Beke deed hier recent onderzoek naar: <https://bureaubeke.nl/publicaties/fatale-politie-incidenten-2/> In Nederland doen we het wat dat betreft in vergelijking met andere landen goed. En dat is ook een situatie om te koesteren.

National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine (February 2022). *Police Training to Promote the Rule of Law and Protect the Population*. Washington, DC: The National Academies

Press, 87 pp. <https://www.nap.edu/catalog/26467/police-training-to-promote-the-rule-of-law-and-protect-the-population>

Samenvatting

Training police in the knowledge and skills necessary to support the rule of law and protect the public is a substantial component of the activities of international organizations that provide foreign assistance. Significant challenges with such training activities arise with the wide range of cultural, institutional, political, and social contexts across countries. In addition, foreign assistance donors often have to leverage programs and capacity in their own countries to provide training in partner countries, and there are many examples of training, including in the United States, that do not rely on the best scientific evidence of policing practices and training design. Studies have shown disconnects between the reported goals of training, notably that of protecting the population, and actual behaviors by police officers. These realities present a diversity of challenges and opportunities for foreign assistance donors and police training.

At the request of the U.S. State Department's Bureau of International Narcotics and Law Enforcement Affairs, the Committee on Law and Justice of the National Academies of Sciences, Engineering, and Medicine examined scientific evidence and assessed research needs for effective policing in the context of the challenges above. This report, the second in a series of five, responds to the following questions: What are the core knowledge and skills needed for police to promote the rule of law and protect the population? What is known about mechanisms (e.g., basic and continuing education or other capacity building programs) for developing the core skills needed for police to promote the rule of law and protect the population?

The committee's organizing framework for its review stems from an evidence-based approach to policing. Evidence-based policing is an approach to police practice and management that involves using scientifically[1]derived knowledge to strengthen police departments' decision-making, tactics, strategies, and overall agency functioning. It also offers guidance and describes opportunities for strengthening evaluations of police training. The committee drew on briefing papers and workshop presentations to shape its own proposed approach to knowledge management for agencies like INL. This approach offers a generic means for developing country specific assessments of what training is needed and how it can be shaped. The approach includes the idea of "reform-based training," as well as broader principles of training, an inventory of police knowledge and skills, ways to assess the effectiveness of training, and tracking, testing and evaluating training on an continuous basis.

An evidence-based approach to police training emphasizes five principles, including that training should (1) do no harm; (2) be based on policing activities, tactics, and strategies supported by evidence demonstrating effectiveness in promoting the rule of law and protecting the population; (3) use educational training methods shown to be effective in transferring critical knowledge and skills to police; (4) be continuously evaluated; and (5) be flexible and contextualized in its delivery.

Afsluitend

Een basis- en doorlopende training is van cruciaal belang voor politieagenten die onder meer kennis moet bevatten die is afgeleid van de politiewetenschap. Meerdere kennisfeiten kunnen hierbij worden ontleend aan tientallen jaren van onderzoek. Bijvoorbeeld onder meer het feit dat criminaliteit is geconcentreerd binnen een klein deel van alle geografische locaties binnen gemeenschappen, op bepaalde tijden van de dag en dagen van de week en onder een kleine groep daders en herhaalde slachtoffers: *de scheve verdeling van criminaliteit, daders, slachtoffers en situaties*. Een ander belangrijk feit is dat jeugdige delinquenten na verloop van tijd zullen stoppen met crimineel gedrag: de criminaliteit-leeftijdscurve.

Politieagenten moeten worden getraind in en over de oorzaken en patronen van criminaliteit (en antisociaal gedrag), de rechtsstaat en mensenrechten in zowel de opleidingstraining als de meer geavanceerde trainingen van politie. Agenten moeten ook worden getraind in tactiek, strategieën en interventies die aangetoond effectief blijken te zijn op basis van hoogwaardig onderzoek om de rechtsstaat effectief te bevorderen en het publiek te beschermen. Al deze wijze lessen zijn

onderbouwd na te slaan in bijgesloten 'kennisparel'. En nu maar hopen dat het verstand het gaat overwinnen van de oorlogsdaden in Oekraïne.

National Audit Office (March 2022). *The Police Uplift Programme*. London: National Audit Office, 54 pp. <https://www.nao.org.uk/wp-content/uploads/2022/01/The-Police-uplift-programme.pdf> plus bijbehorend persbericht: <https://www.nao.org.uk/press-release/the-police-uplift-programme/>

Samenvatting

This report examines whether the Department is well placed to deliver value for money from the Programme. It covers the:

- aims of the Programme (Part One);
- management of the Programme and progress against its objectives (Part Two); and
- challenges in maximising the impact from the Programme (Part Three).

It is too early to assess whether the additional officers are delivering the wider aims of government to improve public safety and help to reduce crime, as they will need time to become fully effective in their roles. Furthermore, improvements in wider criminal justice outcomes depend on many more factors than the number of police officers. This report focuses on progress to date in recruitment, and how the Department plans to demonstrate the impact of the additional officers in the future.

The Police Uplift Programme has benefited from tightly defined objectives, strong support for its aims and effective joint working between the Department, National Police Chiefs' Council, College of Policing and police forces. The Department is on track against its recruitment target and, through standardising processes and data collection, it has a richer understanding of the police workforce that should help support decision making in the future, both locally and nationally. In the narrow terms set for it – to provide forces with an additional 20,000 police officers – the Police Uplift Programme is on course to achieve value for money.

Ultimately, the benefits the additional officers are intended to bring will only be seen in the longer term. The Programme's success will be judged on the impact it has on strengthening the ability of police forces to reduce crime, improve public safety and adapt to the changing demands they face. These outcomes may take several years to materialise and will depend on a complex range of factors, in addition to the skills and experience of the police workforce. To maximise the impact of the Programme and secure a positive legacy from its investment in additional officers, the Department will need to work closely with policing and the wider criminal justice system to manage the implications of rapidly recruiting such a large number of police officers. This will include providing clarity over future funding arrangements, so that forces are able to plan effectively and develop the capabilities necessary for 21st century policing.

Afsluitend

Bijgesloten 'kennisparel' lijkt mij 'food for thought' voor de medewerkers van 'het ministerie' van de Nationale Politie aan de Nieuwe Uitleg in Den Haag. Ook in Nederland is een oplopend toekomstig tekort aan politiefunctionarissen. Daarbij wordt er ook door andere partijen, zoals Defensie, Onderwijs en de Gezondheidszorg, gevist in de krappe 'banenvijver'. Naar mijn mening biedt bijgesloten 'kennisparel' prima handvaten om in de toekomst voldoende politiefunctionarissen in huis te halen om het politiekorps op sterkte te houden inclusief de benodigde expertise.

Nelen, Hans, Karin van Wingerde, Lieselot Bisschop & Roland Moerland (december 2022). *Koers bepalen: Over de lessen van de versterking aanpak georganiseerde drugscriminaliteit*. Den Haag: Boomcriminologie, 208 pp. <https://www.wodc.nl/actueel/nieuws/2022/12/20/nadere-koersbepaling-gewenst-voor-aanpak-georganiseerde-criminaliteit>

Samenvatting

Als eerste pleiten de onderzoekers voor een bredere kijk op het probleem van ondermijnende criminaliteit. Het zou niet alleen moeten gaan om drugscriminaliteit, maar ook om andere relevante criminaliteitsvormen en maatschappelijke problemen die raken aan drugscriminaliteit. Denk aan mensenhandel, arbeidsuitbuiting, milieucriminaliteit of cybercrime, maar ook witteboordencriminaliteit. Daarnaast zou er meer aandacht mogen zijn voor de grensoverschrijdende aspecten van georganiseerde criminaliteit en voor het intensiveren van de samenwerking met de buurlanden. Ook zou de (mode)term ondermijning vervangen moeten worden door de term georganiseerde criminaliteit. Deze geeft, volgens de onderzoekers, meer houvast; zeker in het internationale debat.

Ten tweede bevelen de onderzoekers aan om de uitgangspunten van de aanpak te herijken. Zo dienen de doelstellingen van een project te bepalen welke partijen met elkaar om de tafel gaan zitten. Niet alles en iedereen hoeft, zoals nu vaak gebeurt, met elkaar verbonden en op elkaar afgestemd te worden. Verder pleiten de onderzoekers voor een reflectie op de structuur van de opsporingswereld en hoe de politie, KMar en vier bijzondere opsporingsdiensten daarbinnen zich tot elkaar verhouden. Zij werken steeds meer op elkaars terreinen, terwijl het model uitgaat van naast elkaar opererende diensten. Ook zou het Openbaar Ministerie een meer zichtbare rol in de aanpak moeten claimen. Naast de aansturing van het opsporingsproces, kan het OM ook het maatschappelijk debat aanzwengelen over een balans tussen veiligheid en het beschermen van rechten van individuele burgers. Tot slot pleiten de onderzoekers ervoor om het werken bij de overheid aantrekkelijker te maken. Zo kunnen expertises die nodig zijn voor de verdere ontwikkeling van de aanpak van ondermijnende criminaliteit, zoals data-analyse, intelligence, financiën en leiderschap, duurzaam aan de projecten worden verbonden.

Afsluitend

Het bijgesloten eindrapport van de evaluatie geeft een omvattend beeld van ervaringen met en de ervaren impact van de versterking van de aanpak van georganiseerde, ondermijnende criminaliteit die in 2019 is ingezet. En dat beeld ziet er nogal wispelturig uit. Het is niet echt een evaluatie waar je enthousiast van wordt en waarbij je het gevoel krijgt dat er meters worden gemaakt bij de aanpak van de georganiseerde misdaad in Nederland.

De aanpak van georganiseerde en ondermijnende criminaliteit wordt volgens de onderzoekers al decennia volgens vaste uitgangspunten en strategieën vormgegeven, die zelf nauwelijks ter discussie staan. Dit hoeft geen drastische breuk met het verleden te betekenen, maar het verdient aanbeveling om een aantal uitgangspunten over zowel het onderliggende probleem als de aanpak ervan te herijken. Met betrekking tot het herijken van de uitgangspunten ten aanzien van het probleem, wordt allereerst gesteld dat de kijk verder kan worden verbreed ten aanzien van de huidige focus op druggerelateerde criminaliteit. Verder wordt gesteld dat het fundament van de aanpak te sterk op Nederland is gericht en grensoverschrijdende samenwerking en analyse weliswaar in ontwikkeling is, maar nog onderbenut blijft. Aansluitend hierop adviseren de onderzoekers de term ondermijning los te laten.

Met betrekking tot het herijken van de uitgangspunten ten aanzien van de aanpak, wordt allereerst gesteld dat de mantra van integraliteit moet worden losgelaten. De discussie zou zich volgens de onderzoekers moeten richten op de inhoud en de doelstellingen die met specifieke interventies worden beoogd, eerder dan het streven om alles met elkaar te verbinden. De doelstellingen dienen te bepalen welke partijen met elkaar om tafel gaan, en niet andersom. Verder is het de onderzoekers opgevallen dat de rol van het OM in de versterkingsbeweging minder zichtbaar is geweest dan op voorhand was verwacht. Afsluitend wordt opgeroepen om, in het licht van de conclusie over het gebrek aan deskundigheid, te reflecteren op de meest geëigende wijzen om het werken bij de overheid aantrekkelijker te maken.

Volgens minister van Justitie & Veiligheid, Yezilgöz-Zegerius zal op basis van de uitkomsten van het rapport aanvullend verder worden ingezet op een verstevigde monitoring om de resultaten en effecten zowel kwantitatief als kwalitatief in beeld te brengen. Daar ontbreekt het nog wel eens aan: <https://ccv-secondant.nl/platform/article/de-georganiseerde-misdaad-is-in-nevelen-gehuld>

Ten slotte voor de liefhebber, het *Centre for Information & Research on Organised Crime* (CIROC) organiseert op 19 januari a.s. een seminar over de uitkomsten van bijgesloten 'kennisparel'.

Meer informatie daarover is te vinden op: <https://www.ciroc.nl/seminars-nl/49/62/Koers-bepalen-Over-de-lessen-van-de-versterking-van-de-aanpak-ondermijnende-criminaliteit.html>

Neyroud, Peter (August 2022). Policing "Landscapes" for the Rule of Law and Public Protection: the State of Evidence on Organisational Policies, Structures, and Human Resources. *Cambridge Journal of Evidence Based Policing*, 17 August, pp. 1-22 <https://link.springer.com/article/10.1007/s41887-022-00081-y>

Samenvatting

What evidence is, or is not, available on organisational policies, structures, and practices in national policing institutional landscapes that enable a police service to promote the rule of law and protect the population from crime, disorder, and violations of human rights? Qualitative and quantitative research on police organisational policies, structures, and practices in areas such as human resources and recruiting, legal authorities, and reporting lines to governance. A review of the evidence in landscapes associated with higher or lower levels of indications of a rule of law and protection from harm across a range of high-, medium-, and low-income countries and across different regions. The paper seeks to assess the strengths, limitations, and gaps in the evidence and data for understanding this association.

The evidence for institutions promoting better policing at the level of nation-states is largely qualitative or historical. Useful frameworks for different models of police landscapes have been developed, with some tentative conclusions observed from within-country studies. These include the negative impact on the rule of law of "militarizing" civilian police forces, the positive impact of checks and balances of external auditing by independent agencies, and the promising effects of well-implemented policies for community policing and body-worn video cameras. Yet all institutional landscapes are embedded in unique cultural traditions, and no one framework for police institutions is likely to work in most countries.

Research advances over the past half-century have substantially improved scientific understanding of police institutions. Nations investing in those institutions have a direct stake in advancing that knowledge as part and parcel of an effective strategy for promoting police protection of the public, as well as its rule of law.

Afsluitend

Een prima essay van Neyroud. En ja wat kun je daarover nog opmerken? Het sterkste bewijs dat tot nu toe is gevonden betreft heeft betrekking op de effectiviteit van gerichte politiestrategieën. Van die evidentie op het terrein van effectief politiewerk heb ik laatst een compilatie van gemaakt, die is te downloaden

vanaf: https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2022_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk Uit de beschikbare kennis die in bijgesloten 'kennisparel' is besproken blijkt dat sommige, maar zeker niet de meerderheid van de aanbevolen werkwijzen wordt ondersteund door empirische onderzoeksgegevens. Gezien de complexiteit en verscheidenheid van de verschillende strategieën zou het volgens de auteur een juist moment zijn om een zogenaamde *evidence and gap map* te vervaardigen om een meer uitgebreide en systematische nulmeting van de huidige staat van 'evidence based policing' te maken op dit terrein en van de hiaten / witte vlekken. Dat lijkt mij een mooie onderzoeksvraag die het ministerie van Justitie & Veiligheid aan ons huisonderzoekcentrum het WODC kan vragen.

Piza, Eric L. & Brandon C. Welsh (May 2022). Evidence-Based Policing Is Here to Stay: Innovative Research, Meaningful Practice, and Global Reach. *Cambridge Journal of Evidence Based Policing*, 24 May, pp. 1-12. <https://link.springer.com/article/10.1007/s41887-022-00074-x>

Samenvatting

In the context of important advances as well as global reach, what more is needed for evidence-based policing to bridge the divide between academic research and police practice? We draw on 18 case studies reported in *The Globalization of Evidence-Based Policing: Innovations in Bridging the Research-Practice Divide*. These accounts of innovations provide a range of qualitative evidence on the integration of scientific research in contemporary policing. The case studies describe some plausible causal links in four key processes: (a) transferring scientific knowledge to the practice

community, (b) empowering officers to conduct police-led science, (c) aligning the work of researchers and practitioners, and (d) incorporating evidence-based policing in daily police functions. While there is much work to do to achieve population-level impacts, many innovative efforts at bridging the research-practice divide in policing are becoming embedded enough to make that happen.

Our conclusion from these 18 case studies is that the evidence-based policing movement has expanded rapidly across the world. It has gained a foothold in a large number of police agencies. It has become part of the institutional landscape of policing, through international, regional, and country-level professional societies dedicated to its advancement. These case studies of EBP innovations from across the world have had a particular focus on bridging the research-practice divide. They demonstrate just how far the movement has advanced in the last three decades. They also provide us with greater insights and, in many cases, research evidence on how to bring about more effective and fair policing through an evidence-based approach. This is no less than a major achievement.

Building on this work and advancing the body of knowledge that we now have calls attention to several key priorities for the years ahead. One priority for global expansion of EBP is moving beyond rich, industrialized countries. Practitioner and researcher outreach with resources at-hand, on-site, and university/college training, and building capacity with regional partners will go a long way to making this happen. The Cambridge Police Executive Programme may provide a framework for how these objectives can be accomplished on a large scale, even fostering the ability to achieve population-level impacts.

Another priority is police-led and researcher-supported innovations, with a clear focus on sustainable change. This calls for moving beyond one-off, short-term projects, and in some cases attending to the underlying causes of crime rather than its symptoms alone. EBP could be a leader on this front. A key priority remains the need for an unrelenting focus on evaluation of all dimensions of policing. As shown in Piza and Welsh (2022), almost every element of policing is testable. Creativity and ingenuity, along with an unwavering commitment to do no harm, are the engines driving EBP innovations. These qualities also need to be harnessed for experimentation. With a rich and deep supply of police practitioners and researchers who exhibit these qualities, we think EBP is up to the challenge.

Afsluitend

Kijk daar word ik nu blij van. Vooruitgang binnen de politiewetenschap voor wat betreft het vertalen van onderzoekbevindingen naar de politiepraktijk. Steeds meer blijkt er behoefte zijn aan zogenaamde ‘*pracademics*’, personen met een wetenschappelijke achtergrond die de vertaalslag weten te maken van onderzoekbevindingen naar de praktische toepassing en implementatie in de grillige politiepraktijk. En dat is natuurlijk een belangrijke voorwaarde voor het gebruik van die (politie)kennis.

Rabbing, Lillis, Brita Bjørkelo, Knut Inge Fostervold, Hilde Strømme & Bjørn Lau

(February 2022). A Scoping Review of Stress Measurements and Psychometry in Police Research. *Journal of Police and Criminal Psychology*, 23 February, pp. 1-26.

<https://link.springer.com/article/10.1007/s11896-022-09498-7>

Samenvatting

Despite a growing body of research, there is no systematic body of evidence that establishes the rigour of existing measures of stress among police. The aim of this scoping review was to investigate (1) the diversity of stress measures used in police research and (2) the psychometric properties of such measures and the ways in which they are utilised. The systematic literature search discovered 16,216 records, which were reduced to 442 records of relevance. A total of 20 qualitative and 422 quantitative studies were found to be relevant, including a total of 129 unique measures, of which the majority showed satisfactory reliability (Cronbach’s $\alpha \geq 0.80$). The identified measures pertain to four main categories: police-specific, perceived stress, psychological and physiological outcomes (including mood and affect changes), and assessment batteries. The measures have a general tendency to emphasise illness, and police-specific stressors pertain mostly to traditional police work. Measures should be chosen based on the aspect of the stress

phenomenon that is to be investigated. This study provides detailed recommendations concerning how to use these measures to advance research concerning stress among police.

The main results from this scoping review show that there are a wide variety of existing measures applied to investigate stress among police. Most measures work well in the context in which they are used. It is recommended that measures be chosen based on the theoretical assumptions concerning stress as a phenomenon in the study in question as well as on the extent to which such measures suit the context and aims of the planned study. It is also advised that measures be chosen to develop both generic and police-specific knowledge. As there seems to be an emphasis on patrolling police work stressors in the context of police-specific stress measures, these stressors may profit from more alignment with the status of (on and offline) police work from several parts of the world to better measure the status quo. More research into stress among police, regardless of police employees' educational background, is also encouraged. More focus should also be devoted to the measurement of stress and wellbeing. Well-chosen measurements can improve the study of stress among police and thereby improve police work and the effect of policing on the societies that police protect and serve.

Afsluitend

Er zijn beroepen die in sterke mate risicovol zijn in de mate van psychisch belastend ongerief. Daaronder vallen ook intimidatie, lichamelijk geweld en pesten. Het begrip psychosociale arbeidsbelasting (PSA) staat al geruime tijd hoog op de politieke agenda. PSA is een verzamelbegrip voor arbeidsrisico's, die kunnen leiden tot gezondheidsklachten met een psychosociale oorzaak en arbeidsuitval. De gevolgen hiervan raken individuen, gezinnen, organisaties en de samenleving. Werk met een hoge PSA wordt ook wel psychisch belastend werk genoemd. Uit onderzoek blijkt dat dit minstens een even belangrijke rol speelt in het veroorzaken van gezondheidsklachten, verzuim en de mogelijkheid om tot het 65ste levensjaar door te kunnen werken als fysiek belastend werk. Het is zaak om deze stressfactoren goed inzichtelijk te maken en om op basis hiervan gerichte preventieve interventies toe te passen. Bijgesloten 'kennisparel' biedt daar handvaten voor.

Schiks, Jim, Susanne van 't Hoff – de Goede & Rutger Leukfeldt (september 2022). *Op zoek naar de parels bij de lokale aanpak van cybercriminaliteit en gedigitaliseerde criminaliteit: Een verkennend onderzoek*. Den Haag: Politie & Wetenschap, 60 pp.

https://www.politieenwetenschap.nl/publicatie/pw_verkenningen/2022/op-zoek-naar-de-parels-bij-de-lokale-aanpak-van-cybercriminaliteit-en-gedigitaliseerde-criminaliteit-381

Samenvatting

Online criminaliteit is onderdeel geworden van het dagelijkse werkaanbod van politiemedewerkers. Binnen de regionale politie-eenheden zijn allerlei initiatieven ontstaan op het gebied van de aanpak van online criminaliteit. Op dit moment ontbreekt echter zicht op al deze regionale en lokale initiatieven. In het onderzoek 'Parels bij de lokale aanpak van cybercriminaliteit en gedigitaliseerde criminaliteit' staan deze initiatieven daarom centraal.

Het rapport biedt een overzicht van veelbelovende regionale en lokale initiatieven op het gebied van online criminaliteit, zodat eenheden van elkaar kunnen leren, zodat initiatieven eventueel op grotere schaal kunnen worden ingezet, maar ook om inzicht te krijgen in eventuele knelpunten. De 19 geïdentificeerde parels worden in het rapport uitgebreid beschreven, ingedeeld aan de hand van verschillende fasen van het politiewerk: preventie, opsporing, kennis en kunde of meerdere fasen van het politiewerk.

Een 'parel' is een regionaal of lokaal initiatief binnen de politie, waarin de aanpak of preventie van online criminaliteit centraal staat. Een parel is op regionaal of lokaal niveau ontstaan, en is (nog) niet geïmplementeerd in alle eenheden. De parel heeft betrekking op online criminaliteit (brede definitie) en op het proces bij de politie, van aangifte tot opsporing, of de bredere inzet van de politie in de preventie of bestrijding van online criminaliteit. Er wordt van een parel gesproken indien het een niet-incidenteel initiatief betreft. Ten slotte worden alleen initiatieven die nog lopen (actief zijn) aangemerkt als parel, zodat er een actueel overzicht ontstaat van de ontwikkelingen binnen de politieorganisatie.

Afsluitend

Ik wil ook dit keer opnieuw pleiten voor een serieuze investering in gedegen effectevaluaties. In Nederland blinken we in de aanpak van criminaliteit en rechtshandhaving uit in innovatie maar is er tegelijkertijd een schreeuwend gebrek aan evaluatie. Bijgesloten 'kennisparel' laat zien dat er weinig bekend is over de werking van de beschreven initiatieven. Er zijn weliswaar positieve geluiden en voorbeelden, maar concrete effectevaluaties blijven grotendeels uit. Dit is enerzijds begrijpelijk, aangezien de politieorganisatie andere doelstellingen en prioriteiten heeft die met een beperkte capaciteit moeten worden aangevlogen. Anderzijds zorgt de beperkte capaciteit er ook voor dat de middelen op een effectieve wijze ingezet dienen te worden. Kortom, van evaluaties kun je leren en op basis daarvan veel meer rationeel beleid voeren en financiële uitgaven beargumenteren.

Het verdient dan ook de aanbeveling om meetbare doelen te formuleren en vervolgens effectevaluaties of minimaal plan- en procesevaluaties uit te voeren. Experts adviseren hierbij om in te zetten op kleine effecten die de politie zelf kan meten. Denk aan bijvoorbeeld een kennismeting (voor- en nameting), het aantal activiteiten dat men rondom een project verricht of het aantal opsporingsonderzoeken dat wordt opgepakt omtrent een fenomeen. Het verdient ook de aanbeveling om politiemedewerkers hierin te ondersteunen, bijvoorbeeld door een handleiding voor evaluaties op te stellen. En die bestaat, zie dit mooie product: https://prohic.nl/wp-content/uploads/2021/11/Basisboek_WEB_no_20211116.pdf

Sheppard, Keller G. & Brandon C. Welsh (April 2022). Can police use of less-than-lethal weapons reduce harm during violent police-citizen encounters? A systematic review and directions for future research. *Aggression and Violent Behavior*, 30 April, pp. 1-10. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1359178922000295>

Samenvatting

Less-than-lethal weapons, such as conductive energy devices (CEDs) and chemical sprays, have proliferated across law enforcement agencies over the past 30 years. This study reports on the findings of the first systematic review of the effects of police use of less-than-lethal weapons on citizen and officer harm. Following Campbell Collaboration guidelines, we used rigorous criteria for inclusion of studies, comprehensive search strategies to identify eligible studies, and a detailed protocol for coding key study characteristics. A total of three experimental and quasi-experimental studies and an additional nine pre-post studies were identified and analyzed. Findings indicate that less-than-lethal weapons, in particular, CEDs, represent a promising technique in reducing citizen and officer harm, with effects being more consistent for officer safety. There is a need for higher quality evaluations of police use of less-than-lethal weapons to help inform policy and practice in reducing harm during violent police-citizen encounters. Future evaluations should draw on the innovative methods of prior studies. Future evaluations need to incorporate measures of race and ethnicity to examine if potential benefits of less-than-lethal weapons extend to all groups. Police agencies considering adopting, continuing, or expanding the use of these weapons should proceed cautiously, taking into consideration the best available research evidence and the need to maintain rigorous academy and in-service training.

Afsluitend

Geweld als gevolg van ontmoetingen en conflicten tussen politie en burger is een maatschappelijk probleem. Tal van controversiële incidenten met geweld en wijdverbreide sociale bewegingen hebben geleid tot oproepen aan de politie om de fysieke schade bij burgers te verminderen en tegelijkertijd een veilige werkomgeving voor politiepersoneel te garanderen. Minder-dan-dodelijke wapens zoals tasers en pepperspray zijn bedoeld om beide doelen te bereiken en worden wereldwijd gebruikt en toegepast. Bijgesloten 'kennisparel' geeft deels antwoord op de vraag of deze interventie de schade voor zowel burgers als agenten tijdens gewelddadige ontmoetingen tussen politie en burgers kan verminderen.

Sherman, Lawrence W. (February 2022). Goldilocks and the three "Ts": Targeting, testing, and tracking for "just right" democratic policing. *Criminology & Public Policy*, vol. 21, February, pp. 175-196. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1111/1745-9133.12578>

Samenvatting

Police are often criticized for doing “too much” or “too little” policing in various situations. These criticisms amount to testable hypotheses about whether “less” force, or intensity, or enforcement would have been enough, or whether “more” was needed. The rise of evidence-based policing provides a starting point for public dialogues about those hypotheses, in ways that could help to build police legitimacy. Such dialogues can be focused on the questions posed by the three “Ts”: (1) Is police action targeted in a way that is proportionate to the harm that it can prevent? (2) Has the action been tested and found effective with the kinds of targets, and their levels of harm, where it is being used? (3) Is police action tracked to ensure it is delivered in the way that has been tested, and in compliance with relevant legal requirements? In this lecture, I frame the issue as follows: Can more widespread use of better research evidence on targeting, testing, and tracking police actions, shared more clearly among the public and police, help reduce the wide range of oscillation between over-policing and under-policing?

The use of these questions in public dialogue would be especially relevant to the three biggest threats to police legitimacy in the aftermath of George Floyd’s murder: (A) police killing people, (B) police stopping people, and (C) police under-patrolling high-crime hot spots (while over-patrolling low-crime areas). One result of applying the three-Ts questions to these threats, for example, could be the end of the vast overuse of stop and search in low-violence areas. At the same time, this approach could also lead to reductions in homicide by increasing stops in highest violence hot spots. Such changes could demonstrate how the “Goldilocks principle” for the three Ts could get policing closer to “just right” for each place and person being policed.

Afsluitend

Hoeveel politiewerk is te veel, te weinig of “precies goed” in een democratisch bestel? Hoe kunnen we het weten en meten? Hoe kunnen we systemen voor vroegtijdige anticipatie en preventie ontwerpen voor veranderingen in de antwoorden op deze vragen – niet alleen voor hele naties of steden, maar voor buurten en lokale gemeenschappen? Het politieoptreden moet zowel effectief en eerlijk /acceptabel zijn om het (gewelds)monopolie te verdienen. De legitimiteit van de politie in de ogen van de bevolking vereist dat ze het publiek moeten kunnen beschermen op een acceptabele manier. Cruciaal is dat het gebruik van geweld door de politie niet alleen moet worden gezien als ‘effectief toelaatbaar’, maar ook niet ‘overdreven ontoelaatbaar’.

Democratisch bestuur en een onpartijdige rechtsstaat vereisen dat de staat een monopolie behoudt op het legitieme gebruik van geweld. Het in stand houden van dat monopolie is de primaire taak van de politieorganisatie. Die legitimiteit van dat monopolie moet elke dag worden verdiend – niet alleen door actie, maar ook door dialoog over dat politieoptreden. Volgende Sherman moet die dialoog gevoed worden door op evidentie gebaseerd politieoptreden. Hopelijk draagt bijgesloten ‘kennisparel’ daartoe bij. Op de onderste foto uit 1932 geeft August Vollmer les aan een politieklassje. En ‘brother Malcolm X’ doet ook zijn zegje ergens in de jaren ‘60 van de vorige eeuw. *Leren van het verleden geeft verklaringen over en daarmee het beter begrijpen van de situatie in het heden.* Dat helpt om het collectieve geheugen, bijvoorbeeld binnen het ministerie waar ik werk, op een beter niveau te krijgen.

Smits, John, Niko Struiksma, Marieke Diekema & Bart Venrooij (december 2022). *Monitor bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit: De stand van zaken in 2022.*

Deventer/Groningen: Arena Consulting Group BV/ Pro Facto BV, 92 pp.

<https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3237>

Samenvatting

De centrale hoofdvraag van het onderzoek luidt als volgt: *Wat is in 2022 de stand van zaken in de bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit, wat zijn de ontwikkelingen daarin sinds 2016 en welke factoren verklaren eventuele verschillen?*

Het bewustzijn van gemeenten van de aanwezigheid van georganiseerde criminaliteit is in 2022 verder versterkt. Dat is met name het geval bij burgemeesters en gemeentelijke afdelingen openbare orde en veiligheid, maar nog onvoldoende bij wethouders en wisselend bij andere gemeentelijke afdelingen. De lokale organisatie kan echter verbeterd worden, evenals de rolverdeling tussen politie, OM, gemeenten en andere betrokkenen. Daarnaast is de

informatiepositie van gemeenten de achilleshiel bij de doorontwikkeling van de bestuurlijke aanpak.

De bestuurlijke en organisatorische verankering is in 2022 verstevigd ten opzichte van de vorige meting in 2016, maar de kwaliteit en continuïteit van de lokale organisatie blijft kwetsbaar. Een systematische en programmatische uitvoering van het vastgestelde beleid kan niet of nauwelijks plaatsvinden door gebrek aan capaciteit en expertise; zeker in kleine gemeenten. Qua samenwerking bieden de Regionale Informatie- en Experticecentra (RIEC) hulp. De RIEC's hebben een vaste positie verworven in de ondersteuning van gemeenten in hun bestuurlijke aanpak en de bevordering van de integrale aanpak. Over de ondersteuning die gemeenten van de RIEC's krijgen, zijn ze over het algemeen tevreden.

Een integrale aanpak van georganiseerde criminaliteit door politie, OM, gemeenten en andere partners vereist een duidelijke rolverdeling, dicht bij de kerntaken van elk van de partners. De rol van politie en OM ligt daarbij bij de opsporing. De rol van gemeenten is preventief (voorkómen) en curatief (met bestuursrecht herstellen). In de aanpak is een verschuiving te zien naar preventie. Meer focus op preventie door gemeenten betekent ook dat politie en OM zich moeten heroriënteren, alsook dat andere ministeries dan Justitie en Veiligheid er in hun beleid op moeten aanhaken (bijvoorbeeld als het gaat om werkgelegenheid, onderwijs, cultuur, sport en gezondheid).

Ondermijningsbeelden worden nauwelijks geactualiseerd; bij 90% van de gemeenten is dat vóór 2019 voor het laatst gebeurd. Ze zijn bovendien gebaseerd op informatie van de gemeenten zelf en algemene informatie van de politie. Om (een totaal-)zicht te hebben op wat zich afspeelt, is het van belang dat relevante gegevens binnen de gemeente bij elkaar komen en met verschillende organisaties worden gedeeld. Maar informatiedeling binnen gemeenten en tussen gemeenten en andere organisaties is meestal een knelpunt. Dit heeft vaak te maken met regels rondom de AVG.

De auteurs komen tot de volgende zeven hoofdconclusies:

- Het bewustzijn van gemeenten van de aanwezigheid van georganiseerde criminaliteit is verder versterkt, maar nog niet organisatie breed aanwezig.
- De bestuurlijke en organisatorische verankering is verstevigd, maar de kwaliteit en continuïteit van de lokale organisatie blijft kwetsbaar.
- De samenwerking in RIEC-verband is geprofessionaliseerd en zeer divers.
- De informatiepositie van gemeenten is de achilleshiel bij de doorontwikkeling van de bestuurlijke aanpak
- Er is een kentering te zien in de aanpak van zaakgericht naar preventie.
- De heroriëntatie op de bestuurlijke aanpak vraagt ook om een heroriëntatie van het strafrecht en het Rijk.
- Er is een aanscherping nodig van de beleidstheorie achter de bestuurlijke aanpak van georganiseerde criminaliteit.

Afsluitend

Even een klein beetje historie over de 'bestuurlijke aanpak van georganiseerde misdaad'. Bij de aanpak van georganiseerde misdaad werd tot begin jaren '90 van de vorige eeuw een puur strafrechtelijke repressieve aanpak gehanteerd. Daarin kwam verandering met de in 1992 verschenen overheidspublicatie *De georganiseerde criminaliteit in Nederland: Dreigingsbeeld en plan van aanpak*. Daarin werd een beeld geschetst van een poging tot infiltratie van de georganiseerde misdaad in het Nederlandse bedrijfsleven en politieke instituties. Er zou sprake zijn van een forse dreiging voor de Nederlandse samenleving.

Met een puur strafrechtelijke en repressieve aanpak zou dit tij niet te keren zijn. Een beproefd concept op het terrein van vermogenscriminaliteit deed zijn intrede: *criminaliteitspreventie*. In het toenmalige dreigingsbeeld werd de basis gelegd voor een sterk preventieve justitiële benadering, ook wel de 'bestuurlijke aanpak' genoemd. De eerste aanzet werd gegeven tot de wet MOT,

Plukze wetgeving en de wet BIBOB. Opvallend was de rol die de private sector bij deze aanpak kreeg toegewezen. Die rol is weer te verklaren uit het feit dat in diezelfde periode (1992) het *Nationaal Platform Criminaliteitsbeheersing* werd opgericht (NPC). Grote man achter beide initiatieven was mijn toenmalige 'baas' professor Jan J.M. van Dijk:

<https://prohic.nl/2020/08/24/24-augustus-2020-jan-j-m-van-dijk-een-kennismens-bij-uitstek/>

Altijd leuk een beetje 'beleidsgeschiedenis', zeker om het heden beter te leren begrijpen.

Trouwens, Nederland speelde en speelt met deze bestuurlijk preventieve aanpak van

georganiseerde misdaad nog steeds internationaal een voortrekkersrol:

https://www.researchgate.net/publication/360188832_Partnerships_in_preventing_organized_crime_in_The_Netherlands_Opportunities_and_pitfalls

Struyf, Pia (September 2022). To Report or Not to Report? A Systematic Review of Sex Workers' Willingness to Report Violence and Victimization to Police. *Trauma, Violence, & Abuse*, 26 September, pp. 1-134. <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/15248380221122819>

Samenvatting

Sex workers face high risks of violence both during and after the performance of their job, yet the prevalence and willingness to report victimization to the police is extremely low. International research on the motives of sex workers not to report violent crimes to police is scarce and fragmented. To address this knowledge gap, a systematic review was conducted to answer the following question: What reasons do sex workers articulate to explain their reluctance to report victimization to the police? After searching for peer-reviewed and grey literature in various databases, using systematic search terms, nine studies met the inclusion criteria.

After thematic analysis, four main motivations for not reporting victimization emerged: (i) fear of punishment, (ii) fear of maltreatment, (iii) fear of exposure, and (iv) fear of impunity. The impact of intersectional and personal characteristics of sex workers (i.e., gender, migration status, type of sex work, etc.) were explored. The findings show that sex workers experience low levels of trust in the police which results in unwillingness to report victimization. The article argues that decriminalization of the sex industry, and action to improve procedural justice, are likely to increase the inclination of sex workers to report a crime to police.

Afsluitend

Individuele factoren, zoals geslacht, het type sekswerk en juridische status van de sekswerker bepalen welke factoren aanwezig zijn in het besluitvormingsproces om aangifte te doen bij de politie van het ondergane slachtofferschap. Vertrouwen, of het gebrek daaraan, in de politie is een belangrijke verklarende factor in de aangiftebereidheid van sekswerkers om wel of geen aangifte te doen. Maatregelen ter verbetering van de *procedurele rechtvaardigheid* zoals het waarborgen van een gelijke en respectvolle behandeling van sekswerkers en een transparant en objectief besluitvormingsproces kunnen de legitimiteit van de politie onder deze groep verbeteren en daarmee het opheffen van de aangiftebereidheid.

Taylor-Dunn, Holly & Rosie Erol (October 2022). Improving the 'victim journey' when reporting domestic abuse cyberstalking to the police : A pilot project evaluation. *Criminology en Criminal Justice*, 8 October, pp. 1-22. <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/17488958221129436>

Samenvatting

Criminal justice responses to stalking in England and Wales have come under increased scrutiny following the Joint Criminal Justice Inspectorate report in 2017. In response, police forces throughout England and Wales attempted to improve their handling of stalking. In one UK police force, a project was developed to improve the identification, investigation and victim journey for domestic abuse cyberstalking offences. The project included a specialist investigation team along with a dedicated and co-located Independent Domestic Violence Advisor. This article draws on research conducted during the evaluation of the project and will evidence high levels of victim engagement, positive reports from victims and a 100% success rate in obtaining restraining orders. These findings highlight the valuable role of specialist teams with integrated, independent support for victims and suggest that the victim journey can be improved through collaborative projects between the police and specialist organisations.

This article has considered a previously unexplored aspect of the literature in relation to improving the police response to victims of domestic abuse cyberstalking. As has been shown, the creation of a specialist team with a co-located IDVA can improve the victim journey through the CJS; as evidenced through high levels of victim engagement, a 100% success rate regarding restraining orders and positive reports from victims. Importantly, the article has used the framework of RE to help understand what it was about the specialist team and the IDVA that may have contributed to these outcomes. Analysis of interviews with the project team and victim/survivors suggests the mechanisms of 'integrated, independent support' and 'supportive approach to safety' were key in helping victims to remain engaged and feel they were being taken seriously. Furthermore, the research identified two key contextual factors that may have facilitated the mechanisms – that of a supportive, collegiate environment and the existence of effective multi-agency partnerships in the study area – both of which helped the project team to support victims effectively. This article adds to the limited evidence base regarding the value of co-located IDVAs in statutory settings and suggests many of the advantages cited in previous studies; particularly regarding the speed with which victims can access support and an improved understanding of domestic abuse.

The findings of this research therefore suggest there is potential to address the poor experiences often cited by victims when reporting to the police, and that this can be achieved through establishing specialist teams in collaboration with specialist services, which in turn, may serve to improve women's confidence in the police.

Afsluitend

Uit de CBS *Prevalentiemonitor huiselijk geweld en seksueel geweld* 2020: <https://www.cbs.nl/nl-nl/publicatie/2020/51/prevalentiemonitor-huiselijk-geweld-en-seksueel-geweld-2020> blijkt dat twee procent van de bevolking van 16 jaar en ouder met een ex-partner (190 duizend personen) aangaf in de afgelopen 12 maanden slachtoffer te zijn geweest van stalking door een ex-partner. Vrouwen hebben hier vaker mee te maken dan mannen, en jongeren vaker dan ouderen. Vooral jonge vrouwen zijn naar verhouding vaak slachtoffer (10 procent van de 16- tot 18-jarige vrouwen). Voor meer dan de helft van de slachtoffers heeft de stalking gevolgen gehad. Het vaakst gaat het om psychische problemen (bijna 40 procent). Het stalken vindt vaak plaats in de vorm van het regelmatig ontvangen van berichtjes en mailtjes (1,5 procent) en telefoontjes (1,3 procent) van de ex-partner.

Volgens onderstaande grafiek kan geconcludeerd worden dat stalken via het *cyberdomein* ook in Nederland als problematisch is te beoordelen (sturen van e-mails, bellen, en spioneren via technologische middelen). Daarnaast berekende het WODC dat het aantal registraties van online bedreiging bij de politie is aan de hand van textmining van politieregistraties geschat wordt op bijna 117.000 in 2016. Dit is 3% van het totale aantal registraties. De omvang van online smaad is geschat op ruim 103.000 registraties (bijna 3%) en van *online stalking* op bijna 66.000 registraties (bijna 2%): https://repository.wodc.nl/bitstream/handle/20.500.12832/253/Cahier_2020_15_2921ab_Volledige_tekst_tcm28-462221.pdf?sequence=2&isAllowed=y. Kortom reden genoeg om het cyberstalken serieus aan te pakken, bijgevoegde 'kennisparel' geeft daar onder meer aanzetten toe.

Winter Heinrich, Mark Beukers, Chris Boxum, Jeanne Kazemier & Michel Vols (April 2022). *Evaluatie preventief fouilleren: Eindrapport*. Groningen: Pro Facto, 154 pp. <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3179>

Samenvatting

De meeste gemeenten die preventief fouilleren inzetten, doen dit kortdurend en incidenteel bij (dreigende) verstoringen van de openbare orde wegens de (mogelijke) aanwezigheid van wapens. Gemeenten, politie en openbaar ministerie zien deze inzet over het algemeen als nuttig en effectief. Een beperkt aantal gemeenten zet preventief fouilleren langdurig in vanwege structurele wapenproblematiek. Over de effectiviteit daarvan wordt meer wisselend gedacht. Dat blijkt uit het evaluatieonderzoek naar preventief fouilleren dat Pro Facto en de Rijksuniversiteit Groningen in opdracht van het WODC hebben uitgevoerd.

Het instrument preventief fouilleren is in 2002 geïntroduceerd in de Gemeentewet. Hiermee kunnen burgemeesters veiligheidsrisicogebieden aanwijzen waar personen preventief gefouilleerd kunnen worden en voertuigen, verpakkingen en bagage op wapens kunnen worden onderzocht. De doelen zijn wapenbezit terugdringen, wapenbezit en -gebruik voorkomen en de veiligheidsbeleving in het gebied vergroten. In 2014 zijn de bevoegdheden van de burgemeester uitgebreid om preventief fouilleren in spoedeisende situaties eenvoudiger te kunnen inzetten. Bijvoorbeeld bij dreigend supportersgeweld waarover pas op een laat moment informatie beschikbaar komt.

Uit het onderzoek blijkt dat preventief fouilleren in een beperkt aantal gemeenten wordt ingezet. De meeste gemeenten hebben in de periode 2018 – 2021 geen veiligheidsrisicogebieden aangewezen. De belangrijkste reden is dat er in die gemeenten geen wapengerelateerde problematiek speelt die daar aanleiding voor geeft. Als gemeenten preventief fouilleren inzetten, dan is dat meestal kortdurend en incidenteel om de openbare orde zo snel mogelijk te herstellen en verdere escalatie te voorkomen. Enkele gemeenten wijzen langdurig veiligheidsrisicogebieden aan, met name in de regio Rotterdam, maar ook de gemeenten Zaanstad en Leeuwarden. Het aantal wapenincidenten in die gebieden is en blijft permanent hoog, waardoor preventief fouilleren blijvend noodzakelijk wordt geacht.

De effectiviteit van preventief fouilleren is in de praktijk lastig vast te stellen. Of en in hoeverre wordt voorkomen dat mensen wapens bij zich dragen dankzij preventief fouilleren, is niet te meten. Het aantal wapens dat de politie 'misloopt' tijdens een fouilleeractie evenmin. Het valt de onderzoekers dan ook op dat gemeenten voorafgaand aan de inzet van (langdurig) preventief fouilleren geen nadere uitgewerkte doelstellingen vaststellen. Daardoor ontbreekt een duidelijk toetsingskader om te kunnen beoordelen of de inzet van preventief fouilleren effectief is en er nog voldoende reden is om de gebiedsaanwijzing te verlengen. Bovendien is de vraag of er nog sprake is van 'een tijdelijke aanpak', zoals de memorie van toelichting stelt, wanneer dezelfde gebieden telkens opnieuw worden aangewezen als veiligheidsrisicogebied.

Uit het onderzoek komt naar voren dat de effectiviteit van (langdurig) preventief fouilleren door twee aspecten wordt beperkt. Allereerst vinden fouilleeracties aselekt plaats. Verhoudingsgewijs worden veel personen gecontroleerd die geen wapens bij zich dragen, terwijl wel relatief veel politie-inzet nodig is. Daarnaast raakt snel bekend dat op een bepaalde locatie op wapens wordt gecontroleerd. Dat vermindert de kans op het aantreffen van wapens. Met onder andere betere communicatie over preventief fouilleren, het delen van kennis tussen gemeenten/basisteams en een meer dynamische en onvoorspelbare inzet kan de effectiviteit worden vergroot.

Afsluitend

De context van de inzet van het instrument preventief fouilleren is de afgelopen jaren veranderd. Aan de ene kant is sprake van een trend waarbij sprake is van een 'verharding' van de maatschappij. Wapengebruik onder jongeren neemt toe, er wordt steeds zwaarder vuurwerk gebruikt (tegen hulpverleners), georganiseerde (drugs)criminaliteit wordt ernstiger, et cetera. Gelet op dergelijke trends zou er reden kunnen zijn om preventief fouilleren breder en slagvaardiger in te zetten. Aan de andere kant is er een toenemende maatschappelijke discussie over etnisch profileren. Mede gelet op het risico op ongeoorloofde selectie/etnisch profileren bij preventief fouilleren zijn er verschillende grote stedelijke gemeenten (met wapenproblematiek) die het instrument niet meer (structureel) inzetten.

Uit het onderzoek volgt dat de meeste gemeenten die preventief fouilleren inzetten, dit kortdurend en incidenteel doen bij (dreigende) verstoringen van de openbare orde wegens de (mogelijke) aanwezigheid van wapens. Met de inzet van preventief fouilleren wordt dan vooral beoogd de openbare orde zo snel mogelijk te herstellen en verdere escalatie te voorkomen. Een beperkt aantal gemeenten zet het instrument langdurig in vanwege structurele wapenproblematiek. In deze gemeenten worden met de inzet van preventief fouilleren doorgaans drie doelstellingen nagestreefd: 1) het terugdringen van wapenbezit en het vinden van verboden wapens (en inbeslagname van wapens), 2) het voorkomen van wapenbezit en -gebruik in een veiligheidsrisicogebied en 3) het vergroten van de veiligheidsbeleving onder bewoners en bezoekers van een veiligheidsrisicogebied. Deze doelstellingen zijn in lijn met de doelstellingen die de wetgever destijds bij de totstandkoming van het instrumentarium heeft beoogd.

Hoewel het in de praktijk ingewikkeld is de effectiviteit van de inzet van preventief fouilleren vast te stellen, komt de vraag of preventief fouilleren voldoende bijdraagt aan de drie doelstellingen en of wellicht (meer) inzet op andere maatregelen effectiever is, minder (of niet) expliciet aan de orde naarmate gemeenten langer gebruik maken van het instrument (in bepaalde gebieden). Dit is opmerkelijk, omdat juist naarmate het instrument langer wordt ingezet (en daarmee langduriger inbreuk wordt gemaakt op bepaalde grondrechten) een stevigere onderbouwing en motivering van nut en noodzaak van de inzet van preventief fouilleren – vanuit het oogpunt van proportionaliteit en subsidiariteit – wenselijk is. En dat is natuurlijk wel een belangrijke vraag waar beleid en de operationele praktijk nog een antwoord op schuldig zijn.

Politiekennisparels verschenen in 2023

Boivin, Rémi & Silas Nogueira de Melo (September 2023). Do police stations deter crime? *Crime Science*, 11 September, pp. 1-

15. <https://crimesciencejournal.biomedcentral.com/articles/10.1186/s40163-023-00193-4>

Samenvatting

The introduction of community policing led to a significant increase in the number of police stations, particularly in urban settings. Police stations are largely assumed to have an impact on crime but there are few studies dedicated to the issue. The concept of deterrence suggests a negative relationship between police and crime: an increased police presence should lead to a reduction of crime. While it is difficult to directly test that relationship, the present study takes advantage of two recent events in Montreal (Canada) to test the hypothesis that the closure of a police station causes an increase of crime in the surrounding area. Andresen's Spatial point pattern tests and Wheeler and Ratcliffe's weight displacement difference tests were conducted.

The study of hotspot policing led to the belief that police presence needs to be concentrated in both time and space if it is to have a significant preventive impact on crime. It also led to the development of strategies of concentrated policing that encompass a variety of prevention actions aimed at specific individuals, specific crime types, and/or specific areas. Police stations provide something different: a concentrated presence at one point location with the ability to deploy to respond to any crime, at any time, in a particular area.

While tests suggest that crime geographic patterns were dissimilar pre- and post-closure, none of those differences support the deterrence hypothesis because the number of areas in which an increase in crime was recorded is lower than would be expected by chance. Similarly, decreases in breaking and entering, mischief, theft in or on vehicles and total crime were found, which does not support the deterrence hypothesis.

Afsluitend

De conclusie is helder, de aanwezigheid van politiebureaus binnen geografische afgebakende gebieden heeft geen effect op de waargenomen criminaliteitsontwikkeling. Echter, hierbij past een *'winstwaarschuwing'*. Deze eerder verzonden *'kennisparel'* geeft een andere conclusie: <https://prohic.nl/2022/03/04/356-4-maart-2022-the-place-based-effects-of-police-stations-on-crime-evidence-from-station-closures/>. De kernvraag van die *'kennisparel'* luidt: *'leidde de sluiting van honderden lokale politiebureaus in Duitsland (Baden-Württemberg) tot veranderingen in de geobserveerde criminaliteit? Interessant, aangezien de trend in Nederland er ook één is om politiebureaus te sluiten en om naar schaalvergroting te streven.*

Wanneer we naar de veiligheidszorg in Nederland kijken dan is duidelijk dat de bescherming tegen allerlei vormen van criminaliteit gezien kan worden als een *collectief goed en moet collectieve bescherming bieden* aan alle inwoners en bedrijven. Wat zijn de effecten wanneer er bezuinigd wordt op, of rigoureuze veranderingen plaats vinden in relatie tot dat collectieve goed, in dit geval de (lokale) aanwezigheid van politie. Op basis van de uitkomsten van die eerder verzonden *'kennisparel'* zijn dat de volgende effecten. De resultaten laten een consistent beeld zien van een lagere misdaadafschrikking / pakkans als gevolg van de gedeeltelijke sluiting van de lokale politie-infrastructuur. Sommige criminaliteitsfenomenen, zoals woninginbraak en autodiefstal, laten een stijging zien na sluiting. Het overhevelen van politiepersoneel naar grotere politiebureaus laat na de hervorming geen hogere criminaliteitscijfers en arrestaties zien. De effectiviteit van het politieoptreden neemt dus af.

Kortom: permanente regionale desinvesteringen met betrekking tot openbare ordetaken en politietaken hebben tot gevolg de zichtbare de politie-infrastructuur verminderd en leiden uiteindelijk tot negatieve criminaliteitseffecten en minder openbare veiligheid. En tamelijk harde conclusie lijkt mij. En een conclusie die in schil contrast staat met die van de vandaag bijgesloten *'kennisparel'*. Hieruit blijkt maar weer dat de uitkomsten van verschillende onderzoeken ook sterk van elkaar kunnen verschillen. Ook daar kan van geleerd worden. Eén ding is wel duidelijk, gedegen empirisch onderzoek op het terrein van de politie is noodzakelijk om tot een rationele allocatie van de financiële middelen te komen. Wat dat betreft is er de laatste jaren een forse

hoeveelheid empirische kennis over de werkzaamheid van het politieoptreden
 verschenen: https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politeikennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk

Bravard, C., J. Durieu, J. Kamphorst, S. Roché, & S. Sémirat (December 2023). Should the police give priority to violence within criminal organizations?: A personnel economics perspective. *Journal of Public Economy Theory*, vol. 25, no. 6, December, pp. 1361-1393. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/jpet.12666>

Samenvatting

Even among themselves, criminals are not seen as trustworthy. Consequently, a criminal organization needs to incentivize its members, either by threats of violence or by rewarding good behavior. The cost of using violence depends on the resources police allocate to investigating intraorganizational violence. This means that the police may affect the choice of an incentive scheme by the criminal organization. The design of the optimal strategy for crime control has to take this into account. We develop a model of an infinitely repeated criminal labor market where (i) a criminal organization hires and incentivizes members, and (ii) peripheral crime (crime outside the criminal organization) is a stepping stone to a career in organized crime.

We establish that there are two possible optimal strategies for the police. (i) There are situations in which the optimal strategy for the police is to use all of their resources to decrease the efficiency of criminals. (ii) In other situations, the optimal strategy for the police is to spend the minimum amount of resources to ensure that the criminal organization cannot punish disloyal criminals, and spend the rest of their resources to decrease the efficiency of criminals.

Summarizing, we have shown that scrutinizing intra-gang violence can be a good police strategy. We have also shown that this is not trivially optimal. Scrutinizing intra-gang violence is not always able to induce a more costly equilibrium for the organization. Moreover, it depends on the amount of resources that need to be diverted. Finally, the cure may be worse than the disease if the increase in peripheral crime is particularly harmful. It follows that good knowledge and judgment of the local situation by the police is needed before deciding to focus on intra-gang violence.

Afsluitend

Georganiseerde misdaadorganisaties worden geconfronteerd met het probleem van het handhaven van de interne discipline. Onder elkaar hebben leden van georganiseerde misdaadorganisaties de reputatie niet betrouwbaar te zijn: onderling wantrouwen is een kenmerk binnen die organisaties. Omdat georganiseerde misdaadorganisaties goede redenen hebben om geen gebruik te maken van een *transparante financiële huishouding* zijn er volop mogelijkheden om van de organisatie te stelen. Daarom is de toepassing van onderling geweld binnen de meeste georganiseerde misdaadorganisaties de manier om hun leden te disciplineren. Bedreigingen met lijfstraffen, de dood of het intimideren van de dierbaren en familieleden zijn een onderdeel van het illegale / criminele handelen. In hoeverre opsporingsinstanties hierin kunnen en moeten interveniëren is onderwerp van bijgesloten 'kennisparel'. Ik geef toe, wat lastig om te doorgronden maar vanuit economisch perspectief wel 'food for thought'.

Hierbij kan opgemerkt worden dat de aanpak van veel georganiseerde misdaadgroeperingen niet ingewikkeld is en vaak niet veel inhoudt dan wat men klassiek al doet. De meeste aanpassing is nodig bij de aanpak van meer ingewikkelde vormen van (transnationale) criminele (netwerk)samenwerking. Deze weten zich flexibel te nestelen in de criminogene gelegenheidsstructuur. Als het niet lukt om meer fundamenteel de gelegenheidsstructuur voor de criminele collaboratie weg te nemen, zal de overheid vooral achter de feiten aanlopen. Maar ook dan kan er nog het nodige worden gedaan om de maatschappelijke schade te beperken.

Daarvoor is het nodig op een andere manier tegen deze georganiseerde misdaadverbanden aan te kijken en om zich vooral te richten op het *beperken van de maatschappelijke schade* die zij aanrichten (georganiseerde misdaad is nooit volledig uit te bannen). Methodiek, strategie en organisatie van de bestrijding zullen net als de misdaadorganisaties die zij bestrijden *flexibel en dynamisch* moeten zijn. "It may take a network to fight a network". Daarbij kan de overheid gebruik maken van de mogelijkheid dat ze, meer dan haar tegenstander, vertrouwen kan organiseren en flexibiliteit en hiërarchie goed met elkaar kan verbinden. Noodzakelijke voorwaarde

is steeds om helder te bepalen op welke uitkomsten van de aanpak wordt ingezet. Daarbij moeten middelen / methoden als 'samenwerking', 'programmatische aanpak' en 'barrièremodel' zuinig en effectief worden ingezet. Met alleen samenwerken om samen te werken tegen georganiseerde misdaad komen we er niet, vroeger niet en nu ook niet.

Bullock, Karen, Iain Agar, Matt Ashby, Iain Brennan, Gavin Hales, Aiden Sidebottom & Nick Tilley (February 2023). Police practitioner views on the challenges of analysing and responding to knife crime. *Crime Science*, vol. 12, 2 February, pp. 1-11. <https://crimesciencejournal.biomedcentral.com/articles/10.1186/s40163-022-00180-1>

Samenvatting

Knife crime remains a major concern in England and Wales. Problem-oriented and public health approaches to tackling knife crime have been widely advocated, but little is known about how these approaches are understood and implemented by police practitioners. To address this knowledge gap, this article draws on semi-structured interviews and focus groups with 44 police personnel to consider the processes and challenges of applying problem-oriented and public health approaches to knife crime.

Findings show that knife crime was seen as a complex social problem which would not be solved by 'silver bullets'; prevention was prioritised and the limitations of enforcement were widely acknowledged; there was an emphasis on understanding and responding to vulnerability and risk; discussion of 'holistic' and 'whole systems' approaches was evident (but these concepts were rarely defined); and the problem of serious violence was viewed as a shared, multi-agency issue that the police could not tackle alone.

Whilst the language of problem-oriented and public health approaches was evident among study participants in the context of knife crime prevention, the evidence presented here suggests that such approaches are currently being applied unevenly and imperfectly. Our findings indicate widespread agreement amongst informed police practitioners that knife crime is a complex social problem which would not be solved by a single agency, a single intervention or, arguably, a single approach. They suggest that there has been an emphasis on understanding patterns of knife crime and working in partnership to introduce responses that go beyond the enforcement of the criminal law.

The need to better understand what is effective in preventing knife crime was also widely recognised by stakeholders working in this field. These points chime with the conditions needed to facilitate the introduction of problem-oriented and public health approaches to crime prevention. Nonetheless, police practitioners were also clear that there are challenges in introducing these approaches—availability of data and analysts; partnership working; and nature of the evidence-base about the outcomes of interventions designed to address knife crime. To further embed problem-oriented and public health approaches, sustained attention will need to be paid to developing analytical capacity, facilitating the processes and structures of partnership working, and facilitating evaluation of knife crime prevention interventions. Without this investment and multi-agency system-wide changes in mind set and cooperation, knife crime prevention activity may well continue the contradiction of supporting proactive prevention but relying on reactive enforcement.

Various challenges were also evident, most notably around analysis of the drivers and patterns of knife crime and the evaluation of knife crime interventions. The article concludes by discussing the implications of the findings for knife crime prevention and the implementation and advancement of problem-oriented and public health approaches to policing.

Afsluitend

Ook bij dit onderwerp is er sprake van een zogenaamde 'varkenscyclus' in het beleid en praktijk. Ruim tien jaar geleden was er ook een ware golf van aandacht voor het fenomeen van messencriminaliteit, zowel in het VK als in Nederland. Vaak blijkt dan jaren later dat het collectieve geheugen binnen ons ministerie en daarbuiten bijna geheel is verdwenen. We gaan weer opnieuw fris en 'nieuw' beleid maken. Soms is dat noodzakelijk wanneer de context waarbinnen dat geweld plaats vindt beduidend is veranderd. Maar meestal kan er geleerd worden van eerdere ervaringen met de aanpak van het fenomeen. Vanwege de aandacht voor het onderwerp van

messencriminaliteit heb ik de afgelopen jaren deze "kennisparels" over onderwerp verstuurd: 6;108;299;435; en 518. Ik zou zeggen maak er gebruik van.

Chan, Angus, Ben Bradford & Clifford Stott (December 2023). A systematic review and meta-analysis of procedural justice and legitimacy in policing: The effect of social identity and social contexts. *Journal of Experimental Criminology*, 11 December, pp. 1-58. <https://link.springer.com/article/10.1007/s11292-023-09595-5>

Samenvatting

The objective of this systematic review is to systematically review the effect of social identity and social contexts on the association between procedural justice and legitimacy in policing. A meta-analysis synthesising data from 123 studies (N = 200,966) addressing the relationship between procedural justice and legitimacy in policing. Random effects univariate and two-stage structural equation modelling meta-analyses were performed.

Both procedural justice and social identity are found to be significantly correlated with police legitimacy. Moreover, social identity significantly mediates, but does not moderate, the association between procedural justice and legitimacy. People of younger age and from more developed countries tend to correlate procedural justice stronger with police legitimacy. This study demonstrates that social identity is an important antecedent of legitimacy and a critical factor in the dynamics of procedural fairness in policing. It also shows that the extent to which procedural justice and legitimacy are correlated varies across social groups and contexts. The theoretical implications of our findings are discussed.

It seems that procedural justice treatment from the police can shape people's identification with the superordinate group embodied, or the social group represented, by the police, such that, in turn, the police as in group members tend to be perceived as more legitimate. Taken together, our findings demonstrate the potential importance of social identities and social contexts for understanding how and why procedural justice encourages legitimacy judgements. Our analysis of the available evidence suggests that social identity is an important component in the dialogue of legitimacy and that this social psychological factor interacts with context to play an important role in the interactional dynamics between police and citizens. Currently, PJT research has been dominated by survey methodology, where, inevitably, measures of identity are rather blunt and static. We suggest that studies could therefore fruitfully adopt more diverse methodologies in the future so that the types of embedded group identities likely to be important for legitimacy can be conceptualised more precisely.

Afsluitend

Het blijkt dat het vertrouwen in de politie wordt vergroot wanneer haar optreden als rechtvaardig wordt ervaren. Hiervoor is het belangrijk dat er een eerlijk besluitvormingsproces ten grondslag ligt aan de beslissingen die de politie neemt. Ongelijke behandeling, intimidatie en excessief geweldgebruik zijn zaken die afbreuk doen aan het vertrouwen in de politie. Daarnaast is het belangrijk dat burgers het gevoel moeten hebben dat de politie hen respectvol behandelt. Dit betekent onder meer dat burgers de mogelijkheid moeten hebben om hun kant van het verhaal te vertellen voordat de politie een beslissing neemt.

In het contact met de politie worden eigenschappen gewaardeerd als vriendelijkheid, beleefdheid, bezorgdheid, eerlijkheid, behulpzaamheid en rechtschapenheid. Burgers klagen vooral over grof, arrogant en onvriendelijk politieoptreden en over onredelijk of oneerlijk gedrag. De 'kennisparel' van vandaag biedt opnieuw verse kennis over functioneren van de politie, de geïnteresseerde lezers verwijs ik graag naar deze reeds verschenen

'politiekennisparels': https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk

Het ministerie van Justitie en Veiligheid (J&V) gaat over onderwerpen die het leven van mensen direct raakt: criminaliteit, veiligheid, rechtvaardigheid, migratie. J&V doet daarom verwoede pogingen om "de burger" te bereiken, te betrekken, tevreden te stellen en serieus te nemen. Het streven is dan dat het beleid gedragen wordt door de samenleving en aansluit bij behoeften en praktijk. Andersom proberen "burgers" via moedige pogingen overheden te bewegen om rekening te houden met hun wensen en suggesties.

Het streven is om een groter vertrouwen van burgers in de overheid te bewerkstelligen en te laten zien dat de overheid er voor hen is. Hoe kunnen we door burgers ervaren knelpunten bij de dienstverlening sneller verhelpen of aan de politiek melden? Dat kan bijvoorbeeld leiden tot vereenvoudiging van regelgeving, makkelijker toegang tot het recht, aandacht voor de buurt waar migranten opgevangen worden of het oplossen van knelpunten in de uitvoering of hardvochtigheden door wetten en regels aan te passen. Bijgesloten 'kennisparel' biedt in dit geval handvaten hoe de grootste speler in de strafrechtketen, de politie, dat vertrouwen van burgers kan vergroten. Ik zou zeggen, beleidsmakers binnen het ministerie van J&V neem kennis van bijgesloten 'kennisparel', gratis kennis voor goed beleid. Maak er vooral gebruik van.

De Paepe, Jasper, Joery Matthys & Edwin Bakker (april 2023). Politiestudies in Nederland: Een terugblik, de actuele stand van zaken en toekomstperspectief. *Tijdschrift voor Veiligheid*, vol. 22, no. 2, april, pp. 1-17.
<https://tijdschriften.rechtsgebieden.rijks.boomportaal.nl/tijdschrift/tijdschriftveiligheid/2023/2/TvV-D-22-00015.pdf>

Samenvatting

Nederland kent een grote kennisontwikkeling binnen het onderzoek naar politie in de brede zin van het woord. Op basis van een survey die werd uitgestuurd naar politieonderzoekers brengen wij het domein van politiestudies in beeld. Wij komen tot de vaststelling dat politiestudies in Nederland een multidisciplinair karakter heeft. Dit kan worden gezien als een natuurlijke evolutie binnen de wetenschap, waarbij politionele ontwikkelingen vanuit verschillende perspectieven worden benaderd. Tegelijkertijd waarschuwen wij voor fragmentatie en appelleren wij aan de noodzaak van kruisbestuiving tussen wetenschappelijke en praktijkgerichte inzichten, en reiken we een aantal thema's aan die volgens politieonderzoekers nog onderbelicht zijn.

Bijgesloten artikel wil een bijdrage leveren aan een overzicht van politieonderzoekers en de thema's waarmee zij zich bezighouden en in de toekomst willen gaan bezig houden. Naast de reeds bestaande inventarisatie van de onderzoeken zelf wordt aan politieonderzoekers gevraagd thema's in kaart te brengen waar toekomstig politieonderzoek zich op moet richten. Het was derhalve niet zozeer het doel om een exhaustieve lijst van huidige en toekomstige politieonderzoeken aan te bieden, maar om thema's te onderscheiden binnen het brede domein van politiestudies, en na te gaan welke van deze thema's volgens de politieonderzoekers zelf extra aandacht vereisen.

Wij zijn ervan overtuigd dat het in kaart brengen van politiestudies een cruciale eerste stap is om het onderzoekdomein verder te ontwikkelen. Een bijvangst van dit onderzoek is dat er zicht wordt verkregen op de politieonderzoekers zelf, door na te gaan binnen welke organisaties zij zich bevinden, de positie die zij daarin bekleden en hoe zij zich positioneren binnen politiestudies. Het identificeren en bijeenbrengen van politieonderzoekers creëert tevens opportuniteiten voor hen om de eigen percepties kritisch te evalueren en toekomstige samenwerking te bevorderen, waardoor gezamenlijk impact kan worden gecreëerd. 'Als men een coalitie van welwillenden wenst te creëren dan is een zicht hebben op die welwillenden cruciaal'.

Hierna bespreken we eerst beknopt de evolutie van politiestudies als onderzoekdomein in Nederland door de tijd. Hierbij wordt aandacht besteed aan hoe de onderzoeksfocus verschoof en vanuit welke perspectieven politie in de brede zin van het woord onderzocht werd. Daarna gaan we in op hoe politiestudies en politieonderzoekers binnen de Nederlandse context in kaart kunnen worden gebracht door het gebruik van een survey. We bespreken hoe we bepaald hebben wie er als politieonderzoeker kan worden gedefinieerd en welke surveyvragen zij voorgeschiedeld kregen. Vervolgens staan we stil bij de onderzoeksresultaten en hoe die moeten worden geïnterpreteerd. Hier verkrijgen we een beeld van waar politieonderzoekers werkzaam zijn, welke positie ze bekleden en welke thema's of onderzoeksgebieden deel uitmaken van het brede domein van politiestudies. We eindigen deze bijdrage met een conclusie, waarbij we kritisch reflecteren op de onderzoeksresultaten, een vergelijking maken met de eerdere bijdrage van Piet van Reenen en onze visie uiteenzetten hoe politiestudies dient te evolueren om actueel en relevant te blijven.

Afsluitend

Tja, dat is natuurlijk allemaal heel mooi al dat politieonderzoek. Hier moet echter wel een belangrijke kanttekening bij gemaakt worden. Ondanks de accumulatie van politiekennis blijft het gebruik daarvan in de praktijk / operationeel gebruik beduidend achter bij de inzichten over wat werkt en wat niet werkt. Er is sprake van een zogenaamde 'bottleneck'. Het blijkt dat het nog steeds bijzonder lastig is om die inzichten in de politiepraktijk te brengen. De implementatie van het laten landen van goede praktijken in de politiepraktijk blijkt een hardnekkig probleem te zijn.

Dat blijkt niet alleen in Nederland problematisch te zijn, ook in het VK blijkt het lastig om werkzame politie interventies in de praktijk te implementeren, zie bijvoorbeeld *The diffusion of police innovation: A case study of problem-oriented policing in England and Wales* <https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/14613557221106084> Ik kom op basis van wat eigen onderzoek tot de volgende factoren waarom het zo lastig blijkt te zijn om op evidentie gebaseerde politieke interventies in de praktijk te implementeren en langdurig uit te voeren.

Dijk, Bram van, Maud Pluijm, Manja Abraham & Nynke Piepers (mei 2023). *Effectiviteit van politieke opsporingsmethoden: Een literatuurreview*. Amsterdam: DSP Groep, 92 pp. <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3262>

Samenvatting

In de binnen- en buitenlandse literatuur is een behoorlijk aantal onderzoeken te vinden over de effectiviteit van opsporingsactiviteiten. In opdracht van het WODC inventariseerde DSP-groep wetenschappelijke literatuur over de effectiviteit van verschillende methoden en strategieën die de politie kan gebruiken om criminaliteit te voorkomen en op te sporen. Daaruit komt naar voren dat er meer bekend is over opsporingsmethoden die al langere tijd worden toegepast en minder over de effectiviteit van recentere methoden. Maar het onderzoek biedt voor beide categorieën aanknopingspunten voor verder onderzoek. Daarmee kunnen kennislacunes voor wat betreft de effectiviteit van opsporingsmethoden worden gevuld. Of kan worden nagegaan of inzichten uit de buitenlandse praktijk ook in Nederland kunnen worden toegepast.

De onderzoekers stellen vast dat voor een aantal soorten opsporingsmethoden veel kennis beschikbaar is over de effectiviteit van deze methoden. Dat geldt met name voor klassieke opsporingsmethoden – in het bijzonder verhoor en burgeropsporing – en voor forensische methoden, zoals studies naar forensisch bewijs in algemene zin en naar DNA. Daarnaast is er ook veel effectonderzoek beschikbaar naar cameratoezicht en de toepassing van bijzondere opsporingsbevoegdheden. Vrijwel alle onderzoeken laten zien dat de gebruikte opsporingsmethoden een bijdrage aan het opsporingsproces leveren.

Dat wil niet zeggen dat voor deze methoden geen nader onderzoek wenselijk is. Zo zijn inzichten over de effectiviteit van verhoortechnieken en van het gebruik van camerabeelden voor opsporingsdoeleinden alleen afkomstig uit Angelsaksisch onderzoek. Het is zinvol om na te gaan of deze inzichten ook in de Nederlandse politiepraktijk worden toegepast. Ook is er geen recent inzicht in de effectiviteit van burgeropsporing via sociale media in Nederland. Dat geldt ook voor het gebruik van informatie van burgers die via andere kanalen bij de politie terecht komt, zoals telefonische meldingen en horen van getuigen. Aangezien veel misdrijven worden opgelost met behulp van informatie van burgers, is het raadzaam om hier (opnieuw) onderzoek naar te verrichten. Verder kan het zinvol zijn om onderzoek te doen naar de mogelijkheden om het opsporingsproces efficiënter te laten verlopen en/of effectiever te laten zijn.

Uit het onderzoek blijkt daarnaast dat er minder onderzoeksliteratuur is gevonden voor andere – meer recente – opsporingsmethoden, zoals digitale en financiële opsporingsmethoden en internationale opsporing. Zo is de effectiviteit van digitale opsporingsmethoden een nog vrijwel braakliggend onderzoeksgebied. Dit terwijl deze methoden inmiddels gemeengoed zijn geworden. Ook is er weinig (actueel) onderzoek gevonden over financiële opsporingsmethoden. Volgens experts is hierbij veel vernieuwing mogelijk, onder andere op het gebied van cryptovaluta. Het verdient dan ook aanbeveling onderzoek hierop te richten.

Afsluitend

Mooi dat dit literatuuronderzoek is verschenen. Een literatuurreview van deze omvang is geen sinecure gebleken. Ruim 5600 publicaties werden in eerste instantie bekeken of ze aan de inclusiecriteria voldoen en dat was slechts het begin van het onderzoeksproces. Het is voor de

onderzoekers een arbeidsintensieve klus geworden. Die verloopt met een vooraf opgesteld protocol volgens een duidelijke route. Het echte werk begint als uiteindelijk 64 studies geïnccludeerd zijn, die worden gekenmerkt door een grote variëteit in opsporingsmethoden en in de wijze waarop het begrip effectiviteit geoperationaliseerd wordt. De uitdaging is hoe uit deze brei van meer en minder relevante onderzoeksresultaten op een heldere en gestructureerde wijze tot beantwoording van de gestelde onderzoeksvragen kan worden gekomen. Dat is een gecompliceerde zoektocht geweest. Ik heb het van dichtbij ervaren. Gezegd moet worden dat de auteurs daar in geslaagd zijn.

Het voegt weer nieuwe kennis toe aan het beschikbare arsenaal aan reeds bestaande inzichten over wat wel en niet werkt op het brede terrein van de politiezorg. De geïnteresseerde lezer verwijs ik graag naar dit overzicht van verzonden 'kennisparels' op het brede terrein van op evidentie gebaseerde politieke interventies en maatregelen: https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk Nu maar hopen dat ze ook hun weg vinden in de grillige politieprijktijk.

Fijnaut, Cyrille (februari 2023). *Over grenzen: Een leven tussen wetenschap, beleid en actie*. Amsterdam: Prometheus Uitgeverij, 656 p. ISBN: 9789044652680

<https://uitgeverijprometheus.nl/boeken/over-grenzen-gebonden/>

Samenvatting

Standaard voeg ik hier altijd een informatieve samenvatting toe maar in dit geval gaat dat niet. Ik zou zeggen, lees het boek van het *boekbeeld* Cyrille Fijnaut zelf. De hele 'onderzoekbeleidsprijktijklevenslooptijk' van hem komt dan voorbij.

Afsluitend

Tja, ik meen dat ik inleidend al genoeg heb opgeschreven. Afsluitend nog één ding. Cyrille, ik wil je bedanken voor al de jaren dat wij elkaar kennen. Soms zien we elkaar lange tijd niet, maar wanneer we elkaar tegen komen ben ik altijd trots om je te kennen. Eigenlijk ben jij één van de twee leermeesters waar ik echt respect voor heb, de andere is Jan van Dijk. Bedankt voor al je wijze lessen en ook omdat je gewoon een aardige man bent.

Goormans, Isabo, Agnes Verbouw & Christophe Vandeviver (December 2023). *More Than Just a Scratch: A Scoping Review on Physical and Psychological Consequences of Violence Against Police. Trauma, Violence, & Abuse*, 18 december, pp. 1-17.

<https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/15248380231218290>

Samenvatting

Violence against police is a reality for many officers. Despite growing concerns over the rise in violence against police and the serious individual and societal repercussions associated with it, a comprehensive overview of the psychological and physical consequences of verbal and physical violence against police remains elusive. By performing a scoping review (n = 21) of studies and reports identified via database searches (Web of Science and Google Scholar), reference mining, and purposive sampling, and published between 2010 and 2023, this article is the first of its kind to map psychological and physical consequences of violence against police, as well as the risk and protective factors that respectively increase and decrease adverse consequences. Results indicate that officers experience primary victimization by a range of different adverse consequences, but also deal with secondary victimization. The literature has come to a standstill due to lack of (recent) studies and a lack of diversity on how consequences of violence against police are studied. We argue that this lack of academic attention might be influenced by predominant societal perspectives and officers' perceived victim status, and discuss the implications for police, policymakers, and research.

This scoping review serves as a pioneering effort in mapping the psychological and physical outcomes of verbal and physical violence against police, along with identifying the risk and protective factors that respectively exacerbate and alleviate the negative consequences. The dearth of (recent) studies and the narrow perspective through which the topic is examined have

stagnated the literature. We argued that the lack of scholarly attention is rooted in prevalent societal viewpoints and the perceived lack of victim status of officers. We also discussed the implications of this phenomenon on both primary and secondary victimization, and emphasized the relevance of our findings for police, policymakers, and future research. By conducting this much-needed scoping review, we hope to reignite academic interest in this topic and shed light on why the aftermath of violence against police should not be reduced to a mere occupational hazard. Police officers suffer “more than just a scratch” and experiencing violence in the line of duty should not be considered “a part of the job.”

Afsluitend

Een prima ‘kennisparel’ die op het juiste moment beschikbaar komt gezien de huidige discussie over geweld tegen de politie. Maar ook breder is geweld tegen werknemers met een publieke taak en slachtofferschap van werknemers een ‘hot topic’. Een paar maanden geleden presenteerde ik daarover deze

PowerPoint: https://www.researchgate.net/publication/359768909_Slachtofferschap_van_werknemers_met_een_publieke_taal_Observaties_en_suggesties Ik heb de afgelopen tijd ook een flink aantal ‘kennisparels’ over het onderwerp verzonden. Die treffen jullie in onderstaande box aan. Kortom, er is behoorlijk wat kennis aanwezig om de omvang, ernst en achtergronden van geweld tegen werknemers met een publieke taak in kaart te brengen. Die ‘kennisparels’ bieden ook de noodzakelijke handelingsperspectieven om het fenomeen te reduceren of te voorkomen. Maak er in de huidige discussie vooral gebruik van.

Hanway, Pamela & Olivia Hambly (August 2023). *Public perceptions of policing: A review of research and literature*. London: Home Office, Research and Analysis, 53 pp. <https://www.gov.uk/government/publications/public-perceptions-of-policing-a-review-of-research-and-literature>

Samenvatting

Policing in the UK is rooted in the concept of policing by consent. This relates to methods of policing designed to maintain the approval, respect and affection of the public. Police officers are an essential part of the social fabric of the communities they serve, but without the trust and confidence of the public, the police will be seriously limited in their ability to do their job. This review aimed to understand the importance of public perceptions of policing and considered what confidence and trust mean. It also reviews factors that can influence public perceptions and interventions that may improve public perceptions of policing.

Legitimacy and procedural justice are important concepts when measuring public perceptions of policing. Procedural justice, defined as treating people with respect and dignity, making decisions in fair, transparent and accountable ways, and allowing people a voice, can impact public cooperation with the police. Legitimacy is defined as the belief that authorities, institutions and social arrangements are appropriate, proper and just. It is vital for the effective function of the police service as a social institution and is driven by public perceptions in relation to the policing organisation and the individual police officer. People will generally defer to the decisions of authorities and follow the rules created by institutions if they deem them legitimate.

The paper draws on evidence to answer the following research questions:

1. What do we mean by confidence and trust, and why is it important?
2. What factors influence public confidence and trust in policing?
3. What impact does an individual’s characteristics (including protected characteristics) have on their confidence and trust in policing?
4. How do geographic factors (for example, across different regional areas of England and Wales or police force areas) affect public confidence and trust in policing?
5. How does the public’s aw

This literature review summarises the available research. Although not a systematic review, it outlines some of the most relevant and high-quality evidence on public perceptions of policing. The

search for literature identified 162 papers relevant to the topic. We reviewed each paper for evidence to answer the research questions.

Afsluitend

De focus van het politieoptreden in Nederland is vooral gericht op de behoorlijkheid van de bejegening van het publiek waarmee de politie in de dagelijkse praktijk mee te maken krijgt. Veel inwoners hebben, bijvoorbeeld als verdachte, rechtzoekende, slachtoffer of gedetineerde te maken met justitie als publieke dienstverlener. Justitie heeft te maken met verschillende consumenten. De laatste jaren is de kwaliteit van deze dienstverlening steeds belangrijker geworden, niet alleen voor de burger maar ook voor justitie zelf.

Niet alleen de vraag óf de burger wordt geholpen, maar ook de wijze waarop en de omstandigheden waaronder zijn van belang. Worden slachtoffers voldoende geïnformeerd over hun rechtszaak, en hoe lang moeten zij wachten voordat ze worden geholpen? Krijgen gedetineerden voldoende zorg, is de tevredenheid over de inrichting goed? Voelen we ons veilig in de publieke ruimte en hebben we voldoende vertrouwen in de politie en andere instituties? Dit zijn allemaal vragen die met de kwaliteit van de justitiële dienstverlening te maken hebben en waar burgers en bedrijven belang aan hechten.

Het begrip *procedurele rechtsvaardigheid* is belangrijk in deze discussie. Tom Tyler (<https://law.yale.edu/tom-r-tyler>), is een prominente grondlegger van het concept van procedurele rechtvaardigheid. Hoe gaat de politie in het dagelijks werk op een rechtvaardige manier om met het publiek waarmee ze te maken krijgt. Procedurele rechtvaardigheid staat hier in het teken van een eerlijke en respectvolle behandeling van burgers door de politie.

Hoe kan de politie er voor zorgen dat het publiek waarmee ze in contact komt de politie vertrouwt en de wijze van optreden als rechtvaardig en eerlijk ziet? Dat is uiteraard een delicate balans tussen het oppakken van verdachten van misdrijven en het in bewaring stellen terwijl er ook voor gezorgd moet worden dat iedere inwoner het gevoel heeft dat ze eerlijk en oprecht worden behandeld. Volgens sommige politieonderzoekers is dat een onmogelijke opdracht voor de politieorganisatie. Aan de ene kant moet de politie *‘de ijzeren vuist hanteren’* bij de rechtshandhaving, en aan de andere kant de *‘fluwelen handschoen’* hanteren bij het beschermen van het publiek.

Kyprianides, Arabella & Ben Bradford (January 2023). *The Impact on Young People of Police Using Images of Knives in Social Media Posts*. London: Mayor of London, Violence Reduction Unit, 27 pp. <https://www.london.gov.uk/sites/default/files/2023-01/The%20impact%20on%20young%20people%20of%20police%20using%20images%20of%20knives%20in%20social%20media%20posts.pdf>

Samenvatting

In January last year, London's Violence Reduction Unit (VRU) commissioned research on behalf of its Young People's Action Group (YPAG) who were concerned that posting images of knives seized by the police on social media could contribute to a sense of fear in communities, particularly amongst young people. It's recognised that there is a strong debate around images of knives and dangerous weapons seized by the police being published online. Alongside creating a sense of fear for some, the VRU's YPAG also raised concerns that seeing images of big knives seized on London's streets by police can lead to some young people getting hold of more dangerous weapons and knives in order to protect themselves.

The VRU commissioned research, led by University College London, to examine the impact on young people of knife imagery posted by police on social media. The research found little to suggest that viewing social media posts of knives seized by police had an impact on young people's attitudes towards knives and knife-carrying. Researchers suggested this may be due to young people having become desensitised to seeing images of knives. They recommended further qualitative research to capture the views of young people already affected by knife-carrying or harm. To support the research, the YPAG carried out peer-led surveys and a series of workshops with a group of young people aged 12-25 who benefit from the VRU's programmes aimed at tackling violence and exploitation. It gave them a safe platform to discuss their views of the impact of seeing images of knives online. It found that seeing images of knives seized by police

and posted on social media can lead to young people feeling fearful and unsafe about where they live.

The surveys and workshops found that:

- The majority of young people (53 per cent – 18 young people) felt unsafe, scared and worried upon seeing images of knives posted on social media by police;
- 55 per cent (17 young people) felt their family and communities would feel afraid and fearful upon seeing images of knives posted online;
- Three young people (8 per cent) even admitted they would be more likely to carry a knife after seeing images of what had been confiscated where they live .

What was clear through the survey of young people and the workshops, was that for some young people seeing knives online does create a sense of fear and can also trigger knife-related trauma. It also demonstrated that young people are supportive of the police tackling violence and removing dangerous weapons, but the overwhelming consensus was that instead of showing images of large knives, the Met should instead focus on the good work it is doing with communities and young people.

As a result of the evidence, and having listened to the concerns of young people, the VRU's Young People's Action Group recommends that the Met stop posting images of confiscated knives on social media because of the impact it has on some young people and communities, and in a very small number of cases, can lead to a young person choosing to pick up a knife to protect themselves. This approach would be similar to Thames Valley, South Yorkshire and the West Midlands, whose police forces have already taken a decision to stop posting images of knives seized on social media.

Afsluitend

Ondanks de spraakmakende aard van het probleem van messencriminaliteit, is er een gebrek aan empirisch onderzoek naar de aanpak ervan, met name naar het opzetten van effectieve campagnes. Het oproepen van angst wordt vaak gebruikt in mediacampagnes tegen messencriminaliteit. Dit om jonge mensen ervan te weerhouden messen te gebruiken of te dragen. Dit recent verschenen onderzoek suggereert dat blootstelling aan op angst gebaseerde mediacampagnes in feite het tegenovergestelde effect zou kunnen hebben: <https://journals.sagepub.com/doi/epub/10.1177/08862605211064237> De medicijn is dus meer schadelijk dan de ziekte zelf.

Op basis van de bijgesloten 'kennisparel' is het duidelijk dat dit geen geslaagde interventie is geweest. Uit de bijgesloten 'kennisparel' blijkt maar weer eens hoe belangrijk het is dat dergelijke initiatieven op een grondige wijze geëvalueerd moeten worden. Juist gedegen beschrijvingen van mislukkingen zijn zeer relevant. Op basis hiervan kan veel energie en kunnen nutteloze financiële investeringen worden voorkomen. Goed bedoelde maatregelen kunnen op basis van uitkomsten uit evaluaties gefundeerd worden stop gezet. En dat is ook een belangrijke functie van goed evaluatieonderzoek.

Meeteren, Masja van, Maartje van der Woude , Paul Mutsaers, Ieke de Vries, Nadia Hageman, Joanne van der Leun & Ashley Terlouw (december 2023). *Etnisch profileren door de politie: een systematische literatuurstudie toegespitst op de Nederlandse context*. Nijmegen/Leiden: Radboud Universiteit/Universiteit Leiden, 130 pp.
<https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3347>

Samenvatting

Etnisch profileren door de politie is een complex en gelaagd onderwerp. Naast etniciteit blijken ook andere factoren mee te wegen in een politiebepaling, zoals gender, leeftijd, kleding en het strafblad van de verdachte. Daarnaast blijkt uit het onderzoek dat etnisch profileren niet alleen een kwestie is van individuele politieacties. Bredere processen zijn daarop ook van invloed, zoals besluitvorming op hogere niveaus. In de Verenigde Staten bijvoorbeeld, leidt de beslissing om meer te patrouilleren in wijken met veel minderheden, soms zonder duidelijke rechtvaardiging op

basis van criminaliteitscijfers, tot etnisch profileren. Verder speelt ook de context van de politieorganisatie een rol: de diversiteit ervan, de cultuur en het beleid.

Uit internationaal literatuuronderzoek blijkt dat etnisch profileren in diverse vormen van politiewerk voorkomt. De meest overtuigende aanwijzingen zijn gevonden in de context van verkeershandhaving en politiewerk op straat. De resultaten voor etnisch profileren bij arrestaties en politiegeweld varieerden meer. Dat kan te maken hebben met de methodologische verschillen tussen de studies. Maar ook met de mate waarin agenten de vrijheid hebben om meer naar eigen inzicht te handelen (discretionaire bevoegdheid). Die vrijheid hebben zij meer bij het uitschrijven van een verkeersboete, dan bij arrestaties, zeker als het gaat om ernstige misdrijven.

Welke aanpakken het beste werken om etnisch profileren tegen te gaan, kan op basis van de geanalyseerde onderzoeken niet worden gezegd. Geen van de onderzochte interventies - bij met name verkeerscontroles - lijken invloed te hebben op het tegengaan van etnisch profileren. Het gaat dan om interventies met camera's op het uniform (bodycams), anti-biastraining, verschillende manieren van extern toezicht op het handelen van politieambtenaren en het vergroten van het procedureel rechtvaardig handelen en het doen inzien van het belang daarvan. De enige interventies die wel een positief effect lijken te hebben, zijn interventies gericht op het vergroten van de diversiteit van politieteams.

Het maatschappelijk en politiek debat over etnisch profileren, wordt tot nu toe vooral moreel en/of juridisch gevoerd. Bovendien is er geen consensus over de definitie van etnisch profileren. Het ontbreken van een gedeeld begrip staat het (serieus) agenderen van het thema in de weg. Om discriminatie tegen te gaan, is meer Nederlands onderzoek nodig naar effectieve manieren daarvoor. Vanwege de complexiteit van het verschijnsel etnisch profileren is het volgens de onderzoekers onwaarschijnlijk dat slechts één type interventie de oplossing is. Een combinatie van verschillende interventies in een brede samenhangende aanpak zal meer effect hebben. Daarbij is het van belang dat het debat en het onderzoek niet alleen gaan over de politiepraktijk van individuele politiemensen, maar ook over de nationale wetgeving, het beleid en de politieorganisatie.

Naast een systematische literatuurstudie hebben de onderzoekers expertmeetings gehouden met experts uit de Nederlandse politiepraktijk, wetenschappers en ngo's. De meeste onderzoeken in de literatuurstudie zijn afkomstig uit de Verenigde Staten en kunnen niet één op één naar de Nederlandse context worden vertaald. Toch zijn de resultaten volgens de onderzoekers bruikbaar, omdat er veel parallellen zijn tussen de Nederlandse en de Amerikaanse politieorganisaties. Ook kunnen op basis van het onderzoek geen harde uitspraken worden gedaan over de omvang van etnisch profileren in Nederland vanwege het beperkte aantal Nederlandse studies. Maar de wetenschap en de experts zijn het er over eens dat etnisch profileren door de politie in Nederland een realiteit is die problematisch is.

Afsluitend

De studie waar deze 'kennisparel' over bericht werd december 2023 afgerond en drie maanden later door het WODC gepubliceerd. Dat is een vrij lange periode na afronding van het onderzoek. Toevallig of niet verscheen op 1 maart jl. de *Veiligheidsmonitor* waarover deze 'kennisparel' bericht: <https://prohic.nl/2024/03/01/674-1-maart-2024-veiligheidsmonitor-2023/> Tegelijkertijd verscheen op basis van de data van die Veiligheidsmonitor deze analyse over individuen met herkomst buiten Nederland die vaker door de Nederlandse politie worden gecontroleerd: <https://www.cbs.nl/nl-nl/nieuws/2024/09/mensen-met-herkomst-buiten-nederland-vaker-door-politie-gecontroleerd>

In 2023 zei 8 procent van de mensen met Nederlandse herkomst dat zij in de afgelopen twaalf maanden gecontroleerd zijn door de politie. Bij mensen die buiten Nederland geboren zijn was dit 9 procent. Bij de tweede generatie (zelf geboren in Nederland, hun ouder(s) in het buitenland) is dat met 11 procent het hoogst. Vooral mensen met in Marokko, Turkije of Suriname geboren ouder(s) gaven dit relatief vaak aan. Jonge mannen worden over het algemeen het vaakst door de politie gecontroleerd. Bij de tweede generatie jonge mannen met in Marokko, Turkije of Suriname geboren ouder(s) gebeurt dat het vaakst. 32 procent van de Nederlands-Marokkaanse jonge mannen (15 tot 25 jaar) is naar eigen zeggen de afgelopen twaalf maanden door de politie

gecontroleerd. Van de jonge mannen met Nederlandse herkomst gaf 21 procent aan door de politie te zijn gecontroleerd.

De meerderheid (80 procent) van de mensen die zijn gecontroleerd zei dat de politie hen bij de laatste controle rustig, respectvol en correct heeft behandeld. Bij de Nederlands-Turkse tweede generatie vindt 62 procent dat de politie hen tijdens de laatste controle rustig, respectvol en correct heeft behandeld. Bij de Nederlands-Marokkaanse en Nederlandse-Surinaamse tweede generatie was dat respectievelijk 66 en 70 procent. Volgens 9 procent van de mensen die zijn gecontroleerd door de politie was hun afkomst, huidskleur of uiterlijk een reden voor de controle. Van de mensen met een Nederlandse herkomst dacht 4 procent dit. Mensen van de Nederlands-Marokkaanse tweede generatie zeiden het vaakst te vermoeden dat afkomst, huidskleur of uiterlijk een rol heeft gespeeld bij de controle (35 procent). Bij de tweede generatie met ouder(s) geboren in Turkije of Suriname was dit 31 procent. Aan de lezer de conclusie over selectiviteit bij controle door de politie.

Petersen, Kevin, David Weisburd, Sydney Fay, Elizabeth Eggins & Lorraine Mazerolle (March 2023). Police stops to reduce crime: A systematic review and meta-analysis. *Campbell Systematic Reviews*, vol. 19, no. 1, March, pp. 1-42.
<https://onlinelibrary.wiley.com/doi/full/10.1002/cl2.1302>

Samenvatting

Police-initiated pedestrian stops have been one of the most widely used crime prevention tactics in modern policing. Proponents have long considered police stops to be an indispensable component of crime prevention efforts, with many holding them responsible for the significant reductions in violent crime observed across major US cities in recent decades. Critics, however, have taken issue with the overuse of pedestrian stops, linking them to worsening mental and physical health, attitudes toward the police, and elevated delinquent behavior for individuals directly subject to them. To date, there has been no systematic review or meta-analysis on the effects of these interventions on crime and individual-level outcomes. Objective is To synthesize the existing evaluation research regarding the impact of police-initiated pedestrian stops on crime and disorder, mental and physical health, individual attitudes toward the police, self-reported crime/delinquency, violence in police-citizen encounters, and police misbehavior.

We used the Global Policing Database, a repository of all experimental and quasi-experimental evaluations of policing interventions conducted since 1950, to search for published and unpublished evaluations of pedestrian stop interventions through December of 2019. This overarching search was supplemented by additional searches of academic databases, gray literature sources, and correspondence with subject-matter experts to capture eligible studies through December 2021. Eligibility was limited to studies that included a treatment group of people or places experiencing pedestrian stops and a control group of people or places not experiencing pedestrian stops (or experiencing a lower dosage of pedestrian stops). Studies were required to use an experimental or quasi-experimental design and evaluate the intervention using an outcome of area-level crime and disorder, mental or physical health, individual or community-level attitudes toward the police, or self-reported crime/delinquency.

We adopted standard methodological procedures expected by the Campbell Collaboration. Eligible studies were grouped by conceptually similar outcomes and then analyzed separately using random effects models with restricted maximum likelihood estimation. Treatment effects were represented using relative incident rate ratios, odds ratios, and Hedges' g effect sizes, depending on the unit of analysis and outcome measure. We also conducted sensitivity analyses for several outcome measures using robust variance estimation, with standard errors clustered by each unique study/sample. Risk of bias was assessed using items adapted from the Cochrane randomized and non-randomized risk of bias tools.

Our systematic search strategies identified 40 eligible studies corresponding to 58 effect sizes across six outcome groupings, representing 90,904 people and 20,876 places. Police-initiated pedestrian stop interventions were associated with a statistically significant 13% (95% confidence interval [CI]: -16%, -9%, $p < 0.001$) reduction in crime for treatment areas relative to control areas. These interventions also led to a diffusion of crime control benefits, with a statistically significant 7% (95% CI: -9%, -4%, $p < 0.001$) reduction in crime for treatment displacement

areas relative to control areas. However, pedestrian stops were also associated with a broad range of negative individual-level effects.

Individuals experiencing police stops were associated with a statistically significant 46% (95% CI: 24%, 72%, $p < 0.001$) increase in the odds of a mental health issue and a 36% (95% CI: 14%, 62%, $p < 0.001$) increase in the odds of a physical health issue, relative to control. Individuals experiencing police stops also reported significantly more negative attitudes toward the police ($g = -0.38$, 95% CI: -0.59 , -0.17 , $p < 0.001$) and significantly higher levels of self-reported crime/delinquency ($g = 0.30$, 95% CI: 0.12 , 0.48 , $p < 0.001$), equating to changes of 18.6% and 15%, respectively. No eligible studies were identified measuring violence in police-citizen encounters or officer misbehavior. While eligible studies were often considered to be at moderate to high risk of bias toward control groups, no significant differences based on methodological rigor were observed. Moderator analyses also indicated that the negative individual-level effects of pedestrian stops may be more pronounced for youth, and that significant differences in effect sizes may exist between US and European studies. However, these moderator analyses were limited by a small number of studies in each comparison, and we were unable to compare the effects of police stops across racial groupings.

While our findings point to favorable effects of pedestrian stop interventions on place-based crime and displacement outcomes, evidence of negative individual-level effects makes it difficult to recommend the use of these tactics over alternative policing interventions. Recent systematic reviews of hot spots policing and problem-oriented policing approaches indicate a more robust evidence-base and generally larger crime reduction effects than those presented here, often without the associated backfire effects on individual health, attitudes, and behavior. Future research should examine whether police agencies can mitigate the negative effects of pedestrian stops through a focus on officer behavior during these encounters.

Afsluitend

Tja, al met al suggereren de resultaten dat preventief fouilleren een effectieve strategie kan zijn maar wel met aanzienlijke nadelen. Gezien de waargenomen averechtse effecten in termen van individuele negatieve gevolgen bij de aangehouden personen en hun attitudes en gedrag ten opzichte van de rechtshandhaving is het niet duidelijk of deze interventies op lange termijn een netto winst opleveren of voordelen opleveren die de niet financiële kosten rechtvaardigen.

Kortom, er zijn nog steeds belangrijke en onderbelichte aspecten van preventief fouilleren. Het huidige bewijs geeft echter aan dat het gebruik van massale voetgangerscontroles leidt tot zowel een significante vermindering van criminaliteit als een breed scala aan negatieve effecten voor de personen die aan deze controles worden onderworpen. Het is dan uiteindelijk een politieke keuze in hoeverre men wil gaan met het preventief fouilleren. Bijgesloten 'kennisparel' biedt naar mijn mening genoeg bewijs om die discussie op een op evidentie gevoed bewijs te voeren. Trouwens, er bestaat buiten het preventief fouilleren een scala aan *effectieve politie interventies* die uiteraard ook in Nederland toegepast kunnen worden, zie bijvoorbeeld dit overzicht:

https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2022_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk

Terpstra, Jan & Renze Salet (Red.) (juni 2023). *Evidence-based policing: Bouwstenen voor een debat in Nederland*. Den Haag: Politie & Wetenschap, 205 pp. https://www.politieenwetenschap.nl/publicatie/bijzondere_publicaties/2023/evidence-based-policing-389

Samenvatting

De laatste jaren heeft in Nederland op het terrein van politie en politiewetenschap een benadering aan belang gewonnen die internationaal bekend staat onder de noemer *Evidence-Based Policing* (afgekort tot EBP). Sinds de introductie van dit EBP door Lawrence W. Sherman eind jaren negentig is het aantal onderzoeken onder deze noemer sterk gegroeid en is de belangstelling voor deze benadering duidelijk toegenomen, eerst in de V.S., later breder in de Angelsaksische wereld. Inmiddels heeft het concept een belangrijke plaats verworven in de internationale politiewetenschap, getuige de toenemende stroom van publicaties, vooral in internationale

wetenschappelijke tijdschriften op het terrein van criminologie en politiewetenschap. Met name Sherman heeft in talloze publicaties bijgedragen aan de verspreiding van de opvattingen over EBP.

In eerste instantie bleef de invloed hiervan in Nederland beperkt. Sinds een aantal jaren is echter ook in Nederland de belangstelling voor EBP gegroeid en worden er, zowel binnen het onderzoek, als binnen de politie, onder deze noemer uiteenlopende initiatieven genomen. De kern van EBP is dat beslissingen over politie en politiewerk dienen te worden genomen op basis van het beste wetenschappelijke bewijs dat voorhanden is. Het stelt daarmee niet alleen eisen aan 'goed' politiewerk, maar behelst ook ideeën over hoe vastgesteld moet worden wat 'goed' politiewerk is. De bevindingen uit het EBP onderzoek dienen vervolgens te worden vastgelegd in protocollen, waarna geëvalueerd moet worden in hoeverre politiemensen zich in hun werk daaraan houden en in hoeverre de beoogde effecten daarmee in de praktijk worden bereikt. EBP is met zijn nadruk op 'harde' wetenschappelijke kennis en praktische toepassing daarvan in concrete interventies sterk geïnspireerd door de stroming in de gezondheidszorg en het medisch onderzoek die bekend staat onder de naam *Evidence Based Medicine*.

EBP heeft een belangrijke positie verworven in de internationale politiewetenschap. Dit gedachtegoed heeft, vooral in de VS en in Engeland / Wales, veel invloed gekregen op het denken over de professionalisering en verbetering van politiewerk en over de relatie tussen politie en wetenschappelijk onderzoek. Internationaal woedt ook het debat over EBP al een tijdje onder wetenschappers. Jan Terpstra en Renze Salet redigeerden een discussiebundel met perspectieven op EBP om ook hier de discussie te stimuleren. Startpunt in de discussiebundel is een essay van Jan Terpstra, gebaseerd op een uitgebreid internationaal literatuuronderzoek. Uitgangspunt daarbij is dat het begrip 'EBP' steeds vaker wordt gehanteerd, ook in Nederland. Tegelijk is vaak onduidelijk wat daar precies mee wordt bedoeld en lijkt de gebruiker van de term zich onvoldoende te realiseren welke beperkingen en fundamentele problemen aan EBP zijn verbonden.

In zijn essay brengt hij in kaart wat het begrip EBP inhoudt, wat de achtergronden daarvan zijn, welke opvattingen en uitgangspunten daarbinnen gelden, bijvoorbeeld over onderzoeksmethoden en over wat als 'bewijs' geldt. Op deze wijze wordt geprobeerd de bestaande verwarring op dit terrein tegen te gaan. Verder geeft hij een kritische analyse van de problemen en beperkingen die verbonden zijn aan EBP. Deze kritische reflectie heeft niet alleen betrekking op EBP als wetenschappelijke benadering en als onderzoeksmethodologie, maar ook als visie op politiewerk, op de professionalisering van de politie en op de relatie tussen politie en wetenschap. Aan een vijftal bekende (politie)wetenschappers is gevraagd om op dit essay te reageren en hun zienswijze te geven op de genoemde punten. In deze reacties wordt onder meer ingegaan op de relatie tussen politie en wetenschap.

Afsluitend

Jarenlang wordt er discussie gevoerd op welke wijze de allocatie van financiële middelen en de beschikbare expertise binnen de politieorganisatie het best kan worden ingezet. De Nederlandse politieorganisatie is één van de duurste korpsen ter wereld (Canada is trouwens kampioen). Dus de vraag is gerechtvaardigd of die investering daadwerkelijk effectief blijkt te zijn. Daar is onder andere het concept van EBP voor in het leven geroepen om die vraag te beantwoorden.

Maar niet alleen vanuit efficiency drift maar ook vanwege het simpele feit om slachtofferschap onder burgers en bedrijven te voorkomen. EBP is namelijk vooral een *criminaliteitspreventief concept*. Het doel is om inwoners en organisaties te beschermen tegen criminaliteit en ongewild crimineel slachtofferschap. En daar wringt zich de schoen bij de auteurs van bijgesloten 'kennisparel', eigenlijk vinden zij die preventieve aanpak maar niks, ze wijzen het concept van EBP af. Jammer want het is natuurlijk de vraag wat 50 jaar politieonderzoek in Nederland heeft opgeleverd bij het vormgeven van effectieve politiezorg en de toepassing van effectieve interventies en strategieën om slachtofferschap te voorkomen. Misschien dat daar een overzichtsbundel van gemaakt kan worden onder redactie van de zelfde redacteurs van bijgesloten 'kennisparel'.

Ten slotte verwijs ik de geïnteresseerde lezers graag naar deze initiatieven op het terrein van EBP: <https://nscr.nl/onderzoeksgebied/politieprogramma/> en <https://www.springer.com/journal/41887> en <https://www.college.police.uk/research/evidence-based-policing-ebp> en <https://www.college.police.uk/research/crime-reduction-toolkit> en <https://cebcp.org/> en

als laatste: <https://www.cambridge.org/core/books/future-of-evidencebased-policing/98CB194F84CA3A1F3F8027C5598EF531>

Vadvilavičius, Tadas, Erika Varnagirytė, Gabija Jarašiūnaitė-Fedosejeva & Loreta Gustainienė (January 2023). The Effectiveness of Mindfulness-Based Interventions for Police Officers' Stress Reduction: A Systematic Review. *Journal of Police and Criminal Psychology*, 30 January, pp. 1-17. https://link.springer.com/article/10.1007/s11896-022-09570-2?_gl=1*_mkk398*_ga*MjE0MzYxOTk3Ni4xNjQ1NzcwODcy*_ga_B3E4QL2TPR*MTY3NTc3MDk1NS4xMy4xLjE2NzU3NzI1MDcuMC4wLjA.

Samenvatting

The profession of a police officer is associated with high levels of stress, which can have harmful consequences for officers' personal lives, the police organisation, and society. This systematic review aims to synthesise recent literature on the effectiveness of mindfulness-based intervention related to stress reduction (MBIs) in a sample of police officers. The search of relevant articles was applied in four databases (SpringerLink, Web of Science, Academic Search Ultimate (EBSCO), and PubMed), using the following inclusion criteria: (1) study involved police officers; (2) study used (quasi)experimental research design; (3) mindfulness-based stress reduction intervention was applied as the main intervention; and (4) study presented pre- and post-intervention measures and quantitative results of stress.

The systematic review of eight articles included in the analysis revealed that MBIs were effective in reducing police officers' stress and other stress-related outcomes (sleep problems, post-traumatic stress disorder (PTSD), negative affect, burnout). This systematic literature review aimed at synthesising recent literature on the effectiveness of MBIs for stress reduction in a sample of police officers. The review reveals that MBIs are effective in helping police officers to reduce organisational, operational, subjectively perceived, physical stress, and psychological strain and improve some biological stress markers. Additionally, it helps decrease psychological stress-related symptoms, i.e., PTSD, improves sleep quality, etc. The analysis revealed some limitations and methodological issues of implemented studies and made some suggestions for future research.

Afsluitend

Naast het verminderen van stressklachten draagt mindfulness op het werk ook bij aan positieve werkervaringen. Zo laat onderzoek zien dat een online mindfulness-interventie leidt tot hogere betrokkenheid op het werk. Verder geven medewerkers ook aan dat zij ervaren dat hun eigen prestaties op het werk beter zijn naar aanleiding van een mindfulness-interventie. Verder blijkt uit onderzoek van TNO dat mindfulness als karaktereigenschap samenhangt met hogere werktevredenheid, minder burn-outklachten en lagere werkstress: <https://repository.tno.nl/islandora/object/uuid:5a807f3f-b577-4321-b3b0-911df11e83ce> En dat komt mooi overeen met de uitkomsten van bijgesloten 'kennisparel'.

Verlaan, Tim & Stijn Ruiter (November 2023). Predictors of police response time: A scoping review. *Crime Science*, 7 November, pp. 1-23. <https://crimesciencejournal.biomedcentral.com/articles/10.1186/s40163-023-00194-3>

Samenvatting

As rapid response has been a key policing strategy for police departments around the globe, so has police response time been a key performance indicator. This scoping review maps and assesses the variables that predict police response time. This review considers empirical studies, written in English, that include quantitative data from which an association between the outcome variable police response time and any predictor can be observed or derived. This review provides both a narrative synthesis as well as what we termed a hybrid synthesis, a novel way of synthesizing a large quantitative dataset which is considered too rich for a mere narrative synthesis and yet does not allow for meta-analysis.

The search, screening and selection process yielded 39 studies, which presented 630 associations between 122 unique predictor variables and police response time. In order to present the results in a digestible way, we classified these into categories and subcategories. All methodological steps and the findings are made public: <https://github.com/timverlaan/prt>.

Most of the conclusion and discussion focuses on lessons learned and recommendations for future research, as it proved hard to draw any definitive conclusions on causal factors related to police response time. We recommend that future studies clearly describe mechanisms, focus on the components of police response time (reporting time, dispatch time, travel time—or a combination of these), attempt to standardize predictors and outcome variables, and we call for more research into reporting time. We conclude this review with a first attempt at deriving a causal model of police response time from the subcategories of predictor variables we observed in the empirical studies included in this review.

Afsluitend

Het blijkt dus lastig om definitieve conclusies te trekken over causale factoren die verband houden met de responstijd van de politie. Dat is jammer, maar het is niet anders. De auteurs geven de suggestie mee om in toekomstige studies de mechanismen van de responstijd duidelijker beschrijven. Zie bijvoorbeeld deze recente

studie: <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0047235222001507?via%3Dihub>

Hierbij is het zaak om zich concentreren op de componenten van de responstijd van de politie (meldtijd, verzendtijd, reistijd – of een combinatie hiervan). De auteurs sluiten het systematisch overzicht af met een eerste poging om een causaal model van de responstijd van de politie af te leiden uit de subcategorieën van voorspellende variabelen die ze hebben waargenomen in de empirische onderzoeken die in deze bijgesloten ‘kennisparel’ zijn opgenomen.

Ten slotte, onderstaande box over het concept van ‘heterdaadkracht’ maakte ik vijf jaar geleden. Naar mijn mening ook relevant in het kader van responstijden politie. Een belangrijke conclusie destijds was de volgende: *‘Het verhogen van de meldingsbereidheid van burgers en bedrijfsleven kan beschouwd worden als een significante ambitie om heterdaadkracht te versterken. De politie moet zich dus niet exclusief richten op het eigen reactievermogen, maar ook op het ophogen van de meldingsbereidheid van burgers en bedrijven’.*

Weisburd, David, David B. Wilson, Kevin Petersen & Cody W. Telep (May 2023). Does police patrol in large areas prevent crime?: Revisiting the Kansas City Preventive Patrol Experiment. *Criminology & Public Policy*, 9 May, pp. 1-18. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/1745-9133.12623>

Samenvatting

The Kansas City Preventive Patrol Experiment (KCPPE) was seen by its developers to have produced “consistent evidence of the lack of effects of any consequence on crime,” a conclusion that was to have a strong impact on assumptions about police patrol for almost half a century. We identified the original official crime data from the KCPPE, and reanalyzed outcomes focusing on a comparison of the “proactive” versus “control” beats (“reactive beats” were criticized because of violations of treatment integrity); examining broad categories of crime (to increase statistical power); and using count regression models. Our findings are not unequivocal, but point to modest impacts of police patrol on crime in police beats.

Our findings suggest that lessons drawn for half a century from the KCPPE need to be revisited. The KCPPE does not show that police patrol in large areas has no influence on crime, and this finding is consistent with several more recent studies. At the same time, we note that the effects of patrol in the KCPPE using our analysis strategy, and those found in other studies of preventive patrol in larger areas, are about half that found in hot spots policing studies. This suggests that police agencies ideally should invest in focused hot spots policing initiatives. However, absent an ability to manage such initiatives, or the crime analysis capabilities to identify crime hot spots routinely, simpler preventive patrol schemes to utilize uncommitted patrol time can be seen as potentially effective in preventing crime.

Afsluitend

Er is zeer sterk bewijs dat de meest effectieve politiestrategie bestaat uit een concentratie van de interventie op zogenaamde hotspots van criminaliteit, of op zijn minst kleinere geografische patrouillegebieden. Maar dergelijke politieprogramma's voor hotspots vereisen dat de politieorganisatie in staat is om hotspots van criminaliteit zorgvuldig te identificeren en dat ze over

de middelen beschikken om dergelijke benaderingen te implementeren. Hoewel idealiter alle politieorganisaties in staat zouden zijn om dit te doen blijkt het dat sommige onderdelen niet over de nodige expertise voor misdaadanalyse of beheerprocessen beschikken om een dergelijke hotspots aanpak te implementeren.

In dergelijke situaties kunnen eenvoudiger preventieve patrouilleschema's worden ingezet als potentieel effectief bij het voorkomen van criminaliteit. Bijgesloten 'kennisparel' toont dat aan. Verder verwijs ik de geïnteresseerde lezers graag naar dit overzicht over effectieve politiezorg: https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk en deze bijbehorende presentatie: https://www.researchgate.net/publication/370927895_Op_evidentie_gebaseerde_politiezorg_Wat_werkt_en_hoe_bereikt_wetenschappelijke_kennis_de_praktijk Naar mijn mening zeer relevante kennis voor politiebeleid- en praktijk.

Yesberg, Julia A., Francesca Costi, Angus Chan & Ben Bradford, (July 2023). A systematic review and meta-analysis of the relationship between policing and collective efficacy. *Journal of Experimental Criminology*, 8 July, pp. 1-27. <https://link.springer.com/article/10.1007/s11292-023-09580-y>

Samenvatting

Objective is to systematically review the evidence of the relationship between policing and collective efficacy. A systematic review and meta-analysis synthesising data from 16 studies (4 experimental/quasi-experimental, 12 observational) assessing the relationship between policing and collective efficacy. Overall, police trustworthiness was the only measure of policing that was significantly associated with collective efficacy. People who thought the police were an effective and supportive resource perceived greater collective efficacy in their neighbourhoods. The contribution of policing to collective efficacy seems to be about supporting communities by providing a trustworthy presence, which may reassure people that the police will be there if needed.

This paper sought to systematically review the evidence base on the relationship between policing and collective efficacy. Findings seem to suggest that trust in police is the key to understanding how police may foster collective efficacy within communities. While fairness, efficiency, and effectiveness are often construed as distinct elements of policing behaviour or outcomes, the findings described above illuminate the essential links between them. To promote collective efficacy, that is, police need to demonstrate that they will come if summoned, be able to deal with whatever issue is at hand, and behave appropriately and fairly while doing so. While the studies described above do not address this question directly, it is possible that failings in any one of these areas might inhibit people from engaging in informal social control.

The contribution of policing to collective efficacy seems primarily to be about supporting communities by providing a trustworthy presence and reassuring people that the police will be there if needed. What seems less important to collective efficacy is the police providing a source of legitimate authority towards which people orient themselves. It could be that collective efficacy arises from social processes into which police feed, but which are not established out of a sense of obligation that the community should support police in order maintenance activity. In other words, collective efficacy is not something that police can mandate (which is the power that legitimacy grants). This seems to support the idea that trust in police is 'socially enabling' and is implicated in people's relationships with each other, whereas legitimacy relates more to people's relationship with the police and the law. Future research should continue to unpack the relationship between policing and collective efficacy. In particular, more experimental and longitudinal studies are needed to understand how policing can contribute to collective efficacy.

Afsluitend

En dat is natuurlijk mooi nieuws. *Vertrouwen in de politie* werkt dus mee om sociale cohesie in buurten te versterken. De focus van het politieoptreden in Nederland is vooral gericht op de behoorlijkheid van de bejegening van het publiek waarmee de politie in de dagelijkse praktijk mee te maken krijgt. Meer in het algemeen geldt dat veel burgers, bijvoorbeeld als verdachte, rechtzoekende, slachtoffer of gedetineerde te maken krijgt met justitie als publieke dienstverlener.

De laatste jaren is de kwaliteit van deze dienstverlening steeds belangrijker geworden, niet alleen voor de burger maar ook voor justitie zelf. Niet alleen de vraag óf de burger wordt geholpen, maar ook de wijze waarop en de omstandigheden waaronder zijn van belang. Worden slachtoffers voldoende geïnformeerd over hun rechtszaak, en hoe lang moeten zij wachten voordat ze worden geholpen? Krijgen gedetineerden voldoende zorg, is de tevredenheid over de inrichting goed? Voelen we ons veilig in de publieke ruimte en hebben we voldoende vertrouwen in de politie? Dit zijn allemaal vragen die met de kwaliteit van de justitiële dienstverlening te maken hebben en waar burgers en bedrijven belang aan hechten.

Het blijkt dat het vertrouwen in de politie wordt vergroot wanneer haar optreden als rechtvaardig wordt ervaren. Hiervoor is het belangrijk dat er een eerlijk besluitvormingsproces ten grondslag ligt aan de beslissingen die de politie neemt. Ongelijke behandeling, intimidatie en excessief geweldgebruik zijn zaken die afbreuk doen aan het vertrouwen in de politie. Daarnaast is het belangrijk dat burgers het gevoel moeten hebben dat de politie hen respectvol behandelt. Dit betekent onder meer dat burgers de mogelijkheid moeten hebben om hun kant van het verhaal te vertellen voordat de politie een beslissing neemt. In het contact met de politie worden eigenschappen gewaardeerd als vriendelijkheid, beleefdheid, bezorgdheid, eerlijkheid, behulpzaamheid en rechtschapenheid. Burgers klagen vooral over grof, arrogant en onvriendelijk politieoptreden en over onredelijk of oneerlijk gedrag. De 'kennisparel' van vandaag biedt opnieuw verse kennis over functioneren van de politie, de geïnteresseerde lezer verwijst ik graag naar deze reeds verschenen

'politiekennisparels': https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk

Zürcher, Emma, Lana Eekelschot, Annalena Wolcke & Lucy Strang (November 2023). *International approaches to police performance measurement*. Santa Monica, Calif., and Cambridge, UK: RAND, 182 pp. <https://repository.wodc.nl/handle/20.500.12832/3315> en https://www.rand.org/pubs/research_reports/RRA2790-1.html

Samenvatting

Measuring the performance of the police is a complex activity that encompasses considerations of the social, legal, institutional and political context in which a police force operates. The definitions and methods used need to be regularly updated and adapted to reflect the constant changes in these contexts. This study follows from a broader desire articulated by the national police force and the Ministry for Justice and Security to improve the way police performance is measured in the Netherlands. Indeed, approaches to performance measurement adopted by police forces abroad may offer valid examples for the Netherlands and provide opportunities for general learning.

The report summarises the findings from the study, drawing on information gathered from ten countries (including the Netherlands), an in-depth evidence review and stakeholder interviews in five case study jurisdictions as well as the Netherlands, a review of the available literature, and information solicited through expert interviews. The researchers highlight how different police jurisdictions have approached performance measurement, focusing on the stated purposes of the performance measurement; the reliability of the approaches; identified or potential adverse side effects of measuring performance; and examples of good or innovative practices in these areas. Finally, the report offers concrete recommendations aimed at giving greater coherence to the Dutch strategy for police performance measurement. The findings from the study will be of interest to policymakers and professionals responsible for law enforcement organisations and to researchers with an interest in police performance.

Research Questions:

1. How is police performance measured abroad?
2. What aspects of policing do the measurements cover?
3. For what purposes are the measurements used?
4. How did the methodology for the measurements come about?

5. How reliable, valid and representative are the performance measurements?
6. What are the advantages and disadvantages of these measurements?
7. Are any effects of these measurements known?
8. Which foreign performance measurements can be labelled as 'qualitatively good', 'innovative' and/or 'promising'?
9. Which methods are used in the Netherlands to gain insight into police performance?

1. Developing, implementing and maintaining performance measurement frameworks

Findings from the study highlight that developing a framework for performance measurement that stakeholders at both the policy and the practitioner level buy into can be challenging. As such, a key initial consideration in developing a police performance measurement framework is to establish a shared understanding of its purpose. This links to the need for a coordinated approach to police performance measurement in which the functions and tasks of different organisations are clearly defined and delineated. Across all jurisdictions, a range of national and local police performance stakeholders were involved in the process of developing, implementing and maintaining measurement frameworks. In some cases, this appears to have caused misalignments between national and local policies.

2. Indicators and data sources used to measure police performance

Police performance is typically measured against a set of performance indicators and targets. The choice to use certain indicators over others tends to reflect the broader strategic priorities of law enforcement and/or government bodies. As such, police performance indicators can be context and jurisdiction-specific. In all study forces, including the Netherlands, the indicators used to look at performance were primarily quantitative or quantitatively measured qualitative constructs.

3. Challenges associated with police performance measurement

Interviewees identified police-recorded crime data as carrying the most risk in terms of validity, reliability and representativeness. The drivers of poor-quality data were also relatively consistent across the jurisdictions and tended to spring from the reliance on police staff to manually input crime data. Drivers included complex data-input processes increasing human error, a lack of resources to ensure that data inputters are appropriately trained and have sufficient time to enter correct and complete information, and under-reporting by members of the public about their crime victimisation.

4. Innovative and promising practices in police performance measurement

Interviewees positively highlighted processes of continuous engagement, creating a feedback loop that was reported to enhance understanding of the force and its performance. Furthermore, some forces reported having integrated equity measures and/or indicators that consider the quality of interactions between the community and the police. It was proposed that including a broad range of indicators that cover additional dimensions of police work can provide a more holistic understanding of performance and enable authorities to allocate resources more effectively. Finally, some jurisdictions noted their use of innovative data sources, such as automatic vehicle locator (AVL) data, which detects an officer's location every few seconds to track whether demand for police services in a particular area is being met and monitor possible instances of 'over-policing'.

Afsluitend

Het meten van de prestaties van de politie kan bijdragen aan verantwoordingsplicht, transparantie, vertrouwen door de gemeenschap en de voortdurende verbetering van rechtshandavingspraktijken. Het stelt politiediensten in staat zich aan te passen aan veranderende omstandigheden, (financiële) middelen verstandig toe te wijzen en het vertrouwen van het publiek te behouden in hun vermogen om de gemeenschap te dienen en te beschermen.

De doelstellingen van een organisatie en de indicatoren, evenals de daaraan gekoppelde doelstellingen en de gebruikte gegevensbronnen, zullen worden bepaald door wat zij wil bereiken

door de prestaties te meten. Uit het onderzoek blijkt echter dat er momenteel **geen overeenstemming bestaat onder de Nederlandse belanghebbenden over de vraag waarom politieprestaties gemeten moeten worden**. Het doel van het meten en volgen van de prestaties moet daarom zorgvuldig worden overwogen. Consensus hierover kan worden bereikt door overleg tussen belangrijke belanghebbenden, zoals het ministerie van Justitie en Veiligheid en nationale en regionale politie-eenheden.

Het onderzoek laat verschillende veelbelovende en innovatieve meetmethoden zien. Bijvoorbeeld de Plan-Do-Check-Act-cyclus die in Engeland en Wales en in Noordrijn-Westfalen wordt gebruikt. Door een continu proces van plannen, uitvoeren, controleren en bijstellen krijgt de politie daar meer grip op de resultaten van haar werk. Een ander voorbeeld zijn indicatoren die helpen bij het aanpakken van problemen en verbeteringen ondersteunen. Zoals in Seattle waar men indicatoren heeft voor een eerlijke en onpartijdige behandeling van individuen en groepen. De keuzes die worden gemaakt voor doel en niveau, kunnen de prestatiemetingen in Nederland meer samenhang geven. Dan wordt ook duidelijk welke praktijken uit het buitenland hier in Nederland goed toepasbaar zijn.

Politiekennisparels verschijnen in 2024

Braga, Anthony A., Cory Schnell & Brandon C. Welsh (May 2024). Disorder policing to reduce crime: An updated systematic review and meta-analysis. *Criminology & Public Policy*, 1 May, pp. 1-31. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/1745-9133.12667>

Samenvatting

Broken windows theory suggests that police can prevent serious crime by addressing social and physical disorder in neighborhoods. In many U.S. cities, recent increases in disorder, fear, and crime have initiated calls for an intensification of disorder policing efforts. Disorder policing programs can be controversial, with evaluations yielding conflicting results. Further, a growing number of descriptive analyses of aggressive order maintenance programs raise concerns over varied negative consequences, such as increased racial disparities in arrests of citizens.

Systematic review and meta-analytic techniques were used to conduct an updated analysis of the effects of disorder policing on crime. Fifty-six eligible studies including 59 independent tests of disorder policing interventions were identified, representing almost twice the number included in the previous review. As part of the meta-analysis, new effect size metrics were used. The updated meta-analysis suggests that policing disorder strategies are associated with overall statistically significant crime reduction effects that spill over into surrounding areas. The strongest program effect sizes were generated by community and problem-solving interventions designed to change social and physical disorder conditions at crime hot spots. Conversely, aggressive order maintenance strategies did not generate significant crime reductions.

The results of this updated systematic review strongly support the view that police can prevent crime by addressing underlying social and physical disorder problems. The main effects meta-analysis suggests that disorder policing was associated with a statistically significant 26% reduction in crime outcomes in treatment areas compared to control areas. Similar statistically significant reductions were noted for effects of disorder policing programs on violent crime, property crime, and drug/disorder offense outcomes. Disorder policing interventions also did not displace crime into areas surrounding treated locations. For those studies that examined crime displacement and diffusion effects, the meta-analysis reported a 24% reduction in crime outcomes in areas adjacent to treated locations relative to areas adjacent to control locations.

This suggests that police efforts to control disorder in specific public places generate unanticipated crime prevention benefits in locations not directly treated by the intervention. The results presented here provide important insights on disorder policing policies and practices. Consistent with the previous review, community problem-oriented policing programs generated statistically significant and large reductions in crime in treated areas relative to control areas, and aggressive order maintenance programs did not generate significant crime control gains. Disorder policing programs that embrace "zero tolerance" regimes requiring increased arrests, summonses, and stops do not seem well-positioned to increase public safety. Rather, as suggested by a large and growing scientific evidence base, aggressive order maintenance programs risk generating unintended harms, such as racial disparities in police contacts with citizens, excessive punishment of young people of color, unlawful and abusive police-citizen encounters, and other deeply concerning problems. Police departments should avoid these kinds of one-dimensional enforcement strategies when seeking to create safer public spaces.

The types of strategies used by police departments to address disorder seem to matter in controlling crime, and this holds important implications for police-community relations, justice, and crime prevention. Further research is needed to understand the key programmatic elements that maximize the capacity of these strategies to prevent crime. On this front, this review provides an important blueprint for police departments: disorder policing works best when focused on crime problems at specific places and guided by community and problem-oriented policing principles.

Afsluitend

De politie kan dus (ernstige) criminaliteit voorkomen door sociale en fysieke wanorde in buurten aan te pakken. Voor die analyse werden zesenvijftig in aanmerking komende onderzoeken geïdentificeerd waaronder 59 onafhankelijke tests van interventies gericht op disorder policing. De sterkste programma-effectgroottes werden gegenereerd door *gemeenschaps- en probleemoplossende interventies* die gericht waren om de sociale en fysieke wanorde in criminele buurten te veranderen. Omgekeerd leidden meer *agressieve strategieën voor het handhaven van die orde niet tot een significante vermindering van de criminaliteit*.

De resultaten van deze systematische review ondersteunen krachtig de opvatting dat de politie criminaliteit kan voorkomen door onderliggende problemen op het gebied van sociale en fysieke wanorde aan te pakken. Gemiddeld genomen werd een statistisch significante vermindering van 26% in de criminaliteit waargenomen in vergelijking met de controlegebieden. De interventies hebben de criminaliteit ook niet verplaatst naar gebieden rond de behandelde locaties. Ook dit is weer een bevestiging van de *mythe van criminaliteitsverplaatsing*. Sterker, er werden positieve preventieve resultaten behaald op locaties waar niet direct de interventie was toegepast.

Kortom, bijgesloten 'kennisparel' bevat een belangrijke blauwdruk voor politiekorpsen: de strategie van *disorder policing* werkt het beste wanneer het gericht is op misdaadproblemen op specifieke plaatsen en geleid wordt door gemeenschaps- en probleemgerichte politieprincipes. En dat is goed nieuws naar mijn mening. O ja, voor nog meer effectieve politiestrategieën zie dit overzicht van 'politiekennisparels': https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politie_kennisparels_2020-2024_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk

Cubitt, Timothy & Anthony Morgan (March 2024). *Predicting high-harm offending using national police information systems: An application to outlaw motorcycle gangs*. Canberra: Australian Institute of Criminology, 47 pp.
<https://www.aic.gov.au/publications/rr/rr30>

Samenvatting

There have been significant advancements in the data available to law enforcement, including the development of national information systems that can connect databases across jurisdictional borders. This is especially important in the area of serious and organised crime, which is increasingly borderless in nature, requiring agencies to work together to share information about potential targets. Risk assessment is a growing feature of law enforcement and an important strategy for identifying high-risk individuals, places and problems. Prediction models must be developed in a transparent way, using robust methods and the best available data. But attention must also be given to implementation. In practice, the data available to law enforcement from police information systems can be limited in their completeness, quality and accessibility. Prediction models need to be tested in as close to real-world settings as possible, including using less than optimal data, before they can be implemented and used.

In this paper we replicate a prediction model that was developed in New South Wales to predict high-harm offending among outlaw motorcycle gangs nationally and in other states. We find that, even with a limited pool of data from a national police information system, high-harm offending can be predicted with a relatively high degree of accuracy. However, it was not possible to reproduce the same prediction accuracy achieved in the original model. Model accuracy varied between jurisdictions, as did the power of different predictive factors, highlighting the importance of considering context. There are trade-offs in real-world applications of prediction models and consideration needs to be given to what data can be readily accessed by law enforcement agencies to identify targets for prioritisation.

The sample for this study was drawn from the National Gangs List (NGL), maintained by the Australian Criminal Intelligence Commission (ACIC), which brings together information from state and territory databases into a nationally agreed, secure and

validated list of OMCG members. The recorded criminal history for these individuals was extracted from the National Police Reference System, which records the offence history of individuals who have been arrested and subject to some form of legal action by police. Data were available for 5,534 affiliates of OMCGs nationally.

The findings demonstrate that there are trade-offs in real-world applications of prediction models and consideration needs to be given to what data can be readily accessed by law enforcement agencies to identify targets for prioritisation. The models presented in this report may perform an important role in helping to guide other intelligence activity by law enforcement agencies in their efforts to reduce gang-related crime.

Afsluitend

Daders reageren op interventies en maatregelen en passen zich aan, er is sprake van een crimineel adaptievermogen. Naast een beschrijving van criminaliteitsfenomenen is het voor een effectieve aanpak van (georganiseerde) criminaliteit noodzakelijk om inzicht te verkrijgen welke actieve daders binnen de georganiseerde misdaad de meeste schade veroorzaken. Wat kunnen wij leren van bijgesloten 'kennisparel'? In het kader van de aanpak van *criminele machtsstructuren* binnen de georganiseerde misdaad lijkt mij dit evident. Meer aandacht in beleid, praktijk en onderzoek naar deze risicobeoordelingsmodellen kan mogelijk nieuwe inzichten bieden om een meer effectief criminaliteitsbeleid ten opzicht van de georganiseerde misdaad te voeren.

Een prima bijdrage om verder te komen met het bepalen welke schade de kernleden (hardcore leden) actief binnen de georganiseerde misdaad veroorzaken in de maatschappij. Het inschatten van de omvang en ernst van de incidentie van misdaden en het systematisch beredeneren van (ernst)gewichten voor misdaadschade (HARM) blijkt dus mogelijk. Naar mijn mening biedt die methode een waardevolle stap voorwaarts in de wijze waarop de schadelijke gevolgen van de activiteiten van de georganiseerde misdaad kan worden gekwantificeerd. Dat is eigenlijk best wel een replicatie waard binnen de Nederlandse situatie van georganiseerde misdaad. Dat vraagt naar mijn mening om nader onderzoek bijvoorbeeld via de zogenaamde *kennisagenda ondermijning*: <https://www.wodc.nl/onderzoek-in-uitvoering/kennisagenda-ondermijning>

Henning, Kris R., Kimberly Kahn, Kathryn Wuschke, Christian Peterson & Stephen Yakots (April 2024). Online Crime Reporting: A New Threat to Police Legitimacy? *European Journal of Policing Studies*, vol. 7, nos. 1-2, pp. 96-125. <https://www.boomportaal.nl/tijdschrift/EJPS/EJPS-D-23-00016>

Samenvatting

Police are more likely to be perceived as legitimate when officers are procedurally just during interactions with the public (i.e. impartial, transparent, fair and respectful). Efforts to reinforce these skills have largely focused on contacts initiated by officers. Less attention has been paid to interactions with crime victims. Moreover, in recent years many police departments have sought to increase efficiency by directing victims to report online, rather than communicating directly with an officer. Very little is known about how victims experience online reporting systems.

This study surveyed 1,198 property crime victims who used a large US police department's online reporting portal. The primary objective was to evaluate the online reporting system using a procedural justice lens. One out of eight respondents said the agency's online system was difficult to use, and just 16.7% were satisfied with the agency's handling of their online report. Bivariate and multivariate analyses are used to identify factors associated with satisfaction, and qualitative data are used to document the specific problems victims encountered while using the online portal. Recommendations for improving online reporting are provided, including a discussion of enhancing procedural justice in technology-mediated police communications.

Online crime reporting technology has become widely adopted within the United States and globally. More agencies are using online portals as the preferred method for reporting certain

property crimes, with agencies relying on a small number of private vendors to provide and manage this service. While this shift away from in-person reporting may increase police efficiency, it is occurring with insufficient attention to the potential impact on police effectiveness and perceived legitimacy. If victims do not feel they are supported and taken seriously when using online portals, then this push for efficiency may be at odds with concurrent calls for

improved trust between the police and the communities they serve.

Afsluitend

Het blijkt dat het vertrouwen in de politie wordt vergroot wanneer haar optreden als rechtvaardig wordt ervaren. Hiervoor is het belangrijk dat er een eerlijk besluitvormingsproces ten grondslag ligt aan de beslissingen die de politie neemt. Ongelijke behandeling, intimidatie en excessief geweldgebruik zijn zaken die afbreuk doen aan het vertrouwen in de politie. Daarnaast is het belangrijk dat burgers het gevoel moeten hebben dat de politie hen respectvol behandelt. Dit betekent onder meer dat burgers de mogelijkheid moeten hebben om hun kant van het verhaal te vertellen voordat de politie een beslissing neemt. De vraag is dus of het online aangifte doen van slachtofferschap wel een juiste keuze is. Het antwoord op die vraag laat ik aan de 'kennisparellezers' over.

In het contact met de politie worden eigenschappen gewaardeerd als vriendelijkheid, beleefdheid, bezorgdheid, eerlijkheid, behulpzaamheid en rechtschapenheid. Burgers klagen vooral over grof, arrogant en onvriendelijk politieoptreden en over onredelijk of oneerlijk gedrag. De 'kennisparel' van vandaag biedt opnieuw verse kennis over functioneren van de politie, de geïnteresseerde lezers verwijs ik graag naar deze reeds verschenen

'politiekennisparels': https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk

Het ministerie van Justitie en Veiligheid (J&V) gaat over onderwerpen die het leven van mensen direct raakt: criminaliteit, veiligheid, rechtvaardigheid, migratie. J&V doet daarom verwoede pogingen om "de burger" te bereiken, te betrekken, tevreden te stellen en serieus te nemen. Het streven is dan dat het beleid gedragen wordt door de samenleving en aansluit bij behoeften en praktijk. Andersom proberen "burgers" via moedige pogingen overheden te bewegen om rekening te houden met hun wensen en suggesties.

Het streven is om een groter vertrouwen van burgers in de overheid te bewerkstelligen en te laten zien dat de overheid er voor hen is. Hoe kunnen we door burgers ervaren knelpunten bij de dienstverlening sneller verhelpen of aan de politiek melden? Dat kan bijvoorbeeld leiden tot vereenvoudiging van regelgeving, makkelijker toegang tot het recht, aandacht voor de buurt waar migranten opgevangen worden of het oplossen van knelpunten in de uitvoering of hardvochtigheden door wetten en regels aan te passen. Het concept van procedurele rechtsvaardigheid is hierbij een belangrijke (beleid)theorie.

Hock, Branislav, Mark Button, David Shepherd & Paul Michael Gilmour (June 2024). What works in policing money laundering? *Journal of Money Laundering Control*, vol. 27, no. 1, pp. 5-13. <https://www.emerald.com/insight/content/doi/10.1108/JMLC-07-2023-0109/full/html>

Samenvatting

This paper aims to provide a comprehensive review of literature on policing money laundering to evaluate the quality of evidence presented in academic and grey literature. In doing so, this paper reflects upon what strategies and mechanisms work in preventing, detecting and disrupting money laundering. To investigate the quality of evidence presented in academic and grey literature on money laundering, the authors have conducted a structured literature review of over 1,000 sources. The authors have then evaluated the quality of evidence of these sources by using three distinct methods, namely, the Maryland scale, research excellence framework and quality of empirical evidence framework.

This paper finds a large number of studies on money laundering meeting the highest academic quality standard. However, only a very small number of those studies include empirical evidence that policing measures actually work with no study able to demonstrate a correlation between money laundering measures and risk factors at any point in time. This paper provides practical and

theoretical insights into what works in money laundering and the role of scientific evaluations. It is particularly relevant for the successful implementation of anti-money laundering policy measures, including, for example, the UK's Economic Crime Plan 2023–2026, which aspires to measure the progress and impact of policing in this area.

The lack of quality evidence in this area relates to challenges associated with conceptualising and measuring money laundering, rather than because of a low quality of research per se. And if policymakers do not provide more specific commitments what criminal behaviours and processes should be measured and policed, we will not see a single Maryland-type scientific study anytime soon. A good starting point potentially allowing for

more quality measurements is the UK's Economic Crime Plan 2023–2026, which includes policy commitments to explore relevant methodologies how to evaluate of what works, and what does not, in several AML policing areas.

Afsluitend

De Nederlandse maatschappij en burgers moeten erop kunnen vertrouwen dat financieel-economische criminaliteit – in het bijzonder witwassen en terrorismefinanciering – in de financiële sector wordt tegengegaan, zonder dat de dienstverlening aan diezelfde burger in het geding komt. De maatschappelijke urgentie om actief financieel-economische criminaliteit te voorkomen en te bestrijden is groot. Witwassen ondergraaft immers het vertrouwen van de burger in de financiële sector. Criminele en terroristische organisaties en personen gebruiken het witgewassen geld voor eigen gewin en om verdere activiteiten te financieren. Uiteindelijk betaalt de 'gewone' burger de prijs. Niet alleen via hogere belastingen, maar ook doordat de samenleving onveiliger wordt en de rechtsstaat wordt ondermijnd.

Volgens de Algemene Rekenkamer (ARK) zijn er verschillende kansen om witwassen in Nederland doelmatiger en doeltreffender te bestrijden, zodat ook meer recht wordt gedaan aan de inspanningen van private partijen zoals banken, geldwisselkantoren, accountants en notarissen om witwassen te

signaleren: <https://www.rekenkamer.nl/publicaties/rapporten/2022/06/08/bestrijden-witwassen-deel-3-stand-van-zaken-2021> De meldketen voor ongebruikelijke transacties is naar het oordeel van de ARK rijp voor een volgende stap. Tot volgende week maandag!

Klose, Stephan (June 2024). Re-defining evidence-based policing. *Policing: A Journal of Policy and Practice*, vol.18, June, pp. 1-

7. <https://academic.oup.com/policing/article/doi/10.1093/police/paad095/7513362>

Samenvatting

This article re-defines evidence-based policing as 'a decision-making process which integrates the best available evidence, professional judgement and community values, preferences and circumstances'. The article argues that this definition serves to position evidence-based policing more clearly as a research-informed, practitioner-centred, and community-oriented approach to policing practice. It moreover advances links between evidence-based policing and related concepts—such as evidence-based medicine—which, in turn, promises to address misunderstandings in (and streamline) debates about evidence-based practice across disciplinary lines.

The article provides an in-depth discussion of each key element of its proposed three-pronged definition—best available evidence, professional judgement, and community values, preferences, and circumstances—through a review of ongoing discussions about evidence-based policing in the field of criminology and evolving discussions (and conceptualizations) of evidence-based practice across other disciplines. First, drawing on the provided definition of evidence-based policing, the article calls for further efforts to strengthen, synthesize, and communicate the *best available evidence* on policing programmes and practices.

Second, building on the promoted definition of evidence-based policing, the article calls for efforts to strengthen the professional judgement of practitioners. Such efforts may involve (but should not be limited to) research on—and the teaching of—(ways to attain and weave together) different types of expertise—such as craft knowledge, institutional knowledge, community knowledge, and

research knowledge—which together can strengthen elements of professional judgement, including the competent identification and articulation of policing problems, the rigorous review of (evidence that supports) possible policing solutions, and the careful assessment and determination of the feasibility and appropriateness of concrete policing measures within local contexts.

Third, the article calls for efforts to strengthen the integration of community values, preferences, and circumstances into policing decisions. Such efforts, as noted above, are critical not only to strengthen the effectiveness of policing measures but also to improve their public legitimacy which, not least in view of heightened public scrutiny, has emerged as a central concern within the evidence-based policing community, and beyond. Finally, the article outlines how its proposed definition—and its three integral elements—can guide the future development of an evidence-based policing agenda.

Afsluitend

Het blijkt dat een aantal kenmerken een effectieve politiezorg bepaalt. Het gaat dan om een gerichte aanpak van (potentiële) daders, slachtoffers en plekken en pleegtijden. Verder is er sprake van een gericht beleid waarbij rekening wordt gehouden met de wensen en verwachtingen van inwoners en bedrijven. Ten slotte is een gedegen criminaliteitsanalyse een must. Het gaat daarbij om het bepalen van de aard en omvang van criminaliteit, een analyse van de oorzaken, mogelijke maatregelen en een analyse van de werkzaamheid hiervan.

Evidence Based Policing (EBP) is een werkwijze om politiewerk te verbeteren door besluitvorming te baseren op de best beschikbare kennis ('evidence') in plaats van beslissingen te nemen op basis van aannames, gewoontes of subjectieve indrukken. Graag verwijs ik de 'kennisparelontvangers' op het bestaan van de Nederlandse tak van de *Society of Evidence-based Policing*: <https://sebp.nl/> Het primaire doel van evidence-based policing is het verbeteren van de effectiviteit en efficiëntie van de politiepraktijk door strategieën toe te passen waarvan is aangetoond dat ze effectief zijn bv in het terugdringen van criminaliteit, het verbeteren van de openbare veiligheid en het opbouwen van vertrouwen bij de gemeenschap. Door gebruik te maken van wetenschappelijke inzichten en door interventies systematisch te evalueren wordt inzicht verkregen in wat werkt en wat niet. EBP richt zich op het politiewerk in de breedste zin van het woord. Dus niet alleen op onderwerpen zoals criminaliteitsbestrijding, preventie en hulpverlening, maar ook op leiderschap, human resources en management.

Ten slotte, de Nederlandse tak organiseert op 26 september a.s. de conferentie *Evidence based policing in de praktijk*. De gratis inschrijving voor die conferentie is nu geopend: <https://sebp.nl/schrijf-je-nu-in-voor-het-ebp-congres-26-september-2024/> Naar mijn mening zeer de moeite waard om aan deel te nemen. Ik ben in ieder geval aanwezig.

Langton, Samuel, Stijn Ruiter & Linda Schoonmade (January 2024). The spatial patterning of emergency demand for police services: A scoping review. *Crime Science*, vol. 13, 17 January, pp. 1-16. <https://crimesciencejournal.biomedcentral.com/articles/10.1186/s40163-023-00199-y>

Samenvatting

This preregistered scoping review provides an account of studies which have examined the spatial patterning of emergency reactive police demand (ERPD) as measured by calls for service data. To date, the field has generated a wealth of information about the geographic concentration of calls for service, but the information remains unsynthesised and inaccessible to researchers and practitioners. We code our literature sample (N = 79) according to the types of demand studied, the spatial scales used, the theories adopted, the methods deployed and the findings reported.

We find that most studies focus on crime-related call types using Meso-level (e.g., neighbourhood) spatial scales. Descriptive methods demonstrate the non-random distribution of calls, irrespective of their type, while correlational findings are mixed, providing minimal support for theories such as social disorganization theory. We conclude with suggestions for future research, focusing on how the field can better exploit open data sources to 'scale-up' analyses.

This review has provided a descriptive account of studies which have sought to describe and/or explain the spatial patterning of emergency reactive police demand ('ERPD'), as measured using calls for service data. The study had three principal aims, namely, to synthesize correlational

findings for the purposes of establishing 'empirical regularities', to gauge the extent to which different forms of (crime and non-crime) police demand are being examined, and to ascertain whether the field has embraced the usage of fine-grained, 'micro' spatial scales, such as street segments.

We found minimal evidence for empirical regularities, even among common predictors such as deprivation. Resident single persons, unemployment, physical disorder, crime/other calls for service, and collective efficacy tended to have the hypothesized associations. The focus of most analyses in the field is on calls for service related to crime, such as violence, although there has been substantial attention paid to calls involving mental health and vulnerable people in recent years. Despite recent calls in crime and place research to use micro-level spatial scales, there is still a preference to study ERPD using Meso-level units such as census blocks.

One key area in which we identify shortcomings is the reliance on one-off case studies, and consequently, the inconsistency with which analyses are conducted and theories tested. We propose that the field better exploits the widespread availability of relevant open data (in the US) and open software. Without doing so, our evidence-based suffers: generalizability is limited and empirical regularities remain undiscovered.

Afsluitend

Ook in Nederland is sprake van een scheve verdeling van de "criminaliteitslasten". Dat is zowel geografisch, aan daderkant en aan slachtofferkant het geval. Er kan dus gesteld worden dat afgezien kan worden van een algemeen criminaliteitsbeleid dat breed wordt ingezet. De voorkeur en focus moet gericht worden op een specifiek beleid en aanpak. Hierbij moet gericht beleid gevoerd worden op de relatief kleine aantallen ernstige criminaliteitsfeiten, slachtoffers en daders. Dat geldt zowel voor georganiseerde criminaliteit als de "klassieke criminaliteit". Daarbij kan het gaan om een meer sjabloonmatige versus een maatgerichte aanpak, om een lichte toets versus een zware inzet, om een terughoudende versus een ingrijpende benadering.

De conclusie op basis van deze "criminaliteitsconcentratie" of "criminaliteitsdruk" is dat het niet voor iedereen veiliger is geworden. Zowel bij daders, slachtoffers en binnen specifieke plekken, plaatsen of branches is sprake van een belastende concentratie van criminaliteit. Hier ligt een prima kans om zeer gericht (*focus optima forma*) beleid te voeren op die plekken en plaatsen waar sprake is van een scheve verdeling van criminaliteit, slachtofferschap, en daderschap.

Wellicht kan een gelijkmatiger verdeling van de criminaliteitsproblematiek tot stand komen door de gerichte inzet van de publieke veiligheidszorg op die plaatsen waar de criminaliteitsproblematiek zich bovengemiddeld voordoet en waar inwoners en bedrijven niet in staat zijn preventieve maatregelen te bekostigen. Naar analogie van beleid ter bestrijding van armoede en sociale uitsluiting, kan aandacht geschonken worden aan groepen en gebieden met hoge criminaliteitsrisico's die niet in staat zijn voor de eigen veiligheid te zorgen.

Lee, Youngsub, Ben Bradford & Krisztian Posch (July 2024). The Effectiveness of Big Data-Driven Predictive Policing: Systematic Review. *Justice Evaluation Journal*, 5 July, pp. 1-35. <https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/24751979.2024.2371781>

Samenvatting

In this study, we aimed to investigate the effectiveness of big data-driven predictive policing, one of the latest forms of technology based policing, and also the risks of data concentration on police forces or algorithmic bias. In order to properly weigh the benefits and risks, we first conducted a systematic review of the effectiveness of big data-driven predictive policing, based on the terminology of the research topic, and finally extracted 161 articles. We classified them into four categories based on the strength of the evidence and examined the evidence of effectiveness in each category. We concluded that while it is encouraging to see a range of studies, given the significant concerns about big data-driven predictive policing, evidence of effectiveness that can be used by policymakers still needs to be supported by more research, as only 6 out of 161 were evidence strong in our study categorisation.

Answers to the question "What do existing evidence-based studies say about the effectiveness of BDPP" from this review appear contradictory. Of the 161 studies identified, only 6 were applied

police interventions in the field. The majority, 96% ($n = 155$), were retrospective studies that tested models on past data. Of the six “real-world” studies, only three tested for displacement effects (type 1), which is important in determining the true effectiveness of place-based policing interventions. Moreover, even within the Type 1 studies, results varied according to the type of crime targeted and the type of intervention. Among the Type 2 studies ($n = 3$), one showed no significant effect after the intervention, while another did not have a control group, implying weak evidential credibility. In this sense, it can be concluded that the number of studies that provide evidence for the effectiveness of BDPP is extremely limited, and we cannot yet say that this type of intervention is effective.

Afsluitend

De toekomst van het toepassen van voorspellen en risicobeoordeling binnen de politieorganisatie is dichtbij en eigenlijk al gearriveerd. Critici wijzen op de noodzaak van transparantie en toezicht op de door de politie gehanteerde nieuwe methoden. Ondanks goede intenties kunnen deze onder meer discriminatoire praktijken bevorderen en een bedreiging vormen voor elementaire burgerrechten. Trouwens, graag verwijs ik de geïnteresseerde lezers naar dit overzicht rond ‘*predictive policing*’ dat ik een aantal jaren geleden maakte: Voor de echte liefhebber, begin vorig jaar maakte ik een systematisch overzicht over het onderwerp, te downloaden vanaf:

https://www.researchgate.net/publication/331354468_Cutting_Crime_Impact_Practice-based_innovation_in_preventing_investigating_mitigating_high-impact_petty_crime_A_selection_of_major_knowledge_sources_on_predictive_policing

Ten slotte, in het verlengde van de predictiepolitie speelt *Artificial Intelligence* (AI) een aanvullende rol. De geïnteresseerde lezers in AI verwijs ik graag naar deze eerder verschenen ‘kennisparels’ over aspecten van het fenomeen van AI: 86;151;253;314;458;535;546;574; 660 en 709. Deze zijn allemaal gratis te downloaden vanaf: <https://prohic.nl/de-parels-van-jaap-de-waard/> Genoeg kennis voor vandaag zou ik zeggen.

MacDonald, John M., Alex Knorre, David Mitre-Becerril & Aaron Chalfin (September-October 2024). Place-based approaches to reducing violent crime hot spots: A review of the evidence on public health approaches. *Aggression and Violent Behavior*, vol. 78, September-October, pp. 1-13. <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1359178924000740>

Samenvatting

Research from around the world shows that violent crime is spatially clustered in hot spots. A growing body of research shows that place-based changes to the built environment can help reduce violent crime. Increasingly, research summaries imply there are important public health approaches to reduce the hyper-concentration of violence. Past summaries of the effect of place-based changes on violence have focused primarily on their overall effect and have not paid adequate attention to the impact on violent crime within hot spots.

Additionally, research summaries seldom delineate what place-based changes actually involve the work of public health departments versus that of housing agencies, redevelopment authorities, street departments, or community-based nonprofits. This review focuses on evidence from experimental and quasi-experimental studies of place-based changes to the built environment that focus on violent crime hot spots. A narrative review discusses the context of each intervention and assesses their effect sizes on violent crime. Implications for this evidence for public health approaches to reduce violent crime hot spots are considered.

This paper systematically examines the literature on different approaches that attempt to change the built environment and reduce violence. We review evidence from experimental and quasi-experimental studies that examine how changes in the built environment impact violent crime hot spots. A narrative review discusses the context of each intervention and assesses their effect sizes on violent crime hot spots. We also discuss the internal and external validity of studies. Implications for this evidence for public health approaches to reduce violent crime hot spots are considered. Finally, we discuss whether the programs identified involve the work of public health departments versus other governmental agencies and nonprofit organizations, and suggest future areas for inquiry on how changing places could reduce the geographic concentration of violence in cities.

Afsluitend

Op basis van een flink aantal synthesesstudies blijkt dat de situationele criminaliteitspreventieve aanpak forse criminaliteit reducerende effecten kan sorteren. Wat blijkt te werken? De inzet van toezichthouders in woningcomplexen, openbaar vervoer en in de publieke ruimte. Het ophogen van het verlichtingsniveau in (semi) publieke ruimten. De toepassing van cameratoezicht op bepaalde locaties en gericht op specifieke delicten. Toepassing van het Politiekeurmerk Veilig Wonen. Het ophogen van het algemene beveiligingsniveau en herinrichting van woonwijken. Het tijdens de productiefase van consumentengoederen (auto's, camera's, fietsen, GSM) installeren van standaard beveiligingsmaatregelen. Ten slotte blijkt het sluiten van criminogene situaties zoals dealerpanden, belwinkels door de toepassing van (civiele) wet- en regelgeving effectief te zijn.

Een belangrijk kenmerk van een effectieve situationele aanpak is de *relatieve eenvoud van de maatregelen*. Voorbeelden zijn het simpele ophogen van verlichting, creëren van zichtbaarheid en toegankelijkheid. Het gaat vaak om relatief goedkope maatregelen. Zo wordt het inbraakrisico door het investeren in extra sloten, het licht laten branden, het installeren van een buitenlamp in combinatie met een inbraakalarm met factor zestien verminderd ten opzichte van het gemiddelde. Plekken en plaatsen waar bovengemiddeld veel criminaliteit voor komt kunnen door relatief eenvoudige bouwkundige en technische maatregelen en het ophogen van toezicht veiliger worden gemaakt. Het aanpassen van sluitingstijden en regelen van openbaar vervoer in uitgaansgebieden zorgt er voor dat er niet een situatie ontstaat van een opeenhoping van (aangeschoten) mensen op straat. Hiermee wordt op simpele wijze voorkomen dat er geweld ontstaat. Graag verwijs ik de geïnteresseerde lezers naar dit overzicht waar de beschikbare kennis rond onder meer situationele criminaliteitspreventie wordt gepresenteerd:

https://www.researchgate.net/publication/326177342_Wat_Werkt_Een_systematisch_overzicht_van_25_jaar_verschenen_meta_evaluaties_synthesesstudies_binnen_de_kennisdomeinen_situationele_criminaliteitspreventie_politiezorg_en_strafrechtelijke_interventies_1

Mehlbaum, Shanna, Jolijn Broekhuizen & Kyra van den Akker (juni 2024). *Ongekend: Een onderzoek naar de impact van dreiging vanuit de georganiseerde criminaliteit op politiewerk*. Den Haag: Sdu BV, 157 pp. Politiewetenschap nummer 133. <https://mehlbaumonderzoek.nl/wp-content/uploads/2024/06/PW133-Ongekend.pdf>

Samenvatting

Op basis van een vragenlijst onder medewerkers van de opsporing en GGP (gebiedsgebonden politie) (N=621), interviews (N=41) en expertsessies (N=6) is informatie verzameld over de mate waarin politiemensen dreiging vanuit georganiseerde criminaliteit ervaren, wat de impact hiervan is en wat de politieorganisatie hiervan kan leren. Het veldwerk is uitgevoerd in de periode september 2022 tot en met oktober 2023.

Uit het onderzoek blijkt dat niet alleen rechteamts op zware onderzoeken met dreiging te maken krijgen, maar dat medewerkers uit de GGP hier tevens risico op lopen. Vooral wijkagenten lopen risico om doelwit te worden, wanneer zij in hun reguliere werkzaamheden in conflict komen met zware criminelen. In de opsporing komt voorgenomen dreiging regelmatig voor. Deze vorm van dreiging komt bijvoorbeeld aan het licht via de tap, PGP-berichten of TCI-informatie en kan gericht zijn op een individu, maar ook op een heel opsporingsteam. Tevens komen uit het onderzoek tal van voorbeelden waarbij blijkt dat bij een verdachte persoonlijke informatie over de politiemedewerker bekend is, zoals adressen, kentekens of adressen van scholen waar kinderen van de medewerkers op zitten.

Ongeveer een vijfde van de respondenten die een dreiging heeft meegemaakt doet hiervan aangifte. Politiemedewerkers die te maken krijgen met dreiging vinden het vooral belangrijk dat de dreiging door de werkgever serieus genomen wordt. Hierbij speelt de directe leidinggevende een cruciale rol. Gebrek aan opvolging door de organisatie of het Openbaar Ministerie kan ernstige negatieve impact hebben op het slachtoffer.

Afsluitend

Uit de interviews blijkt dat de wijze waarop de organisatie omgaat met de ervaren dreiging of intimidatie even veel of zelfs meer impact heeft dan het incident zelf. Wanneer een respondent ervaart dat de organisatie de dreiging niet serieus neemt, leidt dit tot gevoelens van boosheid en

teleurstelling, wat negatieve gevolgen kan hebben voor de taakuitoefening. Het merendeel van de respondenten die melding doet, is tevreden over de opvolging. Een klein percentage is (erg) ontevreden en voelt zich in de steek gelaten door de organisatie.

In een breder kader wordt gesproken over slachtofferschap van werknemers met een publieke taak. Slachtofferschap van mensen met een publieke taak staat op dit moment weer (opnieuw) in de volle aandacht. Drie jaar geleden werd de zogenaamde Taskforce Onze hulpverleners veilig ingesteld. De taken, ambities en uitgangspunten van deze taskforce zijn hier te raadplegen: <https://www.rijksoverheid.nl/ministeries/ministerie-van-justitie-en-veiligheid/nieuws/2021/03/31/startschot-taskforce-onze-hulpverleners-veilig> Aggressie en geweld tegen medewerkers met een publieke taak is ingrijpend voor het slachtoffer, familie en collega's. Bovendien ondermijnt deze vorm van agressie het functioneren van de overheid.

Vanuit de criminologie en interdisciplinair onderzoek naar deze vorm van slachtofferschap kunnen belangrijke factoren worden onderscheiden die de effectiviteit van het preventiebeleid bepalen. Vier deelgebieden komen daarin naar voren. Het gaat daarbij allereerst om de effectiviteit van het beleidsproces in algemene zin. Hoe gaat men op de werkvloer via procedures en protocollen organisatorisch om met deze vorm van slachtofferschap? Verder staan de effectiviteit van interventies die specifiek zijn gericht op (potentiële) daders, slachtoffers en de werkomgeving centraal. De geïnteresseerde lezer verwijs ik naar deze presentatie over slachtofferschap van werknemers met een publieke taak die ik onlangs gaf: https://www.researchgate.net/publication/359768909_Slachtofferschap_van_werknemers_m_et_een_publieke_tak_Observaties_en_suggesties

Bron

Petersen, Kevin, David Weisburd, Joshua C. Hinkle, Cody W. Telep & Sydney Fay (August 2024). Does level of geography influence proactive policing's impact on crime? A synthesis of systematic reviews of three evidence-based policing strategies. *Aggression and Violent Behavior*, 8 August, pp. 1-50 (prepublication).

<https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1359178924000788?via%3Dihub>

Samenvatting

Recent systematic reviews on proactive policing interventions illustrate the potential effectiveness of these strategies for reducing crime and disorder. However, many proactive strategies are often confounded with the impacts of focused place-based interventions – or hot spots policing – which have also been associated with significant crime reductions. In this article, we combine data from recent systematic reviews on problem-oriented policing, police stops, and preventive police patrol to investigate whether the deterrent effects of these interventions are moderated by the level of geography targeted.

Using meta-regression models to assess the impact of geography while controlling for the impact of policing strategy and other relevant study characteristics, we find that level of geography is the most important predictor of crime prevention outcomes. Specifically, focused micro-geographic interventions are associated with the largest relative crime reductions, regardless of the policing strategy employed. Our estimates also suggest, however, that problem-oriented policing strategies produce larger general crime reduction effects than police patrol and police stop interventions across all levels of geography. We conclude that geography should play a major role in evidence-based crime prevention efforts, but that police agencies should also carefully consider the strategies that they employ and their impacts on both crime and the community.

Our findings point to several key takeaways for evidence-based policing. Our strongest and most important conclusion relates to the unique effect of geography on crime prevention outcomes. In our preferred model specifications, the size of the geographic area targeted by proactive policing interventions was the strongest predictor of crime prevention outcomes. This effect was also linear in nature, such that micro-geographic interventions demonstrated the largest relative crime reductions, followed by meso-geographic interventions and macro-level interventions. Moreover, predictions derived from these regression models suggest that, regardless of policing strategy, a focus on micro-geographic areas may be a necessity in order to produce consistent crime

prevention effects. These findings lend support for the crime prevention efficacy of hot spots policing across various policing strategies.

We think this conclusion is consistent with basic research on the concentration of crime. Over the last two decades there have been numerous studies indicating that crime in cities is concentrated at the micro-geographic level. In most cases, roughly half of all crime is found to be concentrated at around 5 % of street segments. Studies also show considerable street-to-street variability in crime hot spots, with most streets in high crime communities relatively free of crime. What this continues to suggest is that police agencies can increase their efficiency and effectiveness by concentrating prevention efforts at high-crime micro-geographic areas.

Evidence showing that crime does not simply displace in such efforts, but instead tends to lead to a diffusion of crime control benefits to nearby area, further supports the idea of focusing police resources at crime hot spots. Of course, there may be specific types of crime (such as fraud) for which geographic location has little relevance, but overall, the concentration of crime in cities points to the importance of geographic focus in crime prevention. This is exceedingly important from a policy standpoint, given evidence that police agencies define hot spots inconsistently, often to the inclusion of meso- and macro-geographic areas. Our findings reinforce the notion that hot spots should be defined as micro-geographic areas, limited to places no larger than a small collection of city blocks.

Despite these limitations, our findings have important theoretical and practical implications. Though prior research has identified significant crime prevention benefits associated with hot spots policing strategies, these benefits had yet to be systematically tested against similar combinations of strategies targeted at larger geographic areas. Our results confirm that level of geography is a critical element of evidence-based crime prevention efforts, and that regardless of the strategy employed, police agencies should target their crime prevention strategies at crime hot spots. At the same time, police agencies should not lose sight of the way that they approach crime prevention, and should instead consider the effects of hot spots strategies on both crime and the community.

Afsluitend

Uit bijgesloten 'kennisparel' en ander onderzoek blijkt dat criminaliteit in steden extreem geconcentreerd is op micro geografisch niveau en dat er sprake is van concentratieniveaus met een smalle bandbreedte. De bevindingen van een smalle bandbreedte blijken robuust te zijn bij onderzoeken waarbij verschillende meetinstrumenten en verschillende methodologische benaderingen zijn toegepast. Deze bevindingen versterken de keuze voor het politieke beleid dat zich richt op hotspots van criminaliteit.

Een effectief criminaliteitsbeleid is een specifiek en geconcentreerd beleid: selectie en focus zijn de belangrijkste kenmerken. Er bestaan geen handboeken of panklare recepten die aangeven wat wel of niet werkt bij de aanpak van criminaliteit. Wel is de laatste decennia steeds meer inzicht verkregen in welke richting gezocht moet worden om criminaliteit succesvol tegen te gaan. Kennis nemen van dergelijke inzichten is dan ook een must voor iedereen die betrokken is bij het reduceren van criminaliteit, zie bijvoorbeeld:

<https://www.researchgate.net/publication/378304683> Criminaliteit en beleid Wat werkt en wat werkt niet

De resultaten uit bijgesloten 'kennisparel' bevestigen deze conclusie ook, het geografische niveau is een cruciaal element van op bewijs gebaseerde politieke inspanningen voor effectieve criminaliteitspreventie. Die criminaliteitspreventiestrategieën moeten zich richten op '*criminele brandhaarden*'. De afgelopen twee decennia zijn er talloze onderzoeken geweest die erop wijzen dat criminaliteit in steden zich concentreert op micro-geografisch niveau. In de meeste gevallen is ongeveer de helft van alle criminaliteit geconcentreerd binnen ongeveer 5% van de straatsegmenten. Wat dit steeds meer aantoonst is dat politiediensten hun efficiëntie en effectiviteit kunnen vergroten door preventie-inspanningen te concentreren op micro-geografische gebieden met veel criminaliteit. Nu nog in de (grillige) Nederlandse praktijk brengen.

Sherman, Lawrence W. (January 2024). Anthony V. Bouza and the Founding of Evidence-Based Policing. *Cambridge Journal of Evidence-Based Policing*, vol. 8, no. 2, January, pp. 1-11. <https://link.springer.com/article/10.1007/s41887-023-00092-3>

Samenvatting

Anthony V. Bouza (1928–2023) was a founding father of evidence-based policing. The first police chief to authorize a randomized controlled trial (RCTs) of arrest, he turned the Minneapolis Police Department (MPD) into a “crime lab” for what works in policing. In his 9 years as Chief, he sponsored the first RCTs done anywhere on such key topics as hot spot patrols, problem-oriented policing, neighbourhood watch, and arrests for misdemeanor domestic assault. He also sponsored the first digital analysis of repeat call addresses, which found that 5% of the street addresses produced 64% of the calls for service (New York Times, Minneapolis study places origins of 911 calls, 1987). Taken together, these research projects formed a critical mass of knowledge for describing evidence-based policing as a framework for police reform (Sherman, Evidence-Based Policing, 1998).

As for evidence-based policing, over 10,000 police professionals now belong to research societies around the world. Since the first Society of Evidence-Based Policing was founded in the UK in 2010, affiliated organizations have recruited members in Australia-New Zealand, the American Society of Evidence-based Policing, the Canadian SEBP, and as of September 2023, the Dutch Society of EBP (<https://sebp.nl>). These institutions are thriving, with increasing amounts of research publications, conferences, and influence on police reform.

The democratic world still faces a crisis of police legitimacy. However, the institutions of evidence-based policing continue to grow. From all the evidence, they will do what Tony Bouza would want them to do: carry on and keep thinking.

Afsluitend

Wat mij betreft zijn dat toch mooie ontwikkelingen op het terrein van op evidentie gebaseerd politiewerk. Er komt steeds meer bewijs beschikbaar over ‘wat werkt, wat veelbelovend is en wat niet werkt’ bij te hanteren politiestrategieën. Vanuit de (politie)praktijk wordt regelmatig gevraagd naar eerder verschenen ‘*politiekennisparels*’. Om het de ontvangers binnen de politieorganisatie wat eenvoudig te maken heb ik gisteren een update gemaakt van de tot nu toe verschenen ‘*politiekennisparels*’. Het betreft een chronologische opsomming van de ‘*kennisparels*’ die primair gaan over de verschillende aspecten van het politiewerk. Het gaat om in totaal 145 documenten die vanaf maart 2020 zijn verschenen. Dit overzicht is te downloaden vanaf: https://www.researchgate.net/publication/359236763_Politiekennisparels_2020-2023_Een_overzicht_van_op_evidentie_gebaseerd_politiewerk

Ten slotte, het onderzoekprogramma *What works in policing: towards evidence-based policing in the Netherlands* is er op gericht wetenschappelijke invulling en onderbouwing te leveren voor een evidence-based politiepraktijk en (nieuwe) vraagstukken voor de politie(functie) te analyseren. Het onderzoek wordt ontwikkeld en uitgevoerd door het *Nederlands Studiecentrum Criminaliteit en Rechtshandhaving*, met medewerking van de Nationale Politie, de Politieacademie, universiteiten uit binnen- en buitenland, hogescholen en andere kennisinstellingen.

Het programma omvat onderzoek naar concrete, fundamentele vragen op het terrein van de politie. Het is vergelijkbaar met Anglo-Amerikaans politieonderzoek waar evidence-based policing-, crime science-, en what works-onderzoeksprogramma’s die al langer in ontwikkeling zijn. Hierbij wordt onderzocht hoe politie-handelen werkt, in welke omstandigheden dat handelen werkt en voor wie én door wie het werkt. Lees hier verder over de verschillende onderzoeken en PhD trajecten binnen dit programma: <https://nscr.nl/thema/evidence-based-policing/>

Het blijkt dat een aantal kenmerken een effectieve politiestrategie bepaalt. Het gaat dan om een *gerichte aanpak* van (potentiële) daders, slachtoffers en plekken en pleegtijden. Verder is er sprake van een *gericht beleid* waarbij rekening wordt gehouden met de wensen en verwachtingen van inwoners en bedrijven. Ten slotte is een *gedegen criminaliteitsanalyse* een must. Het gaat daarbij om het bepalen van de aard en omvang van criminaliteit, een analyse van de oorzaken, mogelijke maatregelen en een analyse van de werkzaamheid hiervan: https://www.researchgate.net/publication/322930495_Wat_werkt_en_wat_niet_-

[volgens 725 meta-evaluaties over situationele criminaliteitspreventie persoonsgerichte strafrechtelijke interventies en politie zorg/stats](#)

Snaphaan, Tom & Teun van Ruitenburg (January 2024). Financial Crime Scripting: an Analytical Method to Generate, Organise and Systematise Knowledge on the Financial Aspects of Profit-Driven Crime. *European Journal on Criminal Policy and Research*, 6 January, pp. 1-21. <https://link.springer.com/article/10.1007/s10610-023-09571-9>

Samenvatting

This article presents a further development of the existing crime scripting framework to enhance insight in the financial aspects of profit-driven crime: financial crime scripting. By drawing on the foundations of crime script analysis, financial crime scripting allows to generate, organise and systematise knowledge about the financial aspects of the crime commission processes of a variety of crime types, and accounts for linking the dots with financial crimes, such as bribery, bankruptcy fraud and money laundering. Viewing these financial crimes as supporting or succeeding offences in light of profit-driven crimes, and at the same time providing guidance to analyse these offences as profit-driven crimes in itself, opens the door for detailed analyses without losing sight of the bigger picture, i.e., the interconnectedness with other crimes.

This analytical method helps crime researchers to take into account the financial aspects of crime-commission processes in crime script analyses and could help law enforcement agencies and other crime prevention partners to go beyond a proceeds-of-crime approach and put a follow-the-money approach in practice. Financial crime scripting takes full account of the financial aspects of profit-driven crime and puts relevant concepts in broader perspective, enhancing understanding with conceptual clarity. In addition to outlining the framework, the relevance for policy and practice is unravelled and avenues for future research are discussed.

In this article, we introduced financial crime scripting as a method to gain insight into the financial aspects of profit-driven crimes. It is not a new method per se, but it adds a financial perspective to the well-known and often used method of crime scripting. Whereas crime scripting allows researchers and practitioners to generate, organise and systematise knowledge and information about the procedural aspects and requirements of crime commission, financial crime scripting widens the scope by zooming in on the money flows coupled to the procedural aspects of a wide variety of (profit-driven) crime types.

The presented framework must be seen as a first step that needs to be put into practice by law enforcement agencies and other crime prevention partners to be developed even further. We are also aware that the mere description of the method, as outlined in this article, is no guarantee for its successful adoption.

For financial crime scripting to work, as with crime scripting in general, the method should be adopted by law enforcement agencies not as a mere project, but should ideally be fully embedded in the day-to-day process of its users. Only then can informed choices regarding capacity allocation and interventions be made based on (financial) intelligence. It requires an (enduring) investment in time and personnel to apply this way of working in practice, just like it requires police practitioners to gather other pieces of information. Also, continuous effort is needed to keep a financial crime script and the intelligence up to date. To do so, a motivated 'problem owner' is crucial, in terms of accessing and storing the necessary data, information and knowledge. They not only play a crucial role in updating the crime script, but in creating broader support for the implementation of the method.

The success of financial crime scripting is then also dependent on the availability of data with the cooperating public and private partners, and the readiness of those partners to share this information. Financial crime scripting might be a modus of working together to, amongst others, exchange knowledge on the financial aspects of crime-commission processes. Law enforcement agencies and crime prevention partners (e.g., gatekeepers of the financial systems, such as banks) should implement and upscale the application of financial crime scripting, to incorporate the financial dimension in intervention strategies. Future applications in practice and policy could

exploit available data for strategic purposes and preserve the acquired insights by means of this analytical method.

Afsluitend

Een prima 'kennisparel' naar mijn mening. Hierbij moet wel het volgende worden opgemerkt. Daders reageren op interventies en maatregelen en passen zich aan, er is sprake van een crimineel adaptievermogen. Naast een beschrijving van criminaliteitsfenomenen is het voor een effectieve aanpak van (georganiseerde) criminaliteit noodzakelijk om inzicht te verkrijgen hoe daders zich aanpassen en reageren op preventieve en repressieve maatregelen. De criminaliteitsmarkt is niet statisch te noemen, hoewel een aantal "klassieke" (georganiseerde) criminaliteitsfenomenen een blijvend bestaansrecht hebben. De vraag blijft dus: wat kunnen wij leren van daders? Meer aandacht in beleid, praktijk en onderzoek naar deze vraag kan mogelijk nieuwe inzichten bieden om meer effectief criminaliteitsbeleid te voeren.

Een mogelijke reden voor de soms beperkte effectiviteit van de huidige beleidsaanpak van criminaliteitsbestrijding is dat de verschillende preventieve en repressieve maatregelen niet of nauwelijks aansluiten bij de denk- en leefwereld van (potentiële) daders. Zo zijn begrippen als afschrikking, bestraffing, beloning, schuld, schaamte, perceptie van pakkans, en gedragsverandering vooral gebaseerd op de waarden en normen van mensen die de wet "respecteren". Ze zijn bedacht achter de bureaus op ministeries en andere organisaties. Het is echter een feit dat deze waarden niet als zodanig worden aangehangen door daders zelf. Het lijkt daarom logisch dat sociale controle maatregelen, criminaliteitspreventieprojecten, dadergerichte preventie en repressief beleid moeten passen in de denk- en leefwereld en (sub)cultuur van de (potentiële) daders of doelgroep zelf.

De komende jaren kan bijvoorbeeld geëxperimenteerd worden met zogenaamde *Think Thief Teams*. De samenstelling van dergelijke teams bestaat uit ingesloten en actieve daders, industriële ontwerpers van diensten en goederen, wetenschappers, praktijkmensen, en beleidsmensen. Net als binnen de software-industrie wordt door deze teams ingeschat waar sterke en zwakke plekken zitten in de beveiliging van goederen en diensten, en wet- en regelgeving. Tevens kan getoetst worden of beleidsmaatregelen vanuit de optiek van de dader als effectief worden beoordeeld. Een dergelijke innovatie is tot op heden nog nauwelijks praktisch uitgevoerd. Om ontwikkelingen op de criminaliteitsmarkt bij te houden is het dan ook van belang om een *dynamisch criminaliteitsbeleid* te voeren. De vinger aan de pols houden dus en tijdig reageren en acteren op nieuwe ontwikkelingen. Daar is de overheid tot op heden niet erg sterk in gebleken.

Weisburd, David, Taryn Zastrow, Kiseong Kuen & Martin Andresen (July 2024). Crime concentrations at micro places: A review of the evidence. *Aggression and Violent Behavior*, 11 July, pp. 1-68 (pre-publication) <https://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S1359178924000697>

Samenvatting

Our paper reports on a systematic review of crime concentration studies over the last 35 years. We identify 47 papers that report on crime concentrations at a micro geographic unit of analysis. These papers produced 49 estimates of general crime concentration for crime incidents at streets segments for a specific cumulative proportion of crime. The median concentration for these estimates is 50 % of crime found at 4.5 % of streets, and 25 % of crime at 1.25 % of streets. The bandwidth for 50 % crime concentration is 9.3 % (1.7–11.0 %), and for 25 % crime concentration 3.0 % (0.4–3.4 %).

Using the interquartile range to exclude outliers, we found a bandwidth of 2.5 % (3.2–5.7 %) for 50 % of crime, and 1.4 % (0.8–2.2 %) for 25 % of crime. Crime concentration was generally stronger for specific types of crime, and bandwidths of concentration were generally smaller. Using alternative measures of crime and different micro geographies produces similar conclusions regarding strong crime concentration at place with narrow bandwidths. Our review shows that a general framework of a law of crime concentration applies across a large number of cities across many regions around the world.

Because crime concentration has become a key assumption of crime prevention in cities, and especially in policing through hot spots approaches, understanding of the correlates

of crime concentration can lead to potential opportunities for improving crime prevention. From the perspective of crime prevention, when there are fewer streets that account for larger amounts of crime, there is greater opportunity for focusing limited policing resources to address crime problems. This is the logic of hot spots policing, and it follows that the greater the concentration of crime the more resources that can be brought to bear at specific places. At the same time, greater concentration in policing activities should lead to less police intrusion in places that are not defined as crime hot spots. Knowledge of what leads to greater crime concentration could be used by police and government more generally to further concentrate crime, and accordingly increase the possible dosage of interventions.

What is clear from our review is that the general framework of a law of crime concentration applies across a large number of cities across many regions around the world. In turn, this conclusion is supported when examining alternative metrics and methods for measuring crime concentration.

Afsluitend

En dat is dus weer prima kennis voor een rationeel geconcentreerd beleid en praktijk waar het de geografische concentratie van criminaliteit betreft. Trouwens, op basis van deze eerder verstuurde 'kennisparel': <https://prohic.nl/2024/05/07/708-7-mei-2024-concentrations-of-harm-geographic-and-demographic-patterning-in-human-trafficking-and-related-victimisation/> blijkt bijvoorbeeld dat er ook sprake is van omvangrijke geografische en demografische concentraties van mensenhandel. En daarmee wordt de 'wet van criminaliteitsconcentratie' bevestigd, ook waar het in dit geval mensenhandel betreft.

Een *effectief criminaliteitsbeleid* is een specifiek en geconcentreerd beleid: *selectie en focus* zijn de belangrijkste kenmerken. Er bestaan geen handboeken of panklare recepten die aangeven wat wel of niet werkt bij de aanpak van criminaliteit. Wel is de laatste decennia steeds meer inzicht verkregen in welke richting gezocht moet worden om criminaliteit succesvol tegen te gaan. Kennis nemen van dergelijke inzichten is dan ook een must voor iedereen die betrokken is bij het reduceren van criminaliteit, zie bijvoorbeeld: <https://www.researchgate.net/publication/378304683> *Criminaliteit en beleid Wat werkt en wat werkt niet*

De belangrijkste les is dat een effectieve aanpak vooral een gerichte aanpak is. Gerichtheid ten eerste wat betreft het probleem dat aangepakt dient te worden. Anders gezegd, een beleid dat als doel heeft de algemene en ongerichte aanpak van de criminaliteit is bij voorbaat tot mislukken gedoemd. Effectief beleid is gericht beleid. Van een globale of algemene aanpak (bijvoorbeeld: meer politie in de wijk) kunnen geen effecten verwacht worden. Gerichtheid kan betekenen dat soms met maar beperkte repressieve maatregelen een specifiek criminaliteitsprobleem wordt aangepakt zoals bij de zogenaamde '*hotspot aanpak*'. Gerichtheid kan ook inhouden dat juist een scala aan preventieve en repressieve instrumenten wordt ingezet zoals bij een probleemgerichte aanpak van bijvoorbeeld synthetische drugs. Bij een probleemgerichte aanpak zal de politie meestal niet alleen verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van maatregelen, maar is er sprake van samenwerking met andere relevante veiligheidspartners.

Op basis van de '*criminaliteitsconcentratie*' of '*criminaliteitsdruk*' is duidelijk dat het niet voor iedereen in Nederland veiliger is geworden. Zowel bij daders, slachtoffers en binnen specifieke plekken, plaatsen of branches is sprake van een belastende concentratie van criminaliteit. Hier ligt een prima kans om zeer gericht (focus optima forma) beleid te voeren op die plekken en plaatsen waar sprake is van een *scheve verdeling* van criminaliteit, slachtofferschap, en daderschap. Wellicht kan een gelijkmatiger verdeling van de criminaliteitsproblematiek tot stand komen door de gerichte inzet van de publieke veiligheidszorg op die plaatsen waar de criminaliteitsproblematiek zich bovengemiddeld voordoet en waar inwoners en bedrijven niet in staat zijn preventieve maatregelen zelf te bekostigen. *Naar analogie van beleid ter bestrijding van armoede en sociale uitsluiting, kan specifieke aandacht geschonken worden aan groepen en gebieden met hoge criminaliteitsrisico's.* Dat zou ook moeten gelden bij de aanpak van georganiseerde

misdaad in Nederland. Ook hier zijn slachtoffers vaak verplicht om naast daders te wonen.

*Afijn, de beschikbare kennis staat mooi in de boekenkast en / of op de harde schijf maar wordt helaas vaak niet verder gebruikt en uitgevoerd. Er is sprake van een papieren werkelijkheid en nutteloze kennis omdat deze niet wordt gebruikt in beleid en praktijk. Deze eerder verstuurde 'kennisparel' biedt een ontluisterend beeld hoe het bestuursdepartement van het ministerie van Justitie & Veiligheid **niet** op een op evidentie gebaseerde wijze werkt: <https://prohic.nl/2022/05/16/395-16-mei-2022-naar-meer-evidence-based-beleid-binnen-jenv/> De onderzoekers concluderen: *regelmatig staat de politieke dynamiek het gebruik van wetenschappelijke inzichten in de weg. Politieke waardeoordelen staan in sommige gevallen haaks op wetenschappelijke inzichten, waarbij vaak voorkeur wordt gegeven aan het eerste. Politieke dynamiek verhindert dus het gebruik van kennis in de beleidsvoorbereiding. Tja dan is er niet zozeer sprake van beleidsafdelingen binnen het ministerie van J&V maar meer van een politiek secretariaat, de dood in de pot wat mij betreft.**

Wanneer ik tot een dergelijke conclusie kom vraag ik mij wel eens af waarom ik die 'kennispareltjes' maar blijf versturen. Zijn het uiteindelijk *geen parels voor de zwijnen*? Ik laat het graag aan de lezers over. En omdat ik een cynisch optimistisch persoon ben blijf ik voorlopig nog maar even doorgaan met het versturen van die pareltjes, ondanks de hierboven geschetste sombere conclusie over het zogenaamde *op evidentie gebaseerde wijze werken binnen het bestuursdepartement van het ministerie van Justitie & Veiligheid*. Dat doen we dus niet.

Weisburd, David, Kevin Petersen, Cody W. Telep & Sydney A. Fay (April 2024).

Can increasing preventive patrol in large geographic areas reduce crime?: A systematic review and meta-analysis. *Criminology & Public Policy*, 4 April, pp. 1-23.

<https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/1745-9133.12665>

Samenvatting

We conducted a systematic review and meta-analysis examining whether increasing preventive patrol in large areas reduces crime. Our review included experimental and quasi-experimental studies that focused on areas such as beats, precincts, or entire jurisdictions and that measured a crime outcome either through official data or surveys. We identified 17 studies to include in our review. We used two methods for assessing study impacts: an approach which identified a primary/general outcome measure and a second approach which used robust variance estimation (RVE) and included all effect sizes across each study. Both approaches showed small crime prevention benefits (RVE: 9% decline; primary/general: 6% decline), but only the RVE model was significant at conventional levels ($p < 0.05$). There was no significant evidence of displacement. Moderator analyses suggest that as dosage increases so do the crime prevention impacts. In RVE models, preventive patrol was associated with significant reductions in property and violent crime, but nonsignificant increases in drug and disorder offenses.

Increasing preventive patrol activities has the potential to reduce crime in large administrative areas. At the same time, existing studies offer little guidance as to how such preventive patrol should be carried out. Deterrence theory, as well as evidence from studies of hot spots policing, suggests that the greatest benefits will be gained from informing patrol efforts about where and when crime occurs. Although more research is needed regarding patrol allocations in large areas, present knowledge suggests that the more such patrols can be targeted at specific places at specific times, the greater will be the crime control benefits. In this context, we argue that police agencies may want to apply a hybrid approach to police patrol, which would include a combination of hot spots policing units and general patrol units informed by data on where crime is concentrated.

Afsluitend

Er is zeer sterk bewijs dat de meest effectieve politiestrategie bestaat uit een concentratie van de interventie op zogenaamde hotspots van criminaliteit, of op zijn

minst kleinere geografische patrouillegebieden. Maar dergelijke politieprogramma's voor hotspots vereisen dat de politieorganisatie in staat is om hotspots van criminaliteit zorgvuldig te identificeren en dat ze over de middelen beschikken om dergelijke benaderingen te implementeren. Hoewel idealiter alle politieorganisaties in staat zouden zijn om dit te doen blijkt het dat sommige onderdelen niet over de nodige expertise voor misdaadanalyse of beheerprocessen beschikken om een dergelijke hotspots aanpak te implementeren. In dergelijke situaties kunnen eenvoudiger preventieve patrouilleschema's in grootschalige geografische gebieden worden ingezet als potentieel effectief bij het voorkomen van criminaliteit. Bijgesloten 'kennisparel' toont dat er potentiële winst op het gebied van criminaliteitspreventie behaald kan worden als gevolg van het uitvoeren van de preventieve patrouilles in omvangrijke geografische gebieden.

Wilson, Jeremy M. & Clifford A. Grammich (February 2024). Reframing the police staffing challenge: A systems approach to workforce planning and managing workload demand. *Policing: A Journal of Policy and Practice*, vol. 18, February, pp. 1-12.
<https://academic.oup.com/policing/article/doi/10.1093/police/paae005/7609512>

Samenvatting

Policing agencies in the United States and elsewhere continue to face staff shortages. Calls for greater diversity and different skills among police officers further complicate staffing efforts. Attempts to address these issues typically focus on recruitment and retention. This oversimplifies the problems and leads to piecemeal solutions. We draw on multiple threads of staffing research and field experience to highlight lessons for building effective police workforces.

We illustrate the interconnected nature of staffing allocation, workload demand, performance objectives, staff supply and demand, workforce attributes, cohort management, demographic and generational shifts, and systemic circumstances. We suggest that agencies consider staffing from a systems perspective. We illustrate the elements of a police staffing system, discuss the broader ecosystem police staffing must consider, and present a six-step approach for managing police staffing and workload demand. Our lessons should be of interest to all who must address police staffing challenges and community expectations.

We began by asking how do we know a police agency is 'understaffed', how should we address the effects of an understaffed agency, what more can be done to build police workforces, and what solutions might there be besides staffing for managing workload demand. Our analysis suggests conducting an assessment of workload demand and performance objectives to determine if an agency is truly understaffed. Such analysis should consider how to balance sworn staffing and civilian staffing alternatives that can facilitate efficiency.

Our analysis also suggests there are multiple solutions for addressing an understaffed agency when we consider the primary goal of an agency to be addressing its workload demand and performance objectives. Finally, our analysis suggests that staffing is a robust ecosystem that is dynamic and multidimensional. Each component of such a system, which we identify, is necessary for building workforces. There are likely still additional components that future research may identify for agencies to consider.

Given the interconnected nature of the components, challenges in one area (e.g. recruitment) may be mitigated by advances in another area (e.g. retention). At the same time, police staffing challenges can be acute and systemic, affecting more than obvious elements such as recruitment and retention. Yet staffing issues can often be predicted, such as the problems that cohort imbalances might cause. Research can help assess the problem, identify promising strategies, and guide implementation of the strategies.

Afsluitend

Ok beste mensen, ik gaf het hierboven al aan dat ik voor drie weken met verlof / vakantie ga. Op 23 *september a.s.* valt de eerstvolgende 'kennisparel' in jullie mailbox. Ik wens jullie het allerbeste en vooral prettige werkweken toe. Ik ga mijn koffer inpakken en natuurlijk ook een beetje nadenken welke 'kennisparels' ik na mijn verlof aan de bijna 2.000! ontvangers daarvan ga sturen. Dat komt vast goed want de beschikbare kennis op het brede terrein van *criminaliteit en rechtshandhaving* is voorlopig nog niet opgedroogd. Ik zal zeker een aantal 'kennisparels' opduiken tijdens het zwemmen in de *Middellandse Zee*. Tot over drie weken!

